

КАРЪН МАРИ МОНИНГ МИСТЕРИЯТА НА ИЗЧЕЗНАЛИЯ АМУЛЕТ

Част 2 от „Маккайла Лейн“

Превод от английски: [Неизвестен], 2014

chitanka.info

Тази книга е за Джеси и за това, че наред с другите неща, броди из цяла Ирландия в дъжда и направи красиви снимки. Толкова се гордея с теб!

И за Лия, която с усмивка поддържа машината смазана и се грижи колелата да се въртят и пред която Чеширският котарак изглежда нацупен. Благодаря, че прекосихте страната заради мен!

И за Нийл, който разбира душата на артиста, защото той също има такава душа. Благодаря за музиката и за месеците в Кий Уест! Беше райско.

Скъпи читатели,

В края на *Мистерията на изчезналия амулет* ще откриете подробен речник с имена, предмети и произношение.

Някои понятия съдържат важна информация. Четете на свой риск!

Аз зърнах своя най-върховен миг да тлее със последни сили,

аз зърнах Вечния Вратар да ми държи балтона и да ми се хили

и, казано накратко, ме е страх.

Томас Стърнс Елиът —
„Любовната песен на Дж. Алфред Пруфрок“

ПРОЛОГ

Всички си имаме малки проблеми и доза неувереност. Аз не съм по-различна. В гимназията, когато се чувствах несигурна за нещо, се утешавах с две неща: че съм красива и че родителите ми ме обичат. С тях можех да преживея всичко.

Впоследствие осъзнах колко малко значи първото и колко горчив може да е вкусът на второто. Какво ни остава тогава? Не са важни нито външният ни вид, нито това кой ни обича или мрази, нито силата на ума ни — която, също като красотата, е незаслужен дар на генетиката, нито дори това, което казваме.

Всъщност ни определят нашите действия, изборът, който правим, нещата, на които устояваме, и онова, за което сме готови да умрем.

Името ми е Маккайла Лейн. Или поне така мисля. Някои казват, че фамилията ми всъщност е О'Конър. Поредното нещо, в което не съм сигурна в момента, е коя съм аз. Въпреки че точно сега не бързам да открия отговора на този въпрос. Знанието за това *какво* съм е достатъчно тревожно.

Аз съм от Ашфорд, Джорджия. Или поне така мисля. Напоследък осъзнах, че имам някои измамни спомени, които не мога съвсем да подредя.

Намирам се в Ирландия. Когато сестра ми Алина бе открита мъртва в пълна с боклуци уличка в северната част на Дъблин, местната полиция приключи случая за рекордно кратко време. И аз пристигнах тук, за да направя каквото мога и да получа справедливост.

Е, добре, може би не съм толкова безкористна.

Това, за което наистина дойдох, е да си отмъстя. И сега, след всичко, което видях, го искам два пъти по-силно.

Мислех, че със сестра ми сме просто две приятни южняшки момичета, които ще се омъжат след няколко години, ще имат деца и ще се наслаждават на живота с чаша чай в ръка на люлката на верандата,

под сянката на магнолиите. Щяхме да отглеждаме децата си заедно, близо до мама и тате и близо една до друга.

После открих, че с Алина произлизаме не от добро южняшко семейство, а от древна келтска кръвна линия на могъщи *Шийте зрящи* — хора, които могат да виждат Фае. Фае са ужасяващи същества, дошли от друг свят, които живеят сред нас от хиляди години, обвити в илюзии и лъжи. Ръководени свободно от кралица и дори още по-свободно от Спогодба, която някои подкрепят, а мнозина пренебрегват, те ловуват хората от векове.

По общо мнение аз съм една от най-могъщите *Шийте зрящи*, раждани някога. Не само че мога да видя Фае, но мога да усетя и техните свещени реликви, които съдържат най-смъртоносната и най-могъщата от магиите им.

Аз мога да ги намирам.

Аз мога да ги *използвам*.

Вече намерих митичното Копие на Люин — едно от двете оръжия, с които може да бъде убито безсмъртно Фае. Аз съм също и Нул — личност, която може временно да замрази Фае и да отхвърли силата му с просто докосване на ръцете. Това ми помага да сритвам задници, когато се налага, а напоследък се налага всеки път, щом се обърна.

Моят свят започна да се разпада след смъртта на сестра ми и оттогава е все така. Ала не само моят свят е в опасност. Вашият също.

Стените между световите на хора и Фае се сриват.

Не знам защо или как. Знам само, че падат. Знам го с кръвта си на *Шийте зрящ*. В мрачния вятър на Фае вкусвам металния дъх на кървава и ужасна война, която се задава. В хладния въздух чувам тропота на наострени подкови, докато жребците на Фае обикалят нетърпеливо, готови да ни нападнат в древния забранен Див лов.

Знам кой е убил сестра ми. Взирах се в убийствените очи на този, който я бе прелъстил, използвал и унищожил. Не съм Фае, не съм човек, той се нарича лорд Господар и отваря портали между своя и нашия свят, през които води Ънсийли на Земята.

Фае са съставени от два противникови двора със собствени кралски династии и уникални касти: Светлият, или Сийли двор, и Мрачният, или Ънсийли двор. Не се оставяйте думите „светъл“ и „мрачен“ да ви подвеждат! Представителите и на двата двора са

смъртоносни. Страшното е, че Сийли сметнали техните мрачни братя — Ънсийли, за толкова противни, че *самите* те ги затворили преди няколкостотин еона. Щом едно Фае се страхува от друго Фае, значи има проблем.

Сега лорд Господар освобождава най-мрачните и най-опасните от нашите врагове, пуска ги на свобода в нашия свят и ги обучава как да проникнат в обществото ни. Когато тези чудовища вървят по улиците, вие виждате единствено Обаянието, което хвърлят — илюзия за красив човек — жена, мъж или дете.

А аз виждам какво са в действителност.

Не се съмнявам, че също щях да бъда мъртва скоро след като пристигнах в Дъблин, ако не се бях натъкнала на книжарницата, собственост на енигматичния Джерико Баронс. Нямам представа кой или какво е той, нито пък какво преследва, но Баронс знае повече за това, което съм аз, и за това, което става навън, отколкото всеки, когото познавам, а това знание ми е необходимо.

Когато нямаше къде да отида, Джерико Баронс ме приюти, обучи ме, отвори очите ми и ми помогна да оцелея. Разбира се, не го направи мило, но вече не съм толкова претенциозна как ще оцелея, стига да оцелея.

Преместих се в книжарницата му, защото беше по-безопасна от евтината ми стая в хотела. Магазинът е добре защитен срещу повечето от враговете ми чрез стражи и чрез различни гадни номера. Той се изправя като бастион на ръба на това, което аз наричам Мрачна зона — квартал, превзет от Сенки. Това са безформени Ънсийли, които процъфтяват в мрака и се хранят с хора.

С Баронс направихме несигурен съюз, основан на взаимна нужда. И двамата искаме да се сдобием с *Шинсар Дъб* — книга на милион години с най-черната магия, която можем да си представим. За нея се твърди, че е написана от краля на Ънсийли и че съдържа ключ към властта над света на Фае и на хората.

Аз я искам, защото предсмъртната молба на Алина беше да я намеря. А и подозирам, че в нея е ключът за спасението на нашия свят.

Той я иска, защото казва, че колекционира книги. Да бе!

Всички останали, които съм срещала, също я искат. Ловът е опасен, залозите са огромни.

Тъй като *Шинсар Дъб* е реликва на Фае, аз мога да я усетя, когато е близо. Баронс не може. Той обаче знае къде да я търсим, а аз не. Затова сега сме съдружници, които не се доверяват един на друг ни най-малко.

Нищо в моя спокоен, разглезен живот не ме бе подготвило за последните няколко седмици. Простих се с дългата си руса коса, която беше накълцана късо и боядисана тъмна в името на анонимността. Красивите ми пастелни тоалети бяха заменени от дрехи в цветове, по които не личат петна от кръв. Научих се да ругая, да крада, да лъжа и да убивам. Бях нападната от Секс-до-смърт-Фае и бях принудена да се съблека два пъти — на обществено място. Открих, че съм осиновена. Едва не умрях.

Преструвайки се на празноглава любовница на Баронс, обрах един мафиот и отведох него и гангстерите му до смъртта им. Убих в бой десетки Ънсийли. Бих се до кръв с вампира Малуш, който служи на самия лорд Господар.

Само за месец успях да вбеся всяко същество с магическа сила в града. Половината от тези, с които се запознах, искат смъртта ми. Другата половина предпочита да ме използва, за да намеря смъртоносната и желана от всички *Шинсар Дъб*.

Понякога мисля, че бих могла да избягам у дома. Да се опитам да забравя. Да се опитам да се скрия.

Тогава обаче си спомням за Алина и за начина, по който е умряла.

Лицето ѝ изплува в ума ми. Лице, което познавам, колкото и своето. Тя ми беше повече от сестра — бе най-добрият ми приятел. И мога почти да я чуя как казва: „Да, Джуниър, нима ще рискуваш да отведеш чудовища като Малуш, като Секс-до-смърт-Фае или някое друго Ънсийли в Ашфорд? Ще рискуваш някоя от Сенките да се вмъкне в багажа ти и да погълне очарователните, идилични улици от нашето детство лампа по лампа? Когато видиш Мрачната зона, която някога беше наш дом, как ще се почувстваш, Мак?“.

Преди гласът ѝ да заглъхне, разбирам, че ще остана тук, докато това свърши.

Докато те умрат. Или пък аз.

Смъртта на Алина *ще* бъде отмъстена.

ЕДНО

— Трудно е да ви открием, госпожице Лейн — каза инспектор О'Дъфи, когато отворих остъклената врата на „Книги и дреболии «Баронс»“.

Внушителната и живописна книжарница бе като мой дом, независимо дали го исках, или не. И въпреки разточителното обзавеждане, безценните килими и прекрасния подбор на безброй първокласни материали за четене, не ми харесваше. Дори и най-удобната клетка все пак си остава клетка.

Когато пристъпих напред, той ме изгледа пронизващо, огледа шинираните ми ръка и пръсти, шевове на устната ми и избледняващите виолетови и жълти натъртвания, които започваха около дясното ми око и стигаха чак до челюстта ми. Вдигна вежда, но не направи коментар.

Времето беше ужасно. Аз стоях до рамката на отворената врата и бях твърде близо до него. Валеше от дни — неумолим, тягостен потоп. Носените от вятъра капки ме пробуждаха дори под заслона на подпрения на колони свод над главния вход на книжарницата. В единайсет часа в неделя сутрин бе толкова облачно и мрачно, че уличните лампи все още светеха. Въпреки мътния им жълтеникав блясък, едва виждах очертанията на магазините по отсрещната страна на улицата през гъстата мъгла.

Отстъпих и пуснах инспектора да влезе. Пориви леден въздух нахлуха по петите му.

Затворих вратата и се върнах в зоната за четене към дивана, разположен близо до огъня, където бях прекарала утрото, увита в плетено одеяло и с книга в ръка. Спалнята ми беше на последния етаж, но когато книжарницата беше затворена през уикендите, слизах на първия, където имаше удобни кътчета за четене и емайлирани камини, и го превръщах в моя лична приемна. Вкусът ми към четивата бе станал малко ексцентричен напоследък. Бях наясно, че О'Дъфи ме изучава, затова незабелязано избутах някои от най-странните заглавия,

които четях, под едно красиво старинно шкафче. „Дребният народ — приказка или факт?“ беше последван от „Вампири за глупаци“ и „Божествена сила — история на свещените реликви“.

— Ужасно време — отбеляза инспекторът, като пристъпи до камината и протегна ръце към меко съскащите пламъци.

Съгласих се може би с повече ентузиазъм при този безкраен потоп навън, който наистина ми се отразяваше зле. Още няколко такива дни и щях да започна да правя Ноев ковчег. Бях чувала, че в Ирландия вали много, но „постоянно“ беше доста повече от „много“ по моите сметки. Принудена от обстоятелствата да остана в тази страна и тъгуваща за дома си, бях турист по неволя. Направих грешката да проверя времето в Ашфорд. В Джорджия беше знойно. Синьо небе и трийсет и шест градуса — просто още един чудесен, напоен с цветове слънчев ден в дълбокия Юг. След няколко часа приятелките ми щяха да се отправят към някое от любимите ни езера, където щяха да поглъщат слънце, да оглеждат годни за срещи момчета и да прелистват последните модни списания.

В Дъблин беше десет градуса и толкова ужасно мокро, че човек оставаше с усещането, че е най-много пет.

Без слънце. Без годни за срещи момчета. А единствената ми модна грижа бе да се постарая дрехите ми да са достатъчно торбести, за да подслонят скритите под тях оръжия. Дори в относителната сигурност на книжарницата носех две фенерчета, чифт ножици и смъртоносно копие, дълго една стъпка, чийто връх бе увит със станиол. Освен това пръснах десетки фенерчета и различни предмети, които можеха да послужат като арсенал, из целия четириетажен магазин. Също така скрих няколко кръста и бутилки светена вода на различни места. Баронс щеше да ми се смее, ако знаеше.

Може би се чудите дали очаквам армия от ада.

Очаквам.

— Как ме намерихте? — попитах инспектора. Когато за последен път бях говорила с *Гарда* преди седмица, О'Дъфи ме бе притиснал да му кажа как да се свърже с мен. Дадох му стария си адрес в „Кларин“, където се бях подслонила за кратко, след като пристигнах. Не знам защо. Предполагам, защото просто вече не се доверявах на никого. Дори на полицията. Тук добрите и лошите изглеждаха еднакво. Попитайте мъртвата ми сестра Алина! Тя стана

жертва на един от най-красивите мъже, които съм виждала — лорд Господар. Показа се, че той е и един от най-злите.

— Аз съм детектив, госпожице Лейн — отвърна О'Дъфи със суха усмивка и аз разбрах, че няма намерение да ми каже. Усмивката изчезна и очите му се свиха с едва доловимо предупреждение: „Не ме лъжи! Ще разбере“.

Не се притесних. Веднъж Баронс ми каза същото, а той имаше завидни свръхестествени сетива. Ако той не можеше да види през мен, О'Дъфи също нямаше да може. Изчаках, чудейки се какво го е довело тук. Беше ми дал ясно да разбере, че смята случая на сестра ми за нерешим и приключен. Завинаги.

Той се отдалечи от огъня и пусна чантата, която висеше на рамото му, върху масата между нас.

По блестящия плот се пръснаха карти.

Не се издадох, но усетих студена тръпка по гърба. Вече не бих могла да гледам на картите както някога — безвредни пътеводители за заблудени пътешественици или объркани туристи. Сега, щом разгъна някоя, почти очаквам да намеря прогорени дупки там, където са Мрачните зони — онези парчета от нашите градове, които са изпаднали от картите, загубени заради смъртоносните Сенки. Вече не ме тревожеше това, което показваха картите, а това, което *не* показваха.

Преди седмица настоях О'Дъфи да ми каже всичко, което знае за следата, която сестра ми бе оставила на мястото на убийството ѝ — думите, които бе надраскала по калдъръма на уличката, докато е лежала и е умирала. ЛаРу 1247.

Каза ми, че не са успели да открият такъв адрес.

Аз успях.

Просто проявих нестандартно мислене — нещо, в което ставам все по-добра, въпреки че не мога да си припиша много заслуги за напредъка. Лесно е да мислиш нестандартно, когато животът спусне двутонен слон върху теб. И какъв все пак е този стандарт, ако не вярванията, които избираме да поддържаме за света и които ни карат да се чувстваме в безопасност? Моите стандарти в този момент бяха сплескани и толкова полезни, колкото и хартиен чадър във всичкият този дъжд.

О'Дъфи седна до мен на дивана — твърде внимателно за толкова едър човек.

— Знам какво мислите за мен — каза. Тъкмо да запротестирам учтиво — добрите южняшки обносики умират трудно, ако изобщо умират, но той ме накара да замълча с поглед, който майка ми нарича „шъткаща вълна“.

— Работя тази работа от двайсет и две години, госпожице Лейн. Знам какво изпитват семействата на жертвите на убийство, чиито случаи са приключени, когато ме погледнат. Болка. Гняв — той се изсмя сухо. — Убеждение, че аз сигурно съм пухтящ идиот, който прекарва твърде много време в кръчмите и недостатъчно на работа, в противен случай любимите им хора ще почиват отмъстени, докато извършителите гният в затвора.

Гниенето в затвора бе доста мила съдба за убиеца на сестра ми. Освен това не бях сигурна, че килията би могла да го удържи. Този Ънсийли с червената роба би могъл да надраска символи на пода, да удари с жезъла си и да изчезне през удобен портал. Баронс ме бе предупредил да не се поддавам на предположения, но не виждах причина да се съмнявам, че лорд Господар е отговорен за смъртта на сестра ми.

О'Дъфи замълча, може би ми даваше възможност да отрека. Не отрекох. Той беше прав. Изпитвах всичко това, че и още, но след като претеглих петната от желе по вратовръзката и по ризата му на корема, който висеше над колана, като косвени улики, и отсъдих, че се мотае в пекарни и кафенета, а не в кръчми.

Той взе две карти на Дъблин от масата и ми ги подаде.

Изглеждах го въпросително.

— Горната карта е от миналата година. Тази отдолу е издадена седем години по-рано.

Свих рамене.

— И? — попитах. Преди няколко седмици щях да съм доволна на всякаква помощ от Гарда. Сега, след като знаех за Мрачната зона в съседство на „Книги и дреболии «Баронс»“ (ужасната пустош, сред която открих ЛаРу 1247, мястото, на което имах яростен сблъсък с лорд Господар и той едва не ме уби), исках полицията да остане възможно по-далеч от живота ми. Не исках повече мъртъвци да тежат на съвестта ми. И без това Гарда нямаше с какво да ми помогне. Само *Шийте зрящ* можеше да види чудовищата, които превзеха изоставения квартал и го превърнаха в смъртоносен капан. Средностатистическият

човек би разбрал, че е в опасност едва след като е затънал до колене в смъртта.

— Открих вашата ЛаРу 1247, госпожице Лейн. Съществува на картата, издадена преди седем години. Странно, но *не* съществува на картата, издадена миналата година. Гранд Уок, една пряка след тази книжарница, също не е на картата. Нито пък Конъли Стрийт — следващата пряка. Знам. Отидох дотам, преди да дойда при вас.

О, Боже! Той е вървял из Мрачната зона тази сутрин? Денят едва ли беше достатъчно светъл, за да държи Сенките сврени там, където се криеха. Ако бурята бе довяла дори само още един плътен, заличаващ небето облак, най-дръзкият от тези изсмукващи живота паразити можеше да се осмели да излезе през деня за едно хапване. О'Дъфи беше танцувал със смъртта и дори не бе разбрал.

Нищо неподозиращият инспектор махна с ръка към купчината карти. Изглеждаха добре проучени. Една от тях вероятно бе смачкана на топка в момент на шок или може би на яростно неверие, после отново изгладена. Не ми бяха чужди тези чувства.

— Всъщност, госпожице Лейн — продължи О'Дъфи, — нито една от улиците, които споменах, не присъства на *някоя* от наскоро издадените карти.

Дадох му най-добрия си празен поглед.

— Какво се опитвате да кажете, инспекторе? Да не би да са преименували улиците в тази част на Дъблин? Затова ли ги няма на новите карти?

Лицето му се изопна, а погледът му режеше.

— Никой не е преименувал улиците — изръмжа той. — Освен ако не са го направили, без да уведомят съответните органи на властта — той погледна отново към мен твърдо. — Мислех, че е възможно да има нещо друго, което искате да ми кажете, госпожице Лейн. Нещо, което може да звучи... малко... необичайно.

Тогава го видях в очите му. Нещо се бе случило напоследък с инспектора, което рязко бе променило начина му на мислене. Нямах представа какво бе разтърсило прагматичния поглед към света на закоравелия, преуморен, търсещ факти детектив, но сега той също мислеше извън рамката.

Трябваше да го върна обратно в рамката му веднага. Извън рамката в този град беше опасно.

Мислех бързо. Нямах много материал, с който да работя.

— Инспекторе — казах, подслаждайки и смекчавайки провлачения си говор от Джорджия. „Да го караме по южняшки“, както го наричахме у дома. Нещо като словесно масло с мед, което да прикрие неприятния вкус на това, върху което го мажехме. — Знам, че сигурно ме мислите за пълен идиот, задето поставям под съмнение техниките ви на разследване, когато всеки може да види, че сте експерт в областта, а аз нямам и грам представа за детективските въпроси. Оценявам колко търпелив бяхте с мен, но вече нямам съмнения относно разследването ви на смъртта на сестра ми. Сега знам, че сте направил всичко по силите си, за да решите случая. Мислех да се отбия и да говоря с вас, преди да замина, но... истината е, че се чувствах малко засрамена от предишната ни среща. Онзи ден се върнах на уличката и огледах добре наоколо, без да плача и без да позволявам на чувствата да ме завладеят. Осъзнах, че сестра ми не ми е оставила никакви следи. Бях обзета от скръб и гняв; явно съм се залъгвала. Каквото и да е било надраскано на онази уличка, е било направено преди години.

— Каквото и да е било надраскано на онази уличка? — повтори О'Дъфи внимателно, а аз знаех, че си припомня колко непреклонна бях миналата седмица за това какво *точно* бе надраскано на уличката.

— Наистина, едва успях да го видя. Може да е било всичко.

— Така ли, госпожице Лейн?

— Да. И имах намерение да ви кажа, че и козметичната чантичка не беше нейната. И нея съм объркала. Мама каза, че е дала на Алина сребристата, а не златистата. Тя искаше да си ги различаваме. Вечно се карахме кое на кого е. Факт е, че се хващах за сламки, и съжалявам, че ви изгубих времето. Бяхте прав, когато ми казахте, че трябва да си събера багажа, да си ида у дома и да помогна на семейството си да преживее тези трудни времена.

— Разбирам — каза той бавно, а аз се боях, че наистина може да види през мен.

Не се ли опитваше преумореният, зле платен държавен служител само да смаже скърцащи колела? Аз вече не скърцах, така че защо той не разбираше намека и не прибираще масльонката си? Случаят на Алина бе приключен преди да дойда тук, той отказа да го поднови и проклета да съм, ако го стореше и сега. Просто щеше да бъде убит.

Изоставих подсладения провлачен говор.

— Вижте, инспекторе, опитвам се да ви кажа, че се отказах. Не моля вас или някого другото да продължи разследването. Знам, че отделът ви е претоварен. Знам, че няма улики. Знам, че случаят на сестра ми е нерешен и приемам, че е приключен.

— Колко... неочаквано зряло от ваша страна, госпожице Лейн!

— Смъртта на сестра може да накара едно момиче да порасне много бързо.

Това беше истина.

— Предполагам, това значи, че скоро ще летите за дома.

— Утре — излъгах.

— С коя авиокомпания?

— „Континентал“.

— С кой полет?

— Никога не ги помня. Имам го записан някъде. Горе.

— По кое време?

— Единайсет и трийсет и пет.

— Кой ви би?

Примигнах, търсейки непохватно отговор. Едва ли можех да му кажа, че съм намушкала вампир и той се е опитал да ме убие.

— Паднах. По стълбите.

— Трябва да внимавате. Стълбите може да крият опасности — той огледа стаята. — Кой стълби?

— Те са отзад.

— Как си ударихте лицето? Улучихте парапета?

— Аха.

— Кой е Баронс?

— Какво?

— Този магазин се казва „Книги и дреболии «Баронс»“. Не можах да открия нищо в публичния архив за собственик, дата на продажба на сградата или дори разрешително за търговия. Всъщност, въпреки че този адрес се появява на картите ми, сградата не съществува. Така че, кой е Баронс?

— Аз съм собственикът на книжарницата. Защо?

Обърнах рязко глава, задушавайки ахване. Как се промъкваше! Той стоеше точно зад нас, образец на спокойствие, с едната ръка на гърба на дивана; тъмната му коса бе зализана назад, изражението му бе

арогантно и студено. Тук нямаше изненада. Баронс бе арогантен и студен. Той също така беше богат, силен и много надарен. Една ходеща загадка. Освен това повечето жени, изглежда, го смятаха за ужасно секси. Слава Богу, аз не съм от тях. Не си падам по опасности. Падам си по мъже със силни нравствени фибри. Най-голямата близост, която Баронс някога можеше да постигне с фибри, щеше да бъде, ако мине покрай рафт със зърнени закуски в супермаркета.

Чудех се от колко време е там. С него никога не се знае.

Инспекторът стана. Изглеждаше леко смутен. Отчете ръста на Баронс, ботушите му със стоманени върхове и подовете от твърдо дърво. Джерико Баронс бе висок мъж със силно телосложение. Знаех, че О'Дъфи се чуди как е пропуснал да чуе приближаването му. Аз вече не губех време да се чудя на такива неща. Всъщност, докато продължава да ми пази гърба, няма да обръщам внимание на обстоятелството, че Баронс сякаш не се ръководи от естествените закони на физиката.

— Бих искал да видя някакви документи — изръмжа инспекторът.

Очаквах Баронс да изхвърли О'Дъфи от магазина за ухото. Нямаше законова принуда да се подчини, а Баронс не търпеше глупаци, освен мен, а това е само защото има нужда от мен да му помогна да намери *Шинсар Дъб*. Не че аз съм глупачка. Ако изобщо бях виновна за нещо, то това беше безгрижният ми слънчев нрав на човек, който се е наслаждавал на щастливо детство, на любещи родители, дълги лета с лениво въртящи се вентилатори на тавана и на драмите на малкия град в дълбокия Юг. Кое то, въпреки че е страхотно, изобщо не те подготвя за живота след това.

Баронс се озъби на инспектора с вълча усмивка.

— Разбира се — отвърна и извади портфейл от вътрешния джоб на костюма си. Протегна го напред, но не го пусна. — И вашите, инспекторе!

О'Дъфи стисна челюст, но отстъпи.

Когато мъжете размениха документите си, аз се плъзнах по-близо до О'Дъфи, за да мога да надзърна в портфейла на Баронс.

Чудесата никога нямат край. Като истински човек той имаше шофьорска книжка. Коса — черна. Очи — кафяви. Височина — метър и деветдесет сантиметра. Тегло — сто и единайсет килограма.

Рожденият му ден (Той шегуваше ли се?) — Хелюин. Беше на трийсет и една години и инициалът на средното му име беше З. Съмнявах се, че е донор на органи.

— За адрес сте посочили пощенска кутия в Галуей, господин Баронс. Там ли сте роден?

Веднъж попитах Баронс за произхода му. Той ми бе отговорил, че е пикти и баски. Галуей беше в Ирландия на няколко часа западно от Дъблин.

— Не.

— А къде?

— В Шотландия.

— Не говорите като шотландец.

— Вие не говорите като ирландец. Обаче все пак сте тук и работите в полицията на Ирландия. Но пък англичаните се опитват да натъпчат законите си в гърлата на съседите си от векове, нали, инспекторе?

О'Дъфи имаше тик на окото. Не бях го забелязала преди.

— Откога сте в Дъблин?

— От няколко години. А вие?

— Аз съм този, който задава въпросите.

— Само защото ви позволявам.

— Мога да ви отведа в управлението. Това ли искате?

— Опитайте!

Тази единствена дума бе предизвикателство за инспектора да опита на всяка цена. Придружаващата усмивка гарантираше провал. Чудех се какво ще направи, ако О'Дъфи опита. Моят загадъчен домакин, изглежда, притежаваше бездънна торба с трикове.

Инспекторът издържа погледа на Баронс по-дълго, отколкото очаквах. Искаше ми се да му кажа, че не е срамно да отвърне поглед. Баронс притежаваше нещо, което останалите — всички ние, нямахме. Не знам какво беше, но го усещах през цялото време, особено когато бяхме близо един до друг. Под скъпите дрехи, непроследимия акцент и изтънчения блясък имаше нещо, което никога не изпълзяваше напълно от блатото. Не искаше. Там си му харесваше.

О'Дъфи очевидно сметна размяната на информация за по-мъдър или просто за по-лесен начин.

— В Дъблин съм от 12-годишен. Когато баща ми умря, майка ми се омъжи повторно за ирландец. Има един мъж в „Честър“, който казва, че ви познава, господин Баронс. Казва се Риодан. Нещо напомня ли ви?

— Госпожице Лейн, върви горе! — каза веднага Баронс меко.

— Много съм си добре тук — отвърнах. Кой ли беше този Риодан и какво не искаше да знам Баронс?

— Горе! Стълбите! Веднага!

Намръщих се. Нямахше нужда да поглеждам към О’Дъфи, за да съм сигурна, че ме наблюдава с остър интерес и съжаление. Той мислеше, че Баронс е името на стълбището, по което паднах. Мразя съжалението. Съчувствието не е чак толкова лошо. Съчувствието казва: „Знам какво е чувството. Не е ли гадно?“. Съжалението значи, че те смятат за победена.

— Той не ме бие — казах раздразнено. — Бих го убила, ако го правеше.

— Би го направила. Избухлива е. Упорита също. Но работим по това, нали, госпожице Лейн? — рече Баронс, обърна вълчата си усмивка към мен и кимна с глава към тавана.

Някой ден ще притисна Джерико Баронс колкото мога, пък да видим какво ще стане. Но ще изчакам малко, докато стана по-силна. Когато съм сигурна, че имам коз.

Може да бях вкарана насила в тази война, но се учех да избирам битките си.

Не видях Баронс до края на деня.

Като покорен войник се оттеглих в окопите, както ми беше наредено, и се свих там. В тези окопи получих просветление. Хората се държат с теб толкова лошо, колкото им позволиш.

Ключовата дума тук е позволиш.

Някои хора са изключения — предимно родители, най-добри приятели и съпрузи, въпреки че в работата си като барман в „Тухларната“ виждах женени двойки да си причиняват на обществено място по-лоши неща, отколкото аз бих направила насаме на човек, когото не мога да понасям. В общи линии, светът ще те притиска толкова, колкото му позволиш.

Баронс ме отпрати в стаята ми, но аз бях идиотът, който отиде. От какво се боях? Че ще ме нарани, ще ме убие? Едва ли. Спаси живота ми миналата седмица. Нуждаеше се от мен. Защо му позволих да ме принуди?

Бях отвратена от себе си. Все още се държах като Маккайла Лейн — отчасти барманка, отчасти поклонничка на слънцето и изцяло обаятелно момиче. След скорошната ми схватка със смъртта стана ясно, че онази мацка няма да оцелее тук — твърдение, категорично подчертано от десет нелакирани счупени нокътя. За съжаление, когато получих просветление и се втурнах обратно по стълбите, Баронс и инспекторът вече ги нямаше.

За да влоши вече гадното ми настроение, жената, която управляваше книжарницата и изпитваше несподелена любов към Баронс, беше пристигнала. Зашеметяваща, пищна, в началото на петдесетте, Фиона изобщо не ме харесваше. Подозирам, че ако знаеше, че Баронс ме целуна миналата седмица, щеше да ме харесва още по-малко. Бях почти в безсъзнание, когато той го направи, но помня. Беше невъзможно да го забравя.

Когато вдигна поглед от цифрите, които набираше на мобилния си телефон, реших, че може би тя *знае*. Очите ѝ бяха отровни, устата ѝ изразяваше отвращение, обградено от деликатни бръчици. С всяко бързо, плитко вдишване дантелената ѝ блуза трепваше над пълната ѝ гръд, сякаш току-що бе дотичала отнякъде или изпитваше огромно страдание.

— Какво правеше Джерико тук днес? — попита тя с измъчен глас. — Неделя е. Не се предполага да е тук в неделя. Не мога да си представя причина да се отбие — добави и ме изгледа от глава до пети, търсейки, предполагам, следи от скорошно натискане — разрошена коса, може би незакопчано копче на блузата или пропуснати в бързината на обличането бикини, останали да висят от крачола на дънките ми. Веднъж го направих. Алина ме спаси, преди мама да ме хване.

Едва не се разсмях. Натискане с Баронс? Събуди се!

— Какво правиш *ти* тук? — парирах. Нямаше го вече добрия малък войник. Книжарницата беше затворена и никой не трябваше да е тук и да разваля вече скапаното ми настроение.

— Бях на път към месаря, когато видях Джерико да излиза — каза тя напрегнато. — Колко време беше тук? Къде беше ти току-що? Какво правехте двамата, преди да дойда? — попита. Ревността толкова ярко оцветяваше думите ѝ, че очаквах дъхът ѝ да излезе на малки зелени облачета. Сякаш призовано от неизреченото обвинение, че сме правили нещо мръсно, видение на Джерико Баронс гол — тъмен, деспотичен и вероятно истински свиреп в леглото — проблесна в ума ми.

Беше зашеметяващо еротично. Обезпокоена, припряно направих справка с календара на ум. Бях в овулация. Това беше обяснението. Изпитвам неконтролируема възбуда около и по време на овулацията. Малкият подъл начин на Майката Природа да подсигури оцеляването на човешката раса, предполагам. Оглеждам момчета, които обикновено не бих погледнала, особено тези с тесните дънки. Хващам се, че се опитвам да реша дали си го пускат отляво или отдясно. Алина ми се смееше и казваше, че ако не мога да позная, значи не искам да знам.

Алина. Боже, липсваше ми!

— Нищо, Фиона — казах. — Аз бях горе.

Тя насочи пръст към мен, очите ѝ опасно блестяха и внезапно се уплаших, че ще заплаче. Ако заплачеше, щях да изгубя смелост. Не мога да понасям по-възрастни жени да плачат. Виждам мама във всяка от тях.

Почувствах облекчение, когато вместо да заплаче, тя ми се озъби:

— Да не мислиш, че той излекува раните ти, защото си важна за него? Мислиш ли, че му пука? Ти не значиш нищо за него. Ти не би могла да разбереш този мъж и настроенията му. Нуждите му. Желанията му. Ти си глупаво, егоистично, наивно дете — изсъска тя. — Върви си у дома!

— С *радост* бих си отишла у дома — изстрелях. — За жалост, не мога да избирам.

Тя отвори уста, но не чух какво каза, защото вече се бях обърнала и блъсках междинните врати към частното жилище, без настроение да бъда въввлечена още повече в спора, който тя изгаряше да подхванем. Оставих я да крещи нещо — как тя също нямала избор.

Качих се горе. Вчера Баронс ми каза да махна шините. Отвърнах, че костите не заздравяват толкова бързо, но ръката отново ме сърбеше адски, затова отидох в банята и ги свалих.

Внимателно размърдах китката си, после сгънах дланта. Ръката очевидно не е била счупена, а само изкълчена. Усещах я цяла, по-силна от всякога. Махнах шините от пръстите, за да открия, че и те са съвсем добре. Имаше бледо петно в червено и черно на ръката ми като мастило. Докато го плакнех, завъртях лице пред огледалото, мечтаейки си натъртванията също да са минали толкова бързо. Бях прекарала по-голямата част от живота си като привлекателна блондинка. Сега в мен се вираше зле натъртено момиче с къса черна коса.

Обърнах се.

Докато се възстановявах, Баронс ми донесе един от онези малки хладилници, които колежаните използват в общите спални, и ме зареди със закуски. Отворих си сода и се проснах на леглото. Четох и сърфирах из интернет през останалата част от деня, опитвайки се да се образувам по всяка паранормална тема, която омаловажавах и пренебрегвах през първите двацет и една години от живота си.

Вече от седмица очаквах да дойде армия от ада. Не бях толкова глупава да вярвам, че това малко спокойствие е нещо друго, освен затишие пред буря.

Дали Малуш бе наистина мъртъв? Намушках вампира с лимонени очи по време на безплодния ми конфликт с лорд Господар и последното, което видях, преди да изгубя съзнание от раните, които той ми нанесе в отплата, беше Баронс, който го запрати в стената. Но изобщо не бях убедена в смъртта му и нямаше да бъда, докато не чуех нещо от поклонниците с празни очи, които изпълваха до пръсване готическото имение на вампира в южната част на Дъблин. В служба на лорд Господар (междувременно играещ двойна игра и укриващ могъщи реликви от водача на Ънсийли), Малуш се бе опитал да ме убие, за да не издам мръсната му тайна. Ако беше още жив, не се съмнявах, че отново ще дойде за мен и вероятно няма да се забави.

Малуш не бе единственият, който тревожеше ума ми. Лорд Господар наистина ли не можеше да мине през древните стражи, положени с кръв и камък около книжарницата, както Баронс ме бе уверил? Кой караше колата, която превозваше обвързващото ума зло на *Шинсар Дъб* покрай книжарницата миналата седмица? Къде беше откарана? Защо? Какво правеха точно сега всички онези Ънсийли, освободени наскоро от лорд Господар? И точно колко аз бях отговорна

за тях? Това да бъдеш един от малкото хора, които можеха да сторят нещо за даден проблем, правеше ли те отговорен за решаването му?

Заспах след полунощ. Вратата на стаята ми беше заключена, прозорците — затворени плътно, а осветлението грееше ярко.

В мига, в който отворих очи, знаех, че нещо не е наред.

ДВЕ

Не само сетивата ми на *Шийте зрящ* крещяха, че някакво Фае е много близо. Подът в стаята ми е дървен и няма праг под вратата. Обикновено набутвам кърпа в процепа (добре де, няколко), натъпквам книги, укрепявам всичко това със стол, върху който слагам лампа, така че, ако някое странно ново чудовище се плъзне през процепа, счупването на лампата да ме стресне и да ми даде достатъчно време, за да съм почти в съзнание, когато ме убива.

Снощи забравих.

Щом се събудех сутрин, поглеждах към купчината. Това е моят начин да се уверя, че нищо не ме е намерило през нощта и ще живея, за да видя още един ден в Дъблин независимо дали си струва. Тази сутрин наблюдението ми, че съм забравила да натъпча процепа, беше придружено от друго, което накара сърцето ми да спре — процепът под вратата бе тъмен.

Черен. Като катран.

Оставях всички лампи запалени през нощта. Не само в стаята ми, но и в цялата книжарница и извън сградата също. Външната страна на „Книги и дреболии «Баронс»“ е огряна от ярки прожектори отпред, отстрани и отзад, за да държат настрана Сенките от съседната Мрачна зона. Единственият път, когато Баронс изключи светлините след залез, шестнайсет мъже бяха убити точно пред задната врата.

Вътрешността също е педантично осветена с вградени лампи на тавана и десетки лампи на поставки на пода, осветяващи всяко кътче. След свадата с лорд Господар оставях всички да светят по двайсет и четири часа на ден. Досега Баронс не каза и дума за предстоящата астрономична сметка за електричество и ако решише да го направи, щях да му кажа да я приспадне от сметката ми — тази, която *би трябвало* да заведе за мен, затова че бях негов личен ОС детектор. Да използвам таланта си на *Шийте зрящ*, за да откривам древни реликви на Фае (Обекти на Силата, или ОС за кратко), не бе моята представа за мечтана работа. Облеклото клонеше към черно и обувки с тънки остри

токчета. Стил, който не харесвах. Предпочитах пастелни цветове и перли. И работните часове не струаха. Обикновено бях будна цяла нощ, правех се на психопрахосмукачка на тъмни и страшни места, крадах неща от страшни хора. Можеше да извади разходите за храна и телефон от тази сметка и бих могла също така да се възползвам от пари за дрехи — моите бяха съсипани. Кръвта и зелените гадости не са приятели с перилните препарати.

Погледнах през прозореца. Все още валеше силно. Стъклата бяха тъмни и доколкото можех да позная от топлия пашкул на леглото ми, външните прожектори не светеха, което ме цапардоса така, сякаш бях пусната кървяща в аквариум с гладни акули.

Мразя мрака.

Скочих от леглото като камък от прашка. В един миг лежах там, в следващия бях приклепнала, готова за битка наред стаята, с фенерче във всяка ръка.

Тъмно извън магазина, тъмно вътре, зад вратата на стаята ми.

— Какво... по дяволите? — възкликнах, после измърморих: — Съжалявам, мамо! Отгледани по библейски благовъзпитано от майка, която строго спазваше широко разпространената южняшка поговорка, че „красивите момичета не говорят грозни неща“, с Алина от малки си бяхме създали наш собствен език за ругатните. Задник беше петуния, лайната бяха маргаритки, мамка му — жаба. За съжаление, когато пораснеш, казвайки тези думи вместо истинските ругатни, това се оказва толкова труден за премахване навик, колкото и ругането. Обикновено те изскачат в неподходящ момент, подривайки ужасно достоверността ти. „Жаба, ще ти изрита петунията“ някак не впечатлява хората, които срещам напоследък, пък и изтънчените ми южняшки обноски не интересуват никого освен мен. Превъзпитavam се, но процесът е бавен.

Дали един от най-дълбоките ми страхове не бе станал реалност, докато спях? Дали електричеството не беше спряло? Още щом си го помислих, осъзнах, че не само часовникът мигаше на 4:01 весело и оранжево, както винаги, но и лампата на тавана светеше, както всяка нощ, когато си лягах.

Стиснала две фенерчета в ръка, хванах слушалката на телефона непохватно. Опитах се да измисля на кого да се обадя, но ударих на камък. Нямах никакви приятели в Дъблин и въпреки че Баронс,

изглежда, поддържаше жилище в магазина, рядко беше наоколо и не знаех как да се свържа с него. Нямаше начин да звънна на полицията.

Бях сама. Върнах слушалката и се ослушах. Тишината в магазина бе оглушителна, изпълнена с ужасни възможности — чудовища, спотайващи се с убийствено веселие точно зад вратата на стаята ми.

Нахлузих дънките си, смених едно от фенерчетата с копието, натъпках още фенерчета на кръста си и пропълзях към вратата.

Можех да усетя, че има Фае зад нея, но само толкова. Не какво, колко или дори колко близо, само ужасно неразположение в стомаха ми, придружено от сърбеж в ума, който ме караше да се чувствам като котка с извит гръб, извадени нокти и настръхнала козина. Баронс ме уверяваше, че сетивата на *Шийте зрящ* се подобряват с опита. Трябваше моите да се подобрят бързо или нямаше да доживея до следващата седмица. Възрях се във вратата. Сигурно съм стояла там пет минути, опитвайки се да се накарам да я отворя. Неизвестността е нещо голямо и парализиращо. Искане ми се да ви кажа, че чудовището под леглото рядко е толкова лошо, колкото се боите, че е, но според моя опит почти винаги е по-лошо.

Дръпнах леко резето, отделих вратата от касата възможно най-малко и насочих острия бял лъч на фенерчето през процепа.

Дузина Сенки се свиха назад, оттегляйки се с мазна бързина до ръба на светлината и нито сантиметър повече. Адреналинът ме удари в зъбите. Затръшнах вратата и върнах резето.

Имаше сенки в Книги и дреболии Баронс!

Как изобщо се бе случило това? Проверих светлините, преди да си легна — всички бяха запалени.

Облегнах се на вратата трепереща и се чудех дали наистина бях будна, или още сънувах. Напоследък имах лоши сънища, а това определено беше от типа на кошмарите. Може да съм *Шийте зрящ* и митичен Нул, може да имам едно от най-смъртоносните оръжия на Фае в ръцете си, но дори аз съм беззащитна срещу най-низшата каста на Ънсийли. Каква ирония!

— Баронс! — изкрещях. По причини, които моят сдържан домакин отказваше да разкрие, Сенките не го закачаха. Фактът, че смъртоносните и най-долните от мрачните Фае отбягваха Джерико Баронс, ме тревожеше извънредно много, но бях готова да се закълна

никога повече да не го питам за това, ако прокараше просека през тях точно сега и ме спасеше.

Крещях името му, докато не ме заболя гърлото, но никакъв странстващ рицар не дойде да ме спаси.

При нормални обстоятелства, ако Сенките бяха извън магазина, зората щеше да отпрати безформените вампири обратно там, където се криеха денем, но времето беше бурно и се съмнявах, че през прозорците на книжарницата може да проникне достатъчно светлина, за да ги прогони. Дори плътните облаци да се разсееха и слънцето да се покажеше, ярка светлина нямаше да влезе на основния етаж на книжарницата преди ранния следобед.

Изстенах. Но Фиона щеше да дойде много преди това. През изминалата седмица започна да работи допълнително. Засилено клиентско търсене, каза. Много клиенти рано сутрин. Взе да идва в магазина в девет без петнайсет сутрин, за да отвори книжарницата точно в девет.

Трябваше да я предупредя, преди да влезе в дебнещата засада от Сенки.

И когато се замислих за това, бях почти сигурна, че знае как да се свърже с Баронс. Грабнах телефона и позвъних на оператор.

— Окръг? — запита той.

— Целият Дъблин — казах бързо. Със сигурност Фиона живееше наблизо. Ако не, щях да опитам в предградията.

— Име?

— Фиона... ъ-ъ... Фиона... — с вик на възмущение треснах телефона обратно. Обзета от паника, не осъзнах, че не знам фамилията на Фиона, но ето че ми потрябва.

Обратно на първи квадрат.

Имах две възможности. Да остана тук горе в безопасност с фенерчетата, докато след няколко часа Сенките погълнеха Фиона и неизвестен брой невинни, злочести клиенти, които щяха да влязат през отключената от нея врата. Или пък да овладее паниката си и да предотвратя това.

Но как?

Светлината бе единственото ми оръжие срещу Сенките. Подозирах, че Баронс със сигурност ще се настрои враждебно, ако подпаля магазина му, но имах кибрит, а това определено щеше да

прогони Сенките. Все пак не исках да съм в сградата, когато пламне, и след като едва ли можех да скоча от четвъртия етаж, а нямаше аварийен изход, нито удобен комплект чаршафи, които да завържа на въже, сложих тази възможност в категорията „В краен случай“. За жалост, виждах само още една възможност и тя не беше слънчево местенце на Бахамите. Зяпнах унило вратата.

Щеше да ми се наложи да мина през тях.

Как Сенките бяха влезли? Дали електричеството бе спряло в част от магазина и те бяха пропъззели през някоя цепнатина? Можеха ли да го направят? Или лампите някак бяха изключени? Ако беше така, можех да се промъкна от ключ на ключ, въоръжена с фенерчета, и да ги включа отново.

Не знам дали сте запознати с детската игра „Не докосвай алигатора“, но с Алина я играехме, когато мама беше твърде заета с нещо друго, за да забележи, че скачаме от дивана в неделната гостна върху любимите й дантелени възглавници, оттам — върху ужасния стол, тапициран така, че да подхожда на пердетата, и прочее. Идеята е, че подът е пълен с алигатори и ако стъпиш на някой от тях, умираш. Трябва да минеш от стая в стая, без да докосваш пода.

Трябваше да стигна от най-горния етаж на книжарницата до първия, без да мина през мрак, а не бях сигурна как да го сторя. Баронс каза, че Сенките успяват да те хванат само в пълен мрак, но дали това значеше, че някоя Сянка може да ме изяде, или част от мен, ако за секунда стъпало или нещо толкова малко като пръст се подаде в мрака? Залозите в тази игра бяха значително по-високи от ожулено в килима коляно или мъмрене от мама. Бях виждала купчините дрехи и човешка кожа, които Сенките оставяха след хранене.

Треперейки, обух ботушите си, закопчах якето върху пижамата и напъхах шест от фенерчетата, насочени нагоре, отпред и отзад в колана на дънките. Затъкнах още две в ластичния долен ръб на якето, насочени надолу, за да огряват уязвимите ми палци. Бяха несигурни. Ако се движех твърде бързо, щяха да изпаднат, но имах само две ръце. С тях държах останалите две фенерчета. Пъхнах кутия кибрит в джоба и натъпках копието в ботуша. Не можех да го използвам срещу точно този враг, но можеше да има и други. Възможно беше Сенките да са единствено челен отряд и да идваха още по-лоши неща.

Поех дълбоко дъх, изпънах рамене и отворих вратата. Когато челната светлина обля коридора, Сенките повториха мазното си отдръпване.

Сенките съществуват във всевъзможни форми и размери. Някои са малки и слаби, други са високи и широки. Няма истинска същност. Трудно се различават от мрака, но щом знаеш какво да търсиш, можеш да ги забележиш, ако си *Шийте зрящ*. Те са зони, по-тъмни и поплътни, и излъчват злост. Движат се много наоколо, сякаш са гладни и неспокойни. Не издават шум. Баронс каза, че не са особено съзнателни, но когато веднъж размахам юмрук към една от тях, тя настръхна срещу мен. Това е достатъчно съзнателно, за да ме тревожи. Те ядат всичко живо — хора, животни, птици, та дори червеите в земята. Когато завземат някой квартал, го превръщат в пустош. Кръстих тези пустеещи пейзажи Мрачни зони.

— Мога да го направя. Лесна работа! — рекох. Прегръщайки лъжата, насочих фенерчетата и пристъпих в коридора.

Беше лесна работа. Оказа се, че електричеството не е спряло, ключовете бяха натиснати. В началото си проправях внимателно път от копче на стена до лампа, но щом осъзнах, че Сенките твърдо стоят извън обхвата на пряката светлина, добих увереност. Дори в коридора без прозорци, тънещ в пълен мрак, фенерчетата къпеха тялото ми в бяло сияние, което ме предпазваше. С всеки натиснат ключ все повече Сенки се събираха накуп, петдесет или повече от тях, натъпкани в мрака, докато ги принуждавах да отстъпват, включвайки лампа след лампа.

Когато стигнах до площадката на първия етаж, се чувствах наистина самонадеяна с моите способности да прочистя магазина от нашествието на Ънсийли.

Пристъпих бързо в задния салон, отправяйки се към ключа на лампата на отсрещната страна. След три стъпки влажен бриз разроши косата ми. Обърнах фенерчето в тази посока. Един прозорец беше отворен към уличката зад „Книги и дреболии «Баронс»“. Истината бе неизбежна — вътрешните и външните светлини бяха изключени и един прозорец беше отворен? Някой се опитваше да ме убие.

Закрачих към прозореца и се проснах с главата напред през една отоманка, която не трябваше да е там. Фенерчетата ми се разлетяха във всички посоки, хвърляйки замайващи кръгове светлина, докато се премятаха неконтролируемо по пода. Сенките изригнаха като паникьосани гълъби, тъпчейки се през отворения прозорец към убежището на нощта.

Ха! Прав им път! Сега трябваше само да тръшна прозореца след тях.

Изправих се с мъка на ръце и колене и замръзнах на място — с лице в... ъ-ъ... мрака, където нямаше лице, с една Сянка, която не беше избягала. А не беше и от малките. Беше се изкривила, за да заеме мрака между фенерчетата, усукана като змия около, под и над лъчите им. Не исках да мисля за ужасно бързите рефлексии, които трябваше да има, за да успее. На места беше висока до тавана, поне шест метра дълга и пулсираше като черен рак, притискайки границата между светлината и мрака.

Вдишах рязко. Веднъж видях една да изпробва светлината. Не се задържах достатъчно, за да науча крайния резултат от теста. Промърморих пламенна молба да е получила двойка. Фенерчетата ми бяха пръснати по пода. Две светеха към мен отляво и отдясно. Бях достатъчно далеч между двете, така че комбинираният басейн от светлина едва да къпе цялото ми тяло, но ако се придвижех към едно от тях, лъчът щеше да се свива колкото повече приближавах и щеше да остави големи части от мен в мрак. Не можех да поема такъв риск с тази ненормално агресивна, гигантска Сянка, надвесена над мен.

Докато се гуших там, тя протегна мастилени пипала напред — едно към косата ми, осветена слабо, другото към пръстите ми.

Дръпнах ръка назад, извадих кибрита от джоба си и запалих клечка. Острата миризма на сяра напои влажния въздух.

Пипалата се отдръпнаха.

Трудно е да се каже за нещо, което няма лице, но мога да се закълна, че ме изучаваше, търсейки слабостта ми. Кибритената клечка изгаряше между нас. Пуснах я на пода и запалих друга. Нямаше как да съблека якето си, за да го запала, без ръцете ми и части от тялото ми да се окажат в опасния мрак. По същия начин отоманката, в която се бях препънала, беше твърде далеч зад мен, за да ми свърши работа.

Но... безценният персийски килим под мен бе започнал да тлее. Духнах нежно върху въгленчетата от изпуснатата кибритена клечка. Запали се.

Ако Сенките изобщо се кикотеха, тази го направи. Кълна се, усетих подигравката ѝ. Наистина се надявах да греша. Наистина се надявах да не са способни на сложна мисъл.

— Изглежда, имаш нужда от помощ, *Шийте зрящ* — долетя през прозореца музикален баритон, не от този свят, чувствен и подсилен от страховития тътен на гръмотевица.

ТРИ

Все пак не беше странстващ рицар.

Беше В'лане. А аз мислех, че нещата не могат да станат по-лоши.

Не рицар, но принц. От Светлия двор на Сийли, ако може да се вярва на нещо, което той казва. И едва ли странстващ. В'лане е Секс-до-смърт-Фаете. Те не бродят в търсене на приключения и романтика, те подбуждат страст.

Погледнах надолу, за да видя дали все още съм с дрехите си. С облекчение открих, че съм облечена. Кралското семейство на Фаете излъчваше толкова мощна сексуалност, че тя заличаваше всеки инстинкт за самосъхранение, който имаме, замъгляваше ума на жената, провокираше еротичните ѝ сетива отвъд всичко, което е създадена да преживее, и я превръщаше в нечовешки възбудено животно, молящо за сексуално облекчение. Първото нещо, което жената правеше, когато някой от тях се появеше, е да започне да се съблича.

В ръцете на автор на любовни романи това може да е възбуждащо, дори секси. Всъщност е ледено, ужасяващо и най-често завършва със смърт. Ако жената е оставена жива, тя става *При-я* — почти неспособна да реагира, прираствена към секса с Фаете.

Погледнах отново към Сянката и набързо запалих още една клечка. Ако не друго, тя ме гледаше дори още по-съсредоточено.

— Тогава ми помогни! — сопнах се аз.

— Значи ли това, че приемаш дара ми?

При първата ни среща преди няколко седмици В'лане ми предложи една мистична реликва, позната като Гривната на Круз. Жест на добра воля, заяви, в замяна на помощта ми да намерим *Шинсар Дъб* за неговата владетелка — Авийл, кралицата на двора Сийли. Според *него* гривната защитаваеше този, който я носи, от различни гадости, включително от Сенките.

Според моя упорит домакин и ментор с Фаете — Светли или Мрачни, винаги има уловка и те не вярват в пълното разкриване. Всъщност те изобщо не вярват в разкриването. Бихме ли разкрили

намеренията си на кон, преди да го яхнем, или на крава, преди да я изядем?

Може би гривната щеше да ме спаси. Може би щеше да ме пороби.

Може би щеше да ме убие.

При последната ни среща В'лане се опита да ме изнасили на обществено място, не че да бъда изнасилена на усамотено място щеше да е по-добре. Но когато си възвърнах самоконтрола, открих, че съм почти гола наред с тълпа от воайорстващи идиоти. Беше болезнен, омразен спомен. Събирах много такива напоследък.

Мама ме бе възпитала по-добре. Искането да се отбележи за идните поколения: Рейни Лейн е добра, почитана жена.

Разказах на В'лане щедро и с ярки подробности какво ще му направя при първа възможност и точно къде ще натикам копието си, убиващо Фае — с острия като бръснач връх напред, — щом свърших. Изпъстрих ругатните с цветущи прилагателни. Не ме биваше особено в ругането, но един барман получава образование независимо дали го иска.

Оставах ми четиринайсет клечки. Запалих нова.

В'лане се изправи, сякаш беше в рамка зад Сянката. Кожата му бе от блестящо злато, очите — от чист кехлибар; беше нечовешки красив на фона на кадифената нощ. Мисля, че се носеше във въздуха. Той отметна косата си — позлатен водопад с проблясващи метални искри, спускащ се върху мъжко тяло с такова чувствено съвършенство, такова хедонистично изкушение, та нямах съмнение, че Сатаната се е смял в деня на сътворението му и смехът му е звучал точно като на В'лане сега. Когато смехът му утихна, той промърмори:

— А беше толкова сладка, когато дойде тук!

— Откъде знаеш каква съм била, когато дойдох тук? — попитах.
— Откога ме наблюдаваш?

Принцът на Фае вдигна вежда, но не каза нищо.

И аз вдигнах моята. Той беше Пан, Бакхус и Луцифер, оцветен в хиляди нюанса на желание, от което можеш да умреш. Буквално.

— Защо не влезеш? — попитах сладко. Имах подозрение, което исках да изпробвам.

В'лане сви устни и беше мой ред да се смея. Баронс беше удивителен!

— Не можеш да минеш през стражите, нали? Затова ли не съм гола? — попитах. Пуснах клечката точно когато започна да пари пръстите ми и запалих нова. — Стражите да не намаляват никак твоята си...

Не можах дори да довърша изречението. Горски пожар от омаломощаваща сексуална нужда пламна в мен (*азсъмгладнапрегладнялаумирамбезтебмолятезацонемидадешмоляте товаоткоетосенуждая*), прогори въздуха в дробовете ми, изпържи мозъка ми и овъгли гърба ми.

Сринах се на пода като човешка пепел.

Сексуалният ад, който срина всяка клетка в тялото ми, изчезна също толкова внезапно и неочаквано, колкото се появи. Беше ме оставил студена и за кратко агонизираща от болка, изгладняла за удоволствия, които могат да бъдат опитани единствено на банкетна маса, на която никога не е предвиждано да седят хора. Забранен плод. Отровен плод. Плод, за който една жена би могла да продаде душата си. Може би дори да предаде човечеството.

— Внимавай, *Шийте зрящ!* Реших да те пощадя. Не притискай късмета си!

Стиснах челюсти, станах и запалих още една клечка, изучавайки враговете си на трепкащата светлина. И двамата щяха да ме погълнат. Само че по различен начин. Ако трябваше да избирам, щях да се спра на смърт от Сянка.

— Защо реши да ме пощадяш?

— Искам да бъдем... каква е вашата дума? Приятели.

— Откачените изнасилвачи нямат приятели.

— Не бях наясно, че съм откачен изнасилвач, иначе нямаше да предложа.

— Ха! — възкликнах. Бях се подготвила за това.

Той се усмихна и аз разпознах порива да повярвам, че всичко е чудесно в моя свят, който внезапно почувствах като илюзия. Кралското семейство на Фае бе способно на психически удар. Баронс каза, че цялото им същество е създадено да прелъстява на всяко ниво. Обаяние, натрупано върху илюзия, върху измама. Не можеш да повярваш и на една тяхна дума.

— Не съм свикнал да общувам с човеци и съм известен с това, че подценявам въздействието си върху тях. Не разбирах колко дълбоко

Шидба-джай би те разстроило. Бих искал да започнем отново — каза той.

Пуснах кибритената клечка и запалих друга.

— Започни, като ме отървеш от Сянката!

— С гривната ще можеш да се разхождаш сред тях свободно, без страх. Никога повече няма да си толкова уязвима. Защо би отказала такава сила?

— Защо ли? Да видим! Може би защото ти се доверявам по-малко, отколкото на Сенките. — Сянката беше твърде глупава, за да е измамна. Или поне така мислех.

— Какво е доверието, *Шийте зряц*, освен очакване другият да се държи по определен начин, съвместим с предишните му действия?

— Страхотно определение! Разгледай предишните си действия!

— Направих го. Ти си тази, която не ме вижда ясно. Дойдох да ти предложа дар, който да защити живота ти. Ти си красива жена, която се облича, за да владее мъжкото внимание. Признавам ти го. Не знаех, че Шидба-джай ще те наскърби толкова. Дори ти предложих да ти доставя удоволствие без цена. Ти ме отхвърли. Може би бях обиден. Ти ме заплашваш с оръжие, откраднато от нашата раса. Изтъкваш ми причини да не ми се довериш, а самата ти правиш неща, които убиват доверието ми. Ти си подозрително, крадливо същество с убийствени наклонности. Въпреки продължителните ти заплахи да правиш долни неща с мен, аз оставам тук, съдържайки това, което те обижда, предлагайки ти помощ.

Кибритените ми клечки намаляваха. Колко умно бе обърнал нещата, сякаш той не беше направил нищо нередно, а аз бях опасната.

— Престани с играта, Камбанке, и ме отърви от проблема ми! После ще говорим.

— Наистина ли? Ще говорим?

Намръщих се и запалих нова клечка. Имаше уловка някъде тук, но не бях сигурна каква е.

— Казах, че ще говорим.

— Като приятели ще говорим.

— Приятелите *не* правят секс, ако натам клониш — казах. Не беше вярно, но той не го знаеше. Аз съм наследничка на поколението „сексът си е просто секс“ и го мразя. Не само приятели, а и хора, които не могат да се понасят, правят секс. Веднъж хванах Натали и Рик,

двама души, за които знам със сигурност, че не могат да се понасят, да се чука в тоалетната на „Тухларната“. Когато по-късно попитах Натали какво се е променило, тя отговори, че нищо, все още не можела да го понася, но тази вечер със сигурност изглеждал секси. Никой ли не разбира, че сексът е това, за което го приемаш, и че ако го третираш като нещо незначително, значи е нещо незначително? Вече не чистят тоалетните. Оставям това на Вал. Тя стои по-долу в йерархията.

През последните няколко години търсех добра, старомодна среща, от онзи тип, в който момчето се обажда, прави планове, взима те с кола, която не е на баща му или на другата му приятелка, и те води на място, дето показва, че е мислил какво може да ти хареса. Не на такова, по което той би си паднал, например последния филм „колко голи цици можем да натъпчем в този филм, за да замаскираме пълната липса на замисъл“. Търсех онзи тип среща, която започва с добър разговор, има приятна и задоволяваща среда и завършва с дълги бавни целувки и замечтаното чувство, че вървиш по облаци.

— Не намеквах това. Двамата ще седим и ще разговаряме за нещо повече от заплахи и страхове и за разликите между нас. Ще прекараме един от твоите часове като приятели.

Не ми хареса колко внимателно го беше изразил.

— Един от *моите* часове?

— Нашите часове са много по-дълги, *Шийте зрящ*. Виждаш ли колко свободно общувам с теб? Разказвам ти за нашите неща. Така започва доверието.

Нещо у Сянката привлече вниманието ми. Отне ми минута да разбера какво. Държанието ѝ се бе променило. Все още бе хищническо, но вече и ядосано. Можех да я усетя по същия начин, по който усетих подигравката. Можех да усетя също така, че ядът ѝ не бе насочен към мен. Запалих още една клечка и размислих. Имах още четири клечки и тревожното подозрение, че В'лане може би прави нещо, за да сдържа безформения паразит.

Възможно ли бе тази неестествено силна Сянка да ме вземе дори в светлината, ако В'лане не беше тук точно сега? Дали не я задържаше още от началото?

— Един час — казах с мъка. — Но няма да взема гривната. А ти няма да правиш това, с което ме възбуждаш. И ми трябва кафе, преди да започнем.

— Не сега. По време, което аз избира, Маккайла.

Наричаше ме по име, сякаш бяхме приятели. Не ми хареса ни най-малко. Запалих предпоследната си клечка.

— Добре. Оправи проблема ми!

Чудех се с какво точно се съгласих и колко още искания ще направи В'лане, преди да ме отърве от Сянката. Не се съмнявах, че ще го провлачи колкото е възможно повече. Но той просто имитира копирено „Нека бъде светлина!“ и внезапно всички лампи в стаята светнаха.

Сянката се взриви, пръсна се на безброй тъмни парчета. Те задраскаха към нощта като обезумели хлебарки, бягащи от бомбардирана стая, и можех да усетя, че Ънсийли изпитва неопишуема болка. Ако светлината не ги убиваше, определено беше тяхната версия на ада.

След като последната трептяща частица се измъкна през прозореца, аз се втурнах и го затворих. Уличката отново бе ярко осветена. И празна.

В'лане го нямаше.

Събрах фенерчетата, затъкнах ги обратно в колана и тръгнах из магазина да търся спотайващи се по ъглите или криещи се в килерите Сенки. Не намерих нито една. Всички светлини отново бяха включени — вътре и вън.

Това ме разтревожи дълбоко. Както лесно В'лане ми бе помогнал, така би могъл да ме потопи обратно в мрак, ако му се приискаше, без дори да се налага да влезе в магазина.

Какво още би могъл да направи? Колко могъщ бе Фае от кралската династия? Не трябваше ли стражите да му пречат да влияе на физическите обекти отвъд тях? Като говорим за стражи, защо не бяха задържали навън Сенките? Дали Баронс пазеше собствеността само срещу лорд Господар? Ако можеше да прави такива трикове, защо не пазеше цялата сграда срещу всичко? Освен, разбира се, от клиентите на магазина, макар да бе очевидно, че книжарницата е просто прикритие — на Баронс му трябваха още пари точно толкова, колкото на Ирландия още дъжд.

Аз имах нужда от отговори. Беше ми писнало да не ги получавам. Бях заобиколена от егоистични, непредсказуеми, раздразнителни, нахакани задници и имах усещането, че ако не мога да ги бия, трябва да се присъединя към тях. Бях уверена, че и аз мога да съм нахакан задник. Просто ми трябваше малко практика.

Исках да знам повече за Баронс. Исках да знам дали живее в тази сграда, или не. Исках да знам повече за тайнствения му гараж. Неотдавна се изпусна и спомена нещо за хранилище три етажа под земята. Исках да знам какво складира мъж като него в подземно хранилище.

Започнах с магазина. Предната част беше точно това, каквото изглеждаше — еkleктична и добре заредена книжарница. Пропуснах я и минах към задната част. Първият етаж беше безличен като музей, свободно и прекомерно запълнен с антики и предмети на изкуството. Тук нищо не даваше истински поглед към ума на мъжа, който бе събрал това множество творения. Дори кабинетът му, стаята, която очаквах да предложи някакво персонално изображение, представяше само студеното, безлично отражение на голямо огледало с дървена рамка, което заемаше стената между две библиотеки от черешово дърво зад богато украсеното бюро от петнайсети век. На първия етаж нямаше спалня, кухня или трапезария.

Всички врати на втория и третия етаж бяха заключени. Имаше тежки, солидни дървени врати със сложни ключалки, които не можех да разбия, нито да отключа. Започнах крадешком да въртя бравите, защото се боях, че Баронс може да е в някоя от стаите, но когато стигнах до третия етаж, вече здраво ги разтърсвах и яростно ги сритвах. Тази нощ се събудих в мрак. Уморих се да стоя на тъмно. Уморих се от това всички останали да имат контрол върху светлините.

Запътих се обратно надолу по стълбите и навън към гаража. Дъждът бе спрял, но небето все още бе забулено от буреносни облаци, а зората бе обещание, на което не бих повярвала, дори да не бях преживяла двайсет и две години от живота си. Долу на уличката вляво Сенките неспокойно оформяха и променяха мрака по ръба на изоставения квартал.

Пернах ги назад. С две ръце.

Изпробвах вратата на гаража. Заключена, разбира се.

Отидох до най-близкия затъмнен прозорец и го разбих с дръжката на фенерчето. Звънът от счупеното стъкло успокои душата ми. Не звънна аларма.

— На ти, Баронс! Предполагам, че светът ти не е толкова съвършено контролиран все пак — рекох. Сигурно го пазеше като книжарницата срещу други заплахи, но не срещу мен. Отчупих назъбените краища, за да не се порежа, промуших се през рамката и тупнах на пода.

Включих осветлението, после просто постоях там около минута, ухилена като идиот. Бях виждала колекцията му и преди, дори се бях возила в няколко от колите, но гледката на всички заедно, една блестяща фантазия след друга, е истинска треска за някой като мен.

Обичам колите.

От гладки и спортни до приклепнали и мускулести, от луксозни седани до високоскоростни купета, от последна дума на техниката до неподвластни на времето класики — аз съм фанатик на тема коли. А Баронс ги притежава до една. Е, може би не всичките. Още не съм го виждала да кара бугати — хиляда и три конски сили и един милион долара цена едва ли мога да очаквам, но той има почти всяка кола от мечтите ми, чак до един стингрей, оцветен не в какво да е, а в британско състезателно зелено.

Там черно мазерати, приклепнало до Улф Кунташ. Тук червено ферари, готово да замърка, до... — усмивката ми умря на мига — черния майбах на Роки о'Баниън, напомнящ ми за смъртта на шестнайсет мъже. Това не трябваше да се случва с хора, които не заслужават да умрат, и поне част от вината тежеше на моята съвест. Шестнайсет умрели, които бях чествала, защото ми бяха откупили временно отлагане на екзекуцията.

Как се справяте с такива противоречиви чувства? Тук ли се предполага да порасна и да започна да мисля разделно? Дали разделното мислене е просто друг начин за делене на греховете ни, разпределяйки няколко тук, други там, като разбутваме вътрешната си подредба, за да скрием трети и да можем да продължим да живеем с тежестта на всеки от тях поотделно, защото заедно биха ни удавили?

Изтласках всякакви мисли за коли от ума си и започнах да търся врати.

Гаражът някога е бил търговски склад и нямаше да съм изненадана, ако заемаше почти цяла пряка. Подовете бяха от изгладен бетон, стените представляваха бетонни панели, гредите и трегерите бяха от стомана. Всички прозорци бяха боядисани в черно — от стъклени панели до тавана до двойните прозорци на нивото на земята при вратите, един от които бях разбила. Гаражът имаше един-единствен портал за разтоварване.

Освен него и купчина коли, нямаше нищо. Нито стълбища, нито килери, нито капаци в пода, скрити под гумени постелки. Знам. Погледнах, нямаше нищо.

И къде бяха трите подземни нива и как трябваше да стигна до тях?

Стоях наскрел огромния гараж, заобиколена от една от най-красивите колекции на коли в света, скрита на невзрачна уличка в Дъблин, и се опитвах да мисля като странния му собственик. Беше безполезно усилие. Не бях сигурна, че има мозък. Може би на мястото му имаше само студен ефикасен микрочип.

По-скоро *почувствах*, отколкото чух шума като тътен в стъпалата ми.

Кривнах глава и се заслушах. След миг паднах на ръце и колене, избърсах тънкия слой прах от пода и притиснах ухо към студения бетон. Далеч под мен в недрата на земята нещо виеше.

Звучеше подивяло, животински и от този вой всички фини косъмчета по тялото ми настръхнаха. Затворих очи и се опитах да си представя устата, способна да издаде такъв звук. Нещото продължи да вие отново и отново, всеки смразяващ душата вой продължаваше минута или повече, отекуваше нагоре по бетонния си гроб.

Какво имаше *долу*? Що за създание притежаваше такъв капацитет на белите дробове? Защо издаваше такъв звук? Беше по-мрачен от стон на отчаяние, по-празен от погребална песен, беше безрадостното, измъчено виене на нещо, за което нямаше спасение, нещо изоставено, изгубено, осъдено на агонията на ада без начало или край.

Кожата на ръцете ми настръхна.

Чу се нов плач, този повече уплашен, отколкото измъчен. Той се надигна в страховит концерт с дълъг, ужасен вой.

И двата спряха.

Настана тишина.

Почуках с кокалчета по пода от объркване, чудейки се точно колко не на място си пъхах носа.

Вече не се чувствах нито задник, нито нахакана. Тръгнах обратно към стаята си. Когато пристъпих на уличката, вятърът понесе боклук по паважа и плътната облачна покривка се раздели, за да разкрие парче тъмно небе. Зората щеше да дойде след мигове, но луната все още бе ярка и пълна. Отдясно на мен в Мрачната зона Сенките вече не се свиваха в тъмата. Бяха избягали от нещо и това нещо не беше нито луната, нито зората. Наблюдавах ги от прозореца си напоследък. Те отстъпваха с нощта в различни степени, а най-големите от тях се мотаеха до последно.

Погледнах наляво и затаих дъх.

— Не! — прошепнах.

Точно отвъд обсега на прожекторите от сградата стоеше висока, покрита в черно фигура, дипли от полунощна тъкан шумоляха на вятъра.

Няколко пъти през изминалата седмица мислех, че съм зървала нещо през прозореца късно през нощта. Нещо толкова банално, та бях отказала да повярвам, че е истина. Нямаше да повярвам и сега.

Фае бяха достатъчно лоши.

— Ти не си там! — казах му.

Втурнах се през уличката, взех стъпалата с един скок, изритах вратата и връхлетях вътре. Когато погледнах назад, привидението го нямаше.

Разсмях се треперливо. Знаех добре.

Никога не е било там.

Взех душ, изсуших си косата, облякох се, грабнах студено капучино от хладилника и стигнах долу точно навреме за появяването на Фиона и на полицията, която дойде да ме арестува.

ЧЕТИРИ

— Казах ви. Той работеше по случая на сестра ми.

— И кога го видяхте за последен път?

— И това ви казах. Вчера сутринта. Отби се в книжарницата.

— Защо се е отбил в книжарницата?

— О, за Бога! И това ви казах. За да ми съобщи, че е преразгледал случая и все още няма улики, и че много съжaliaва, но случаят ще трябва да си остане приключен.

— Очаквате да повярвам, че инспектор О'Дъфи, а той случайно има чудесна жена и три деца, които води на църква всяка неделя, а после на обяд с роднините — семейна разходка, пренебрегнал само четири пъти за последните петнайсет години, и то заради погребения, е пропуснал това, за да направи ранно утринно посещение на сестрата на жертва на убийство, за да ѝ каже, че вече приключен случай остава приключен?

Ех, маргаритки! Дори аз се стреснах от липсата на логика в това.

— Защо не е използвал телефона?

Вдигнах рамене.

Инспектор Джейни, който ме разпитваше, махна на двамата полицаи до вратата да излязат. Стана от масата, обиколи я и спря зад мен. Усещах го да стои отзад и да се взира в мен. Усещах остро древното крадено копие, затъкнато в ботуша ми под крачола на дънките. Ако ме обвиняха и претърсеха, щях да загазя много.

— Вие сте привлекателна млада жена, госпожице Лейн.

— В смисъл?

— Имаше ли нещо между вас и инспектор О'Дъфи?

— О, моля ви! Наистина ли мислите, че той е мой тип?

— Беше, госпожице Лейн. Наистина ли мисля, че *беше* ваш тип. Той е мъртъв.

Взрях се нагоре към Гарда, който надвисваше над мен, опитвайки се да използва господстваща поза на тялото, за да ме

сплаши. Той не знаеше, че денят ми вече е достатъчно лош, нито пък че няма много неща в човешкия свят, които да ме плашат.

— Ще ме арестувате ли, или не?

— Жена му каза, че напоследък е бил разсеян. Разтревожен. Не се е хранел. Тя няма никаква представа защо. Вие знаете ли?

— Не. Казах ви и това. Половин дузина пъти вече. Колко още пъти трябва да го повторя, за да свършим с това? — говорех като лош актьор в още по-лош филм.

Той също.

— Колкото пъти аз кажа, че трябва. Да започнем отначало! Разкажете ми отново за първия път, когато сте го видяла тук в управлението!

Поех дълбоко дъх и затворих очи.

— Отворете очи и отговорете на въпроса!

Отворих очи и го изгледах кръвнишки. Все още не можех да повярвам, че О'Дъфи е мъртъв. Бяха му прерязали гърлото, прецаквайки моя свят. В едната си ръка е стискал парче хартия с моето име и адреса на книжарницата, написани на него. Не беше отнело много време на неговите братя по — е, не точно по оръжие, дъблинските полицаи не носят оръжие — да дойдат да ме търсят. Прекарах сутринта в битка със Сенки и със Секс-до-смърт-Фае, открих, че нещо чудовищно живее под гаража на Баронс точно зад стаята ми, а сега бях в полицейското управление и ме разпитваха по подозрения в убийство. Можеше ли денят ми да стане още по-лош? О, те не повдигнаха официални обвинения, но със сигурност използваха сплашващи тактики върху мен в книжарницата, като се опитваха да ме накарат да мисля, че ще го направят. Дадох ясно да се разбере, че при най-малкия повод могат да ме изправят до стената и да започнат да ми правят затворнически снимки. Бях чужденка в този град, почти всички отговори, които дадох, звучаха уклончиво, защото бяха уклончиви, а визитата на О'Дъфи в неделя сутрин наистина изглеждаше подозрителна.

Повторих историята, която бях разказала преди един час и един час преди това, и още един час преди това. Инспекторът ми задаваше същите въпроси, които той и още двама преди него ми задаваха цяла сутрин и по-голямата част от следобед, изразени по съвсем малко по-различен начин, всичките предназначени да ме хванат в капан.

Оставиха ме да се варя в собствения си сос четирийсет и пет минути, докато отидоха да обядват и се върнаха, миришещи вкусно на риба и чипс. Кофеинът от охладеното ми капучино се бе изпарил преди часове и умирах от глад.

В някаква степен можех да оценя какво правеше инспектор Джейни. Това беше неговата работа и той я вършеше много добре, а бе очевидно, че Патрик о'Дъфи му е бил приятел. Надявах се да бяха направили същото за Алина. В друга степен това ме вбесяваше. Моите проблеми бяха много по-големи. Това беше епична загуба на моето време. И не само. Чувствах се изложена. С изключение на пътешествието ми тази сутрин през задната уличка, не бях стъпвала извън книжарницата, откакто видях каквото видях в склада на ЛаРу 1247 преди седмица. Чувствах се като ходеща мишена с нарисуван на челото мерник. Дали лорд Господар знаеше къде да ме намери? Колко напред бях в неговия списък с приоритети? Още ли беше там, където беше отишъл, когато пристъпи през онзи портал? Дали наблюдаваше книжарницата? Дали беше инструктирал своите Момчета носорози и дали пазачите на Фае (нисша каста гигантски, грозни, сивокожи Ънсийли с широки, дундести, подобни на бурета тела, с издадени напред челюсти и неравни чела) чакаха да ме грабнат в момента, в който излезех от полицейското управление съвсем сама? Трябваше ли да се *опитам* да си уредя да ме арестуват официално? Разкарах тази мисъл в мига, в който ми хрумна. Хората не можеха да ме опазят жива. Примигнах, стресната от осъзнаването, че вече не се смятам съвсем от този лагер.

— Той ми беше зет — каза той рязко.

Трепнах.

— Дори да приема, че нямате нищо общо с убийството му, все пак трябва да намеря начин да обясня на сестра си какво, по дяволите, е правил с вас сутринта, когато умря — каза той горчиво. — Така че, какво, по дяволите, е правил, госпожице Лейн? Защото и двамата знаем, че историята ви е пълна глупост. Пати не пропускаше литургия. Пати не разследваше случаи в свободното си време. Пати се пазеше жив, защото обичаше семейството си.

Взирах се мрачно в ръцете си, сгънати прилежно в скута ми. Отчаяно ми трябваше маникюр. Опитах се да си представя какво би мислила и как би се чувствала съпругата на полицаи, който беше

умрял едва няколко часа, след като е посетил красива млада жена, ако научи нелепата причина за посещението, която аз предлагам. Щеше да знае, че я лъжат, а неизвестното винаги приема по-големи, по-ужасни размери от каквато и да е истина, скрита зад лъжата. Щеше ли да повярва като брат си, че нейният възлюбен Пати ѝ е изневерил и е предал семейните клетви сутринта, в която е умрял?

Никога не лъжех. Мама ни възпита да вярваме, че всяка лъжа пуска нещо на света, което неминуемо ще се върне и ще ни ухапе по петунята.

— Не мога да обясня действията на инспектор О'Дъфи. Мога единствено да ви кажа какво направи. Той се отби, за да ми съобщи, че случаят на Алина остава приключен. Това е всичко, което знам.

Утешавах се от факта, че ако му бях казала всичко, ако бях признала всяка частица, чак до подозрението ми, че О'Дъфи някак бе научил, че нещо голямо, гадно и нечовешко се бе преместило в Дъблин и е бил убит заради това, той щеше да ми вярва още по-малко.

Следобедът беше безкраен. Кой притежава книжарницата? Как казахте, че сте се запознали? Защо сте отседнала там? Ваш любовник ли е? Ако случаят ѝ е приключен, защо не сте се прибрала у дома? Как получихте синините по лицето? Работите ли някъде? Как се издържате? Кога възнамерявате да се приберете у дома? Знаете ли нещо за трите изоставени коли в уличката зад „Книги и дреболии «Баронс»“?

През цялото време чаках Баронс да дойде и да ме спаси. Предполагам, че очакването ми е продукт от израстването ми в свят, в който почти във всички приказки имаше принц и този принц бързаше да спаси принцесата. Мъжете на Юг обичат да се вживяват в този образ.

Светът навън е нов и странен, а правилата са променени. Всяка принцеса за себе си.

Беше шест без петнайсет, когато най-после ме пуснаха.

Шурейт на О'Дъфи ме придружи до вратата.

— Ще ви наблюдавам, госпожице Лейн. Всеки път, щом се обърнете, ще виждате моето лице. Ще бъда като лепенка на задника ви.

— Добре — казах уморено. — Някой ще ме откара ли обратно до книжарницата?

Добре, това беше не.

— Ами телефон? Мога ли да го използвам? — попитах, но той ми отвърна с още един твърд поглед. — *Шегувате* ли се? Вие не ми позволихте да си взема чантата тази сутрин. Нямам пари за такси. Ами ако някой ме обере?

Инспектор Джейни вече си тръгваше.

— Нямате чанта, госпожице Лейн. Защо някой би ви обрал? — хвърли ми той поглед през рамо.

Погледнах неспокойно към часовника си. Когато ме взеха от книжарницата, ме накараха да махна всички фенерчета от колана на дънките си и да ги оставя на Фиона.

Изтътна гръмотевица и разтърси стъклата на прозорците.

Скоро щеше да се стъмни.

— Хей! Ти там, чакай!

Не забавих крачка.

— Красиво момиче, чакай малко! Надявах се да те видя отново.

Беше частта с „красиво момиче“, която метна примка около крака ми, а гласът я стегна здраво. Прокарах ръка през наскоро накълцаната си коса и погледнах надолу към тъмните си, торбести дрехи. Комплиментът беше балсам за душата ми, гласът бе млад, мъжки и пълен с веселие. Заковах се на място. Тъпо, знам.

Беше момчето със замечтаните очи, което бях видяла в музея, докато търсех ОС.

Станах яркочервена. Това беше денят, в който В'лане усили онова Секс-до-смърт нещо и аз се съблякох наред известната ирландска златна експозиция пред Бог и пред всички.

Изчервена, хукнах отново, шляпайки през локвите. Валеше, жаба, и тротоарите на изпълнения с крек дъблински квартал Темпъл Бар бяха почти празни. Трябваше да стигна донякъде, да се надбягвам с мрака и да избягвам момчета, които ме гледаха как се събличам.

Той закрачи широко с дългите си крака до мен. Не можах да се спра и хвърлих поглед към него. Висок, мургав, със замечтани очи, той беше във възрастта, в която момчетата се превръщат в мъже, в онзи идеален етап, когато са само кадифена кожа върху гъвкави твърди тела, без грам мазнина. Можех да се обзаложа, че има плочки. Определено му беше вляво. Някога преди бих дала всичко за среща с него. Бих се

облякла в розово и златно, бих вързала дългата си руса коса на игрива конска опашка и бих боядисала ноктите на ръцете и краката с цвят „младите сърца бият свободни тази вечер“, за да подхождат на тоалета ми.

— Добре, ще тичам с теб тогава — каза той мило. — Закъде си се разбързала толкова?

— Не е твоя работа — отвърнах. Върви си, красиво момче! Вече не пасваш на моя свят. А как ми се искаше!

— Боях се, че няма да те видя отново.

— Дори не ме познаваш. Освен това съм сигурна, че видя повече от достатъчно от мен в музея — казах горчиво.

— Какво имаш предвид?

— Сигурна съм, че знаеш.

Той ми хвърли озадачен поглед.

— Знам само, че трябваше да си тръгна веднага, след като те видях. Иначе щях да закъснея за работа.

Не ме е гледал да се събличам? Част от грозотата в живота ми се стопи.

— Къде работиш?

— Във Факултета по древни езици.

— Къде? — попитах отново. Красив, пък и умен.

— В Тринити.

— Супер! Студент?

— Да. Ти?

Поклатих глава.

— Американка?

Кимнах.

— Ти? — Не говореше като ирландец.

— Малко оттук, малко оттам. Нищо специално — той се усмихна и ми намигна. Замечтани очи, дълги черни мигли.

Еха! Да. Това момче бе специално чак до пръстите на краката си. Искях да го опозная. Искях да го целуна. Искях да плъзна устни по тези мигли. Но той вероятно би свършил като труп, ако се въртеше около мен. Аз убивах чудовища, които другите хора не можеха да видят, и бях прекарала целия ден в полицейското управление по подозрения за убийство на човек, когото не бях убила, вместо на шестнайсет, които убих.

— Остави ме на мира! Не мога да бъда приятелка с теб — казах безцеремонно.

— Това е твърде интригуващо, за да го пропусна. Каква е историята ти, красиво момиче?

— Нямам история. Имам живот. А ти не се вписваш в него.

— Приятел?

— Десетки.

— Наистина?

— Е.

— Хайде, не ме разкарвай!

— Смятай се за разкаран! Чупка! — казах студено.

Той вдигна двете си ръце:

— Добре, разбирам — и спря.

Продължих по тротоара надалеч от него и не погледнах назад. Искаше ми се да заплача.

— Ще бъда наоколо — извика той. — Ако размислиш, знаеш къде да ме намериш.

Да. Във Факултета по древни езици в Тринити. Отбелязах си наум никога да не ходя там.

— Мисля, че ме познават — казах, когато нахлух през предната врата на книжарницата. Баронс беше зад гишето, не Фиона. Това беше странно. Той дори маркираше покупка като истински човек, който работи. Срязва ме предупредително с поглед — замълчи, госпожице Лейн — и кривна глава към клиента.

— Сложи табелата, че е затворено! — каза той, когато клиентът си отиде. Тръшна един картонен плакат на гишето и започна да пише по него. — Кой мислиш, че те познава?

— Сенките. Те стават... не знам, възбудени, когато ме виждат. Сякаш ме познават и ги вбесявам. Мисля, че са много по-съзнателни, отколкото ти знаеш.

— Мисля, че имаш твърде развито въображение, госпожице Лейн. Сложи ли табелата?

Сложих табелата. Това беше Баронс — деспотичен чак до стоманените върхове на ботушите си.

— Защо? Затваряш рано?

Той довърши писането, дойде при мен и ми подаде плаката, за да го окача на вратата до табелата.

Прочетох го.

— За колко време? — бях изненадана. Книжарницата беше нашето прикритие, а сега той я затваряше?

— Поне няколко седмици. Освен ако не искаш да застанеш на касата, госпожице Лейн.

— Къде е Фиона?

— Фиона е изключила всички лампи и е оставила отворен прозорец снощи.

Олюлях се — физически залитнах назад — и едва не паднах от въздействието на този умствен удар. Хванах се за една масичка, събаряйки няколко дреболии и купчина с последните бестселъри.

— Фиона се е опитала да ме убие? — рекох. Знаех, че не ме харесва, но стига! И това ако не е крайност!

— Заяви, че се е опитала само да те сплаши. Искала е да те накара да си идеш у дома. Дори помислих, че е успяла. Къде беше цял ден?

Бях твърде замаяна от злобата на Фиона, за да му отговоря. Беше достатъчно лошо, че трябва да си пазя гърба от всички познати гадости. Не бях достатъчно изкусна в женските хитрости, за да видя, че се задава по-изтънчена гадост.

— Боже, какво е направила? — вдишах. — Промъкнала се е късно снощи? Как се е измъкнала самата тя?

— По същия начин, както и ти, предполагам. Фенерчета. Трябва да призная, госпожице Лейн, впечатлен съм колко добре си успяла да изчистиш мястото. Трябва да е имало Сенки навсякъде.

— Имаше и не го направих. Изчистих само част от тях. В'лане направи останалото — казах разсеяно. Каква ирония, че така упорито се опитвах да я спася от същите тези чудовища, които беше пратила за мен!

За миг настъпи ледена тишина, после Баронс избухна:

— Какво? В'лане е бил тук? В моя магазин? — пръстите му се впиха в рамото ми.

— Ох, Баронс! Нараняваш ме! — сопнах се.

Той ме пусна веднага.

Баронс бе опасно силен. Мисля, че трябва непрестанно да бъде нащрек какво докосва, в противен случай чупи кости. Разтрих ръката си. Утре щях да имам синини. Отново.

— Моите извинения, госпожице Лейн! Е?

— Не, разбира се, не беше в магазина. Ти нали имаш стражи? Като говорим за това, защо твоите стражи не задържаха Сенките навън?

— Настроени са само срещу определени неща.

— Защо не срещу всичко?

— Стражите искат... ресурси. Защитата има цена. Всичката сила има. Светлините служат достатъчно добре, за да държат Сенките навън. Освен това те са глупави.

— Не съм сигурна — възразих. Разказах му за тази, която се изправи срещу мен в задната стая, за това как изгубих фенерчетата си и останах само с кутия кибрит, клечките от който почти свършиха, как В'лане се появи на уличката и прогони Сенките.

Той ме изслуша внимателно, разпита ме за разговора ни с В'лане, заключавайки с:

— Чука ли го?

— Моля?! — извиках. — Не, разбира се! — разтрих лицето си с две ръце и го задържах скрито за минутка. — Нямаше ли да съм пристрастена, ако го бях направила? — попитах и вдигнах лице.

Баронс ме изгледа със студени тъмни очи.

— Не и ако те предпази.

— Могат ли да правят това? Наистина ли?

— Опитай се да не бъдеш толкова заинтригувана, госпожице Лейн!

— Не съм — казах в защита.

— Добре. Не му се доверяваш, нали?

— Не се доверявам на никого. Нито на него. Нито на теб. На никого.

— Тогава може и да останеш жива. Къде беше днес?

— Фиона не ти ли каза? — попитах. Учех се от неговите номера. Отговаряй на въпроса с въпрос! Разсейвай! Отбягвай!

— Тя не беше особено учтива, когато я... уволних — имаше колебание преди думата „уволних“, почти неуловимо, освен ако не познаваш човека.

— Ами ако се върне и се опита да ме нарани отново?

— Не се тревожи! Къде беше?

Разказах му за Гарда, за деня, който прекарах в управлението, и за това, че О'Дъфи е мъртъв.

— И мислят, че си срязала гърлото на мъж, почти два пъти по-едър от теб? — той се изсмя. — Това е абсурдно.

Внезапно дълбоко спокойствие обзе ума ми. Не бях казала на Баронс как е умрял О'Дъфи.

— Да, ами... — разфучах се — знаеш какви са ченгетата. Между другото, *ти* къде беше напоследък? Имах нужда от помощ няколко пъти за последните двайсет и четири часа.

— Изглежда, си се справила достатъчно добре и сама. И новият ти приятел *В'лане* ти е помогнал — каза името по такъв начин, сякаш принцът бе скоклива малка фея, а не мъжествен, смъртоносно прелъстителен Фае. — Какво е станало с прозореца отзад?

Нямах намерение да признавам на човек, който вече знаеше как е умрял О'Дъфи, че знам за чудовището под гаража. Свих рамене.

— Не знам. Какво?

— Счупен е. Чу ли нещо миналата нощ?

— Ръцете ми бяха пълни, Баронс.

— Със Сенки, не с *В'лане*, надявам се.

— Ха!

— Не си била в гаража ми, нали?

— Не.

— Не би ме лъгала, нали?

— Не, разбира се — отвърнах. Не повече, отколкото ти би ме излъгал, не добавих. Честност между крадци и така нататък.

— Е, тогава лека нощ, госпожице Лейн! — той наклони глава и тихо мина през междинните врати към задната част на сградата.

Въздъгнах и започнах да събирам различните книги и дреболии, които съборих от масичката. Не можех да накарам ума си да приеме мисълта, че Фиона се е промъкнала през нощта и е изключила всички светлини. Да ме прогони, петунията ми! Тази жена искаше да умра. Не можех да си представя някой, който познава Баронс достатъчно добре, да развие толкова силни чувства към него. И все пак знаех, че има нещо между тях двамата, дори да беше само близостта и чувството за притежание, постигнати вследствие на дълго сътрудничество.

От задната част на сградата се чу вой на ярост. Миг по-късно Баронс нахлу през междинните врати, влачейки персийски килим зад

себе си.

— Какво е това? — попита той.

— Килим? — примигнах, мислейки що за тъп въпрос.

— Знам, че е килим. Какви са *тези* неща? — той тикна килима под носа ми, мушкайки пръст в дузина прогорени места.

— Изгорено?

— Изгорено от изпуснати кибритени клечки ли, госпожице Лейн? Клечки, които може би някой е изтървал, докато е флиртувал с гибелно Фае, госпожице Лейн? Имаш ли някаква представа каква е *цената* на този килим?

— Гибелно? Мили Боже, английският да не е втория ти език? Трети? Само някой, учил английски от речник, би използвал такава дума.

— Пети — изръмжа той. — Отговори ми!

— Не повече от живота ми, Баронс. Нищо не струва повече от живота ми.

Той ме изгледа свирепо. Вдигнах брадичка по-високо и го изгледах свирепо и аз.

С Баронс имаме уникален начин на общуване. Водим малки, безсловесни разговори, в които казваме с очи всички онези неща, които не казваме с уста, и се разбираме идеално.

Аз не казах: „Ти си *такъв* тесногръд задник!“.

А той не каза: „Ако отново прогориш някой от килимите ми за четвърт милион долара, ще ти го смъкна от кожата“. И аз не казах: „О, скъпи, това не би ли ти харесало?“. Той не каза: „Порасни, госпожице Лейн! Аз не взимам малки момиченца в леглото си“, а аз не казах: „Не бих отишла там дори да беше единственото безопасно място от лорд Господар в цял Дъблин“.

— Може да размислиш някой ден — гласът му беше нисък, напрегнат и почти гърлен.

Ахнах.

— Какво? — попитах. Присъщо за нашите безсловесни игри бе мълчаливото съгласие никога да не издигаме тези разговори на словесно ниво. То беше единствената причина да участваме в тях.

Той ме дари с хладна усмивка.

— Че няма нищо по-ценно от живота ти, госпожице Лейн. Някои неща са. Не слагай твърде висока премия за него. Може да съжаляваш.

Той се обърна и си тръгна, влачейки килима след себе си.
Отидох да си легна.

На следващата сутрин се събудих, демонтирах саморъчната аларма срещу чудовища, отворих вратата и намерих малък телевизор с вграден видео и DVD плейър в коридора.

Манна небесна! Мислех, след като Фиона вече я няма, да задигна този, който тя държеше зад гишето. Сега нямаше нужда.

Имаше касетка до него.

Вкарах телевизора в стаята си, включих го в контакта, пъхнах касетата и го пуснах. Програмата вече беше настроена.

Трепнах и го изключих отново. Ритнах стол.

Всеки път, щом помислех, че ставам по-умна, осъзнавах, че току-що съм направила нещо глупаво. Татко казва, че има три вида хора на света. Тези, които не знаят и не знаят, че не знаят. Тези, които не знаят, но *знаят*, че не знаят. И тези, които знаят и знаят колко много още не знаят.

Тежко е, знам. Май най-послед преминах от незнаещите, които не знаят, към незнаещите, които знаят.

Баронс имаше охранителни камери в гаража. Просто ми беше дал касета със запис как влизам с взлом.

ПЕТ

Пернах табелата, смело надписана с яркорозов маркер (лятно работно време на „Книги и дреболии «Баронс»“ — 11:00 до 19:00 от понеделник до петък, пишеше там), и заключих предната врата, напълно доволна от себе си.

Току-що бях завършила първия ден на новата си работа.

Досега барманството беше единственото ми търговско умение, но разширих служебните си хоризонти и вече можех да добавя „продавач“ към автобиографията си. Възможността да изкарвам пари дойде сама и нямах намерение да я оставя да ме подмине. Баронс ми предложи работата снощи — „Освен ако не искаш да застанеш на касата, госпожице Лейн“ — каза.

Само след един ден установих, че работата е много по-комплексна, отколкото просто да маркирам случайните покупки. Трябваше да се грижа за склада, да правя специални поръчки, да поддържам счетоводството и да помагам на клиентите да намират неща, които не са знаели, че искат.

Магазинът предлагаше страхотни неща, но имаше и такива, които определено имаха нужда от промяна. Някои от списанията трябваше да се махнат. Нямаше да си губя скъпоценното време да гоня момчета от секцията „Мъжки интереси“. Секцията „Женски интереси“ имаше сериозни недостатъци. Възнамерявах да добавя още скъпи модни списания, както и някои наслади за окото, а и магазинът определено имаше нужда от по-празничен подбор от принадлежности за писане. Яркорозовият маркер беше мой. КДБ („Книги и дреболии «Баронс»“) предлагаше единствено основните писалки плюс няколко превзето изглеждащи калиграфски комплекта — от онзи сорт, които отнемат цяла вечност, за да напишеш една-единствена буква. Баронс очевидно не разбираше, че съкращенията ДСГС^[1], ПМСМ^[2], ИСШ^[3] са новият начин на писане, а в свят, в който всичко е висока скорост и безжичен интернет, никой вече не иска dial-up.

Причините да приема работата бяха две. Накрая щяха да ми свършат парите и това щеше да стане съвсем скоро. А ако Гарда продължеше разследването, можех да изтъкна работата като причина за удължения ми престой в Дъблин. Обучавам се как да управлявам собствената си книжарница в Щатите, щях да им кажа.

Удълженото работно време, което Фиона наложи неотдавна, беше абсурдно. Нямаше начин да работя по единайсет часа на ден. След като поех отговорността за книжарницата, взех първото си административно решение, като определих ново работно време. Щях да отварям достатъчно късно, за да мога или да спя, или да използвам сутрините, за да се грижа за лични неща. Що се отнася до състоянието на света, бях решила, че то не е мой проблем.

Да отмъстя за Алина (единствена моя кръвна роднина, доколкото знаех, въпреки че нямаше да се гмурна в тези мътни води, нито щях да се обадя у дома точно сега) бе моят първи и единствен приоритет. Е, както и да остана жива.

Днес имах дваайсет и седем клиенти, без да броим момчетата, които изгоних. Използвах добре времето си между тях и тъкмо започнах да подреждам снимките, които намерих в къщата на лорд Господар, тези на Алина във и около Дъблин, в нов дневник, който свих от колекцията ръчно подвързани кожени дневници, дето се продаваха в КДБ. *Алина*.

Боже, защо? Исках да закрепя на тавана. Защо *тя*? Имаше милиони мръсници в десетки страни по света, защо не беше взел някой от тях? След като вече знаех, че съм осиновена, бях обидена на Бог двойно. Другите хора имаха много роднини. Аз бях имала само една.

Щеше ли да спре да ме боли? Щеше ли някога да спре да ми липсва? Щях ли някога да изживея друг ден без това издълбано място в душата си, което имах отчаяна нужда да запълня с нещо — каквото и да е? За съжаление, дупката бе с формата на Алина и нищо друго нямаше да пасне.

Но... може би отмъщението щеше да смекчи ръбовете ѝ. Може би смъртта на копелето, което я бе убило, щеше да ги направи по-малко остри, по-малко назъбени и щях да спра да се порязвам на тях.

Подреждането на снимките на Алина в новия дневник беше опреснило скръбта от загубата ѝ. Вследствие на всичко, което ми се случваше напоследък, се събудих само един или два пъти без

мигновената, смазваща мисъл: „Алина е мъртва. Как ще изкарам деня?“ да се мъдри на върха на ума ми. Мислех за неща като: „Обрах мафията вчера и той ще ме убие“, „Вампирите са истински, кой да повярва?“ или пък: „Боя се, че Баронс е бил приятелят на сестра ми“. Такива неща. Преди седмица бях отстранила окончателно последната мисъл, за мое облекчение.

Сега странното в живота ми бе нещо обичайно, а скръбта и яростта бяха застлани с отмъщение на ниво, с което не можех да се справя.

В мен живееше една Мак, която никога не бях познавала. Не можех да я накарам да се издокара. Не можех да я накарам да вземе вана. Тя не би се събрала с приятно общество. Не можех да хвана и една от мислите ѝ. Единствената ми надежда беше, че няма внезапно да започне да говори.

Тя беше жаден за кръв примитивен малък дивак.

И мразеше розово.

Запънах пети.

— Няма начин! Няма да ида там! Тегля чертата на обирането на гробове, Баронс.

— Писалката не е твоя.

— Моля? А чия е?

Каква писалка? Реших, че говорим за рушащи се надгробни камъни, светена земя и кражба, която е престъпление срещу догмите на църквата и на хората. Свършихме с обсъждането на писалките на път за насам заедно с плановете ми да поръчам нови, цветни. Слушаше ме да дърдорям с нещо, което подозирам, че беше изумено мълчание. Имам чувството, че малко жени беседват непринудено с Баронс.

„И колко ти плащам, за да управляваш книжарницата ми?“ — попита накрая. В последната минута прибавих малко към сумата, на която бях се спряла по-рано. Когато той се съгласи, едва не извиках от радост, но тъй като в този момент спря вайпъра, за първи път се огледах наоколо.

Бяхме в покрайнините на Южен Дъблин, на тясна алея, точно до много тъмно, много старо гробище. За последен път бях в гробище на погребението на Алина.

Стиснах с ръце студените железни решетки на главния вход и хвърлих мрачен поглед над надгробните камъни.

— Писалката е метафора, госпожице Лейн. Тегленето на черта не е твое право. А мое. Ти си детектор на ОС. Аз съм директор на ОС. Ще минеш през гробището. Особено ме интересуват неотбелязаните гробове зад църквата, но претърси щателно сградата и мястото.

Въздъгнах.

— Какво точно да търся?

— Не знам, може би нищо. Тази църква е построена на мястото на древен кръг за срещи, някога председателстван от самата Велика повелителка на *Шийте зрящите*.

— С други думи — промърморих, — вероятно ме прещаш за зелен хайвер.

— Помниш ли гривната, която В'лане ти предложи?

— Има ли нещо, което не знаеш?

— Според легендата има много гривни, всяка с различно предназначение. Пак според легендата в древни времена *Шийте зрящите* събирали всяка реликва на Фае, която успели да пипнат, и ако се оказала неразрушима, я скривали на място, където вярвали, че човечеството никога няма да я намери. Някои казват, че когато християнството навлязло в Ирландия, *Шийте зрящите* поощрявали строежа на църквите на определени места, дори правели дарения за тях, може би за да запазят тайните си безопасно заровени на осветена земя. Според законите изкопаването и преместването на останки е строго прилагано.

Звучеше ми правдоподобно.

— Тези *Шийте зрящи* са били нещо като клуб някога, така ли?

— Доколкото са могли. Времената са били много различни тогава, госпожице Лейн. Предаването на съобщения между анклавите отнемало седмици, понякога месеци, но във времена на заплахата всички се събирали на предварително определени места и изпълнявали ритуална магия. Това е едно от тези места.

— Къде са отишли всички *Шийте зрящи*? Ти каза, че има още.

— Когато Фае се оттеглили от нашите страни, светът вече не е имал нужда от *Шийте зрящи*. Някога превъзнесяни позиции станали отживелица. През вековете талантните останали недоразвити. Колкото до тези, които останали, следващия път, когато си навън, се огледай

наоколо! Наблюдавай! Когато видиш нещо от света на Фае, гледай не във Фае, а в тълпата, за да видиш кой още го наблюдава! Някои знаят какво са. Някои са на лекарства за психични разстройства. Някои се издават на първото, което видят, и то ги убива. Така разбрах какво си ти. Видях те да гледаш Сенките.

Психични разстройства? Опитах се да си представя как виждам чудовищата, с които наскоро се бях срещнала, като дете, без да имам обяснение за тях, и да осъзная, че никой друг не може да ги види. Щях да кажа на мама. Тя щеше да е ужасена, щеше да ме заведе на лекар. И ако кажех на лекаря истината? Много лекарства. Можех да си представя лесно как става. Колко ли *Шийте зрящи* имаше, твърде упоени, за да им пука какво става със света?

— Значи тази Велика повелителка е ръководила нещата?

Той кимна.

— Съществува ли все още?

— Човек би очаквал кръвната линия, която командва *Шийте зрящите* от хилядолетия да е запазила знанията.

Това беше уклончив отговор, който не исках да приема.

— Какво значи това? Знаеш или не дали има такава повелителка и ако има, къде е?

Той сви рамене.

— Ако има, самоличността ѝ е строго пазена.

— Значи има нещо, което не знаеш. Удивително!

Той се усмихна леко.

— Върши си работата, госпожице Лейн! Ти може да си престъпно млада, но нощта не е.

Моята работа изискваше да направя бърз преглед на църквата, а когато свърших със спартански голия параклис, да премина покрай гробовете нагоре и надолу по алеите и около мавзолеите, за да търся с вътрешна антена, която не знаех, че притежавам, и да събирам неща, които допреди няколко седмици не вярвах, че съществуват.

Оставих небелязаните гробове зад църквата за накрая. Бях въоръжена до зъби с фенерчета, въпреки че знаех, че тук няма Сенки. Където се настанят Сенки, няма цвърчене на щурци в нощта, тревата не се движи, а клоните на дърветата блестят голи и бели като стари кости.

Очаквах разходката ми из гробището през нощта да е плашеща. Не очаквах стихналият свят на човешките мъртъвци да е успокояващ и тих. Но тук имаше безспорна синергия^[4]. Естествената смърт беше част от живота. Само неестествената смърт, като на Алина, се противопоставяше на реда на нещата и изискваше възмездие, балансиране на везните на космическо ниво. Четях надписите, докато минавах. Епитафиите, неизбелели от времето, бяха прочувствени и топли. Имаше голям брой осемдесетгодишни и дори столетници, погребани тук. По тези места животът някога е бил прост, добър и необичайно дълъг, особено за мъжете.

Баронс чакаше в колата. Можех да го видя в профил как говори по мобилния си телефон.

Намирането на Обект на силата, или ОС, накратко, не е талант, който всеки *Шийте зрящ* има. Според думите на Баронс той е доста рядък. Алина също го е притежавала, затова лорд Господар я е използвал.

Не мислете, че не виждам приликите между нас! Сестра ми и лорд Господар, Баронс и аз. Разликата е, че аз не вярвам Баронс да се стреми да унищожи човечеството. Мисля, че не му *пука* особено за човечеството, но в същото време няма дълбоко желание да ни види заличени. Другата разлика е, че не се е опитвал да ме прелъсти и аз не съм влюбена в него. Умът ми е чист относно това, което правя, и защо. А ако някой ден науча, че Джерико Баронс е убил О'Дъфи, защото се е бъркал в живота му и е един от лошите, е... ще пресека този мост, ако и когато стигна до него.

Отмъщението е най-добро студено. Никога не съм разбирала този израз, но мисля, че най-после го схванах. Точно сега съм неопитна и с гореща глава. Трябва да науча повече за Фае и за това какво представлявам аз. Трябва да бъда по-хладна, по-умна, по-корава и по-силна и да събера по-добър арсенал, преди да се захвана с отмъщението. Трябват ми повече ОС като копие. Трябва ми Баронс. Той е безкраен източник на информация и знае всички точни места, на които да търся. Като това гробище например. Никога нямаше да разбера, че съществува или какво е било някога. Не знам основни неща за моето наследство и почти нищо за историята на Ирландия. Престъпно млада, беше ме обвинил и не можех да споря. Но можех да се променя.

Пристъпих в сенките зад църквата, размахвайки фенерчетата наляво и надясно. Тази част от гробището бе оградена от ниска, рушаща се каменна стена, която се бе грижила сама за себе си от години. Никакъв градинар не се бе трудил тук. Тревата бе висока и гъста и нито едно цвете не нарушаваше скованата бледност на множество малки грамади, занемарени под тежките клони на дъб и на тънките вейки на тис. Счупена порта от ковано желязо висеше от една панта, която изскърца с ръждив протест, когато я отворих и пристъпих вътре.

Дотук с моите таланти! Бях до бедрата в трева и се препънах в проклетото нещо, преди да го усетя.

В моя защита мога да кажа, че не беше останало много.

— Какво е това? — попитах ужасена Баронс.

Когато се препънах в чудовището, изпищях достатъчно дълго, за да събудя мъртвите. Баронс дойде тичешком.

Беше безформена буца в краката ни, неподвижна, с изключение на случайни, ужасни потръпвания.

— Смятам, че това са остатъци от Момче носорог — каза Баронс бавно.

— Какво е станало с него?

— Смятам, госпожице Лейн, че нещо го е... гложгало.

— Какво, за бога, яде Момчета носорози? И защо?

Той ми хвърли поглед и бях шокирана да видя, че и той самият изглеждаше стреснат, което бе извънредна проява на чувства за Баронс.

— Трябва да е било друго Фае — рече ужасен. — Нищо човешко не би могло да повали едно от тези неща и определено не би имало причина да го яде. Колкото до защо — нямам представа. То е срещу всичко, което е *Шийте*. Фае не се нападат едни други. Дори най-нисшите от Ънсийли биха го сметнали за варварство, за мерзост. Глутници Фае биха се обърнали срещу извършителя.

— Ще умре ли? — попитах. Толкова малко беше останало от него. Но все пак живееше и агонията му бе очевидна.

— Не, освен ако не го намушкаш с копието си, госпожице Лейн.

— Няма ли накрая да се регенерира, или нещо такова? — попитах. Липсваха му основни части.

— Не. Само кралските касти имат тази сила. Ще съществува в тази форма завинаги, освен ако някое от собствената му раса не се

препъне в него и не го съжали, което е малко вероятно. Или ако ти не го направиш — усещах тежкия му поглед върху себе си. — Кажи ми! Съжаляваш ли го?

Взрях се в тъмните му очи. Понякога изглеждаха бездънни, не съвсем човешки. И сега изглеждаха точно така.

— Кажи ми, госпожице Лейн, ще тръгнеш ли? Ще го оставиш ли да страда цяла вечност? Или ти си ангел на милосърдието?

Прехапах устна.

— Какво ще бъде? След като знаеш, че едно от тези неща е убило сестра ти. Може би не Момче носорог, но определено един от неговите братя.

— Лорд Господар е убил сестра ми — отвърнах. Бях сигурна в това.

— Така казваш ти. Той не е Фае, а белезите по тялото на сестра ти са от Фае.

И това беше вярно. Но все пак, ако той не бе извършил убийствения удар, със сигурност го бе организирал. Присвих очи. Баронс ме изпитваше. Нямах представа каква е извратената му представа за оценка. Знаех само какво трябваше да направя. Има синергия в живота и в смъртта, а това не се вписваше.

Измъкнах копието от ботуша си и го забих в Момчето носорог. Баронс се усмихна, но не знаех дали ми се присмиваше за това, че съм слаба, или ми се смееше, че съм състрадателна. Майната му! Това беше моята съвест, с която трябваше да живея.

Докато напускахме гробището, направих грешката да погледна назад.

Обвитото в черно привидение стоеше там и ме гледаше, черните гънки шумоляха, една призрачна ръка държеше портата. Мракът му беше огромен като нощта. И точно като нощта то бе навсякъде около мен, притискаше ме, галеше ме, опознаваше ме.

Извиках и се спънах в един нисък надгробен камък. Баронс хвана ръката ми и ме спаси от лошо падане.

— Какво има, госпожице Лейн? Пристъпи на съжаление? Толкова скоро?

Поклатих глава.

— Погледни към портата! — казах сковано. Никога не ми се беше появявало, когато някой друг е наоколо.

Баронс се обърна, огледа старото оградено гробище няколко мига, после погледна отново към мен.

— Какво? Не виждам нищо.

Обърнах се и погледнах. Беше прав. Нямаше го. Разбира се. Трябваше да се сетя. Въздъхнах.

— Предполагам, че просто съм малко уплашена, Баронс. Това е. Да си вървим у дома! Тук няма нищо.

— У дома ли, госпожице Лейн? — попита. Дълбокият му глас бе леко развеселен.

— Трябва да го наричам някак — казах навъсено. — Казват, че домът е там, където е сърцето. Мисля, че моето е обвито в сатен и е на два метра под земята.

Той ми отвори вратата — от страната на шофьора.

— Да прогоним ли част от това младежко угризение, госпожице Лейн? — попита и ми предложи ключовете. — Недалеч оттук има път, който продължава с километри през напълно безлюдни части — тъмните му очи проблеснаха. — Дяволски завои. Никакво движение. Защо не ни повозиш малко?

Опулих очи.

— Наистина ли?

Той вдигна една къдрица от челото ми и аз потръпнах. Баронс имаше силни ръце с дълги, красиви пръсти и мисля, че притежаваше някакъв електрически заряд, защото всеки път, щом ме докоснеше, през тялото ми се изстрелваше нежелан трепет. Взех ключовете от ръката му, като внимавах да не докосвам кожата му. Дори да забележа, го остави без коментар.

— Опитай се да не ни убиеш, госпожице Лейн!

Плъзнах се зад волана.

— Вайпър, SR10, купе, шест скорости, V-образен двигател с десет цилиндъра, петстотин и десет коня при 5600 оборота в минута, от нула до сто за 3,9 секунди — избъбрих щастливо. Той се засмя.

Опазих ни живи. Едва.

Мисля, че в човешката природа е заложено да свива гнездо. Дори бездомниците си запазват специална пейка в парка или място под моста и го покриват с предмети, плячкосани от нечий боклук. Всички

искат свое безопасно, топло, сухо място в света и ако нямат, ще направят всичко по силите си, за да си го създадат с това, което имат.

Аз свих гнездо на първия етаж на КДБ. Пренаредих мебелите, прибрах скучното кафяво покривало в килер и го замених с копринено жълто, занесох две свещи с аромат на праскови и сметана от стаята си, включих новия си усилвател зад касата и пуснах весели мелодии, а също така сложих снимки на семейството си върху телевизора на предшественичката ми.

„Маккайла Лейн е тук“ — говореше всичко.

За един детектор на ОС и убиец на чудовища продаването на книги през деня беше желан отдых. Харесваше ми пикантния аромат на горящите свещи, чистата, нова миризма на прясно отпечатани вестници и лъскави списания. Харесваше ми да маркирам продажбите и да слушам звука, който издаваше касата. Наслаждавах се на вечния ритуал от вземането на пари в замяна на стоки. Допадаше ми начинът, по който дървото по подовете и рафтовете блестеше на следобедното слънце. Обичах да лежа по гръб на гишето, когато нямаше никого наоколо, и да се опитвам да разгадая стенописа на тавана четири етажа над мен. Наслаждавах се на дребното удоволствие да препоръчвам книги и да чета препоръчаните ми от клиентите. Всичко се съчетаваше по един топъл, уютен начин.

В четири часа в сряда следобед с изненада се хванах, че обикалям из магазина, тананикайки под нос и чувствайки се почти... отне ми няколко мига да определя чувството... *добре*.

Тогава влезе инспектор Джейни.

И ако това не бе достатъчно лошо, с него беше баща ми.

[1] Да Си Съдереш Гъза от Смях. — Б.пр. ↑

[2] По Моето Скромно Мнение. — Б.пр. ↑

[3] Иди Се Шибай. — Б.пр. ↑

[4] Сътрудничество (от гр.) — съвместно действие, при което крайният ефект или отговор е по-голям от сумата на ефектите или отговорите, предизвикани поотделно от всеки агент (фактор). — Б.пр.

↑

ШЕСТ

— Това ли е дъщеря ви, господин Лейн? — попита инспекторът.

Баща ми спря пред вратата и се взря сурово в мен. Докоснах рязко с ръка накълцаната си коса, мъчително наясно с натъртванията по лицето си и с копието, затъкнато в ботуша ми.

— Мак, бебче, това ти ли си? — попита. Джак Лейн изглеждаше шокиран, ужасен и толкова облекчен, че едва не избухнах в сълзи.

Прочистих гърло.

— Здравсти, тате!

— „Здравсти, тате“? — повтори той. — „Здравсти, тате“ ли каза току-що? След всичко, което преживях, за да те намеря, ще ми пробутваш „здравсти, тате“?

О-хо! Бях загазила. Когато използваше този тон, се търкаляха глави. Висок сто осемдесет и осем сантиметра, адвокат по корпоративни данъци, който се занимава със Службата за държавните приходи от името на клиентите си и често е по-добър от нея, Джак Лейн е умен, чаровен, говори възпитано и е корав като тигър, когато го предизвикат. А по начина, по който заглаждаше посребрената си тъмна коса и по който святкаха тъмните му очи, можех да отсъдя, че в момента е много предизвикан.

Имаше късмет, че все още го наричах „тате“, си мислех горчиво. И двамата знаехме, че не е.

Той тръгна към мен със свити очи.

— Маккайла Евелина Лейн, какво, за бога, си направила с косата си? И лицето ти! Това синини ли са? Кога за последен път взе душ? Багажът ли си изгуби? Ти не носиш... Боже, Мак, изглеждаш ужасно! Какво е станало... — той прекъсна, поклати глава и насочи пръст към мен. — Трябва да знаеш, млада госпожице, че оставих майка ти с родителите ѝ преди четири дни. Зарязах всеки случай, по който работя, за да долетя тук и да те заведа у дома. Имаш ли представа какъв удар беше да открия, че не си в „Кларин“ от *повече от седмица*? И никой не знаеше къде си отишла. Проверяваше ли имейла си, Мак? Можеше ли

да вдигнеш телефон? Вървах нагоре-надолу по тези печални, дъждовни, пълни с препъващи се пияници улици, взирах се във всяко лице, претърсвах пълните с боклуци улички за теб и се молах на Бог да не те намеря да лежиш с лицето надолу на някоя от тях като сестра ти. Щях да се самоубия, вместо да отнеса новината у дома на майка ти и да я убия с нея.

Сълзите, които бях сдържала, рухнаха като водопад. Може да нямах неговата ДНК в тялото си, но той нямаше как да не е повече мой баща.

Той премина през стаята с големи крачки и ме притисна в топла прегръдка до широките си гърди, които винаги миришеха на мента и афършейв, а усещането бе както винаги — като на най-безопасното място на света.

За съжаление, вече знаех. Нямаше безопасно място. Не за мен. Не сега. И определено не за него. Не тук.

Вървял е из Дъблин и ме е търсил? Благослових съдбата, която го бе пощадила, държейки го настрани от Мрачната зона, и го бе защитила по уличките от Ънсийли. Ако нещо се бе случило с него, щеше да тежи двойно на съвестта ми. Какво си мислех, като избягвах имейла си и отказвах да се обадя у дома? Разбира се, че щеше да дойде да ме търси. Татко никога не е приемал „не“ за отговор.

Трябваше да го разкарам от Дъблин бързо, преди нещо ужасно да се случи с него и да загубя още едно късче от сърцето си в облицован със сатен ковчег в земята.

Трябваше да го накарам да отлети у дома веднага и без това, за което беше дошъл — мен.

— Какво е станало с лицето ти, Мак? — беше първият въпрос, който татко ми зададе, след като инспектор Джейни си тръгна. Оставах два часа до затварянето, но аз сложих табелата и забодох до нея бележка, на която пишеше: „Съжалявам, затворих рано. Моля, елате утре!“.

Отведох го до задната част, където минувачите не можеха да видят от рафтовете, че още има хора вътре, пипайки нервно косата си. Беше едно да излъжа полицията, съвсем друго да лъжа мъжа, който ме бе отгледал, който знаеше, че мразя паяци и обичам плодов сладолед с лакта, фъстъчено масло и бита сметана отгоре.

— Инспектор Джейни казва, че си паднала по стълбите.

— Какво още ти казва инспекторът? — попитах. Какво още трябваше да се опитам да обясня?

— Че полицаят, разследвал случая на Алина, е бил убит. Прерязали са му гърлото. И че е идвал да те види в деня, когато се е случило. Мак, какво става? Какво правиш тук? Какво е това място? — той огледа наоколо. — *Работиш* ли тук?

Разказах му, без да издавам нищо. Осъзнала съм, че ми харесва в Дъблин, му казах. Предложили са ми работа, която върви с квартира, затова съм се преместила в книжарницата. А възможността да остана и да работя в Ирландия ми позволява да притискам новия полицаи, разследващ случая на Алина. Да, паднала съм по стълбите. Пила съм няколко бири и съм забравила колко по-силна е тяхната „Гинес“ в сравнение с нашата. Не, не зная защо инспектор Джейн няма много високо мнение за мен. Дадох на татко същото извинение за посещението на О’Дъфи, което пробутах на Джейни. За да го направя по-убедително, разкрасих разказа с това колко бащински и мил е бил О’Дъфи и каква услуга ми е направил, като се е отбил. Престъпността е много висока в Дъблин, казах на татко; чувствах се ужасно от смъртта на О’Дъфи, но полицаи умират по време на работа непрекъснато, а Джейни просто се прави на петуния за пред мен.

— А косата ти?

— Не ти ли харесва? — попитах. Беше трудно да симулирам изненада, когато и аз самата я мразех. Липсваше ми тежестта ѝ, различните начини, по които можех да я нося, отскачането, когато вървах. Бях благодарна, че не ме видя, когато носех шините.

Той ме изглежда.

— Шегуваш се, нали? Мак, бебче, твоята красива коса, дълга и руса като на майка ти... — гласът му се изгуби.

Ето това беше. Погледнах го право в очите.

— Коя майка, татко? Мама? Или другата, нали знаеш? Която ме е оставила за осиновяване?

— Искаш ли да потърсим вечеря, Мак?

Мъже! Всички ли бягат по първа линия на защита?

Поръчахме храна. Не бях яла хубава пица цяла вечност, започваше отново да вали и няхах настроение да излизам. Аз поръчах, татко плати точно както едно време, когато животът бе прост, а тате бе винаги до мен, за да бъде на моята среща в петък вечер, когато

последното ми гадже се окажеше идиот. Взех картонени чинии и салфетки от запасите на Фиона зад касата. Преди да седнем с пицата, включих всички външни лампи и запалих уютен газов огън. Засега бяхме в безопасност. Трябваше да го държа в безопасност до утре сутринта, когато щях някак да го кача на самолет и да го пратя у дома.

Пазех в себе си една щастлива мисъл през цялото време. Хващах се за нея в най-мрачните си мигове. Когато всичко свърши, ще се върна в Ашфорд и ще се престоря, че нищо не се е случило. Ще си намеря мъж, ще се омъжа и ще имам бебета. И имам нужда и двамата ми родители да ме чакат у дома, защото ще направя малки момиченца Лейн и отново ще бъдем семейство.

Поддържахме лек разговор по време на вечеря. Той ми каза, че мама все още е потънала в скръб и че не говори с никого. Не му харесваше това, че я е оставил, но я беше завел при баба и дядо, а те се грижеха много добре за нея. Да говорим за мама бе твърде болезнено, затова обърнах разговора към книгите. Татко обичаше да чете като мен и знаех, че според него има много по-лоши места, на които може да ме намери да работя, например в друг бар. Говорихме за нови издания. Разказах му за някои от планове си за магазина.

Когато вечерята свърши, избутахме чиниите назад и се загледахме предпазливо.

Той започна сериозно:

— Знаеш, че майка ти и аз те обичаме — и аз го накарах да замълчи. Знаех. Нямах никакви съмнения по тази точка. Бях принудена да приема толкова много през последните няколко седмици, но да се примиря с откритието, че Лейн не са мои биологични родители, не ми отне толкова време, колкото очаквах. Познанието бе разтърсило света ми, брутално бе променило начина ми на мислене, но независимо чия сперма и чия яйцеклетка бяха довели до моето зачеване, Джак и Рейни Лейн ме бяха отгледали с повече любов и непоколебима подкрепа, отколкото повечето хора получават през целия си живот. Ако биологичните ми родители бяха живи някъде там, *те* бяха вторият ми комплект.

— Знам, тате. Просто ми разкажи!

— Как откри, Мак?

Разказах му как една стара жена заяви, че съм някоя друга, че кафяви и сини очи не правят зелени, как се обадох в болницата да

проверя акта си за раждане.

— Знаехме, че този ден може да дойде — каза. Прокара ръка през косата си и въздъхна. — Какво искаш да знаеш, Мак?

— Всичко — казах с тих глас. — До последната подробност.

— Няма много.

— Алина беше моя биологична сестра, нали? — той кимна.

— Тя беше почти на три, а ти нямаше и година, когато двете дойдохте при нас.

— Откъде дойдохме, татко?

— Не ни казаха. Всъщност не ни казаха буквално нищо, докато в същото време изискваха много.

„Те“ бяха хора от църква в Атланта. Мама и татко не могли да заченат и били в списък за осиновяване, толкова дълъг, че почти се отказали. Но един ден им се обадили, че две деца са оставени в църква в центъра, а приятелка на приятелка на сестрата на пастора познавала техния адвокат, който предложил семейство Лейн. Не всички двойки били склонни да приемат или имали финансовата възможност да се грижат за две малки деца едновременно, а в дългия списък с изисквания на биологичната майка пишело децата да не се разделят. Тя също така настоявала, ако двойката осиновители вече не живее в селски район, да се премести в малко градче и да се съгласи никога да не живее във или близо до голям град.

— Защо?

— Казаха ни само това, Мак. Можехме да го приемем или да се откажем.

— И не помислихте, че е странно?

— Напротив. Беше изключително странно. Но с майка ти толкова много искахме да имаме деца, а не можехме. Бяхме млади и влюбени и бяхме готови да направим всичко, за да имаме собствено семейство. След като и двамата поначало бяхме от малки градчета, го приехме за знак да се върнем към корените си. Посетихме десетки градчета и накрая се спряхме на Ашфорд. Бях преуспяващ адвокат и използвах всяка връзка, която можах, за да ускоря осиновяването. Подписахме много документи, включително списъка с изисквания, и за нула време станавме горди родители, живеещи в страхотен малък град, където всички вярваха, че сте наши биологични дъщери, и където водехме живота, за който винаги сме мечтали — той се усмихна зареян в

спомена. — Влюбихме се във вас в момента, в който ви видяхме. Алина носеше жълта пола и блуза, а ти беше облечена от глава до пети в розово, Мак, с малка панделка с цветовете на дъгата, вързана за един рус кичур коса.

Ахнах. Дали умът на пеленаче помнеше? И досега розовото и цветовете на дъгата са ми любимите.

— Какви други странни изисквания имаше жената? — не можех да я нарека „нашата майка“. Тя беше жената, която ни бе изоставила.

Той затвори очи.

— Вече не помня повечето от тях. Има правен документ, прибран в някой сейф някъде, който аз и майка ти подписахме. Но едно нещо никога не забравих.

Седнах малко по-изправена.

Той отвори очи.

— Първото обещание, което трябваше да дадем на осиновителската агенция, преди изобщо да решат да ни включат в списъка с перспективни родители, беше при никакви обстоятелства да не пускаме никоя от вас да стъпи в Ирландия.

Не можах да го накарам да си тръгне. Опитах всичко.

В неговия ум той бе нарушил най-свещената си отговорност в момента, в който бе видял сияещото лице на Алина, когато обявила, че е спечелила пълна стипендия да учи в чужбина (в Тринити, представете си!), като не я бе заключил в стаята ѝ и не ѝ бе забранил. Трябвало е да я заплаши, трябвало е да ѝ отнеме колата, трябвало е да я изкуши с предложение за спортна нова кола, ако си беше останала у дома. Имало е хиляди начини, по които е можел да я спре да не отиде, хиляди начини, по които се е провалил.

Тя била толкова развълнувана, ми каза той тъжно. Просто не можел да застане на пътя ѝ. Тези условия, на които се съгласили толкова отдавна, изглеждали нереални като призрази в топлата слънчева светлина на деня. Повече от двайсет идеални години били минали и странните изисквания, които ни придружавали, загубили своята неотложност, станали призрак на страховете на една умираща жена.

— Значи тя е мъртва? — попитах с притихнал глас.

— Не ни казаха. Ние предположихме. Беше по-лесно така. Харесваше ни тази окончателност. Без тревоги, че някой ден някой

може да се вразуми и да се опита да ни отнеме момичетата. Правни кошмари като този се случват непрекъснато.

— Ти и мама някога опитахте ли се да научите повече за нас?

Татко кимна.

— Не знам дали си спомняш, но Алина беше много болна, когато беше на осем, и лекарите искаха повече информация за медицинската ѝ история, отколкото имахме. Открихме, че църквата е изгоряла до основи, осиновителската агенция е затворена, а частният детектив, когото наех, за да провери нещата, не можа да открие нито един бивш служител — той попи израза на лицето ми и се усмихна вяло. — Знам. Отново странно. Трябва да разбереш, Мак, вие двете бяхте *наши*. Не ни интересуваше откъде сте дошли, а само че сте дошли. И това, че сега се прибираш с мен у дома — добави остро. — Колко време ще ти отнеме да си събереш багажа?

Въздъгнах.

— Няма да си събирам багажа, тате.

— Няма да тръгна без теб, Мак — каза той.

— Вие трябва да сте Джак Лейн — каза Баронс.

Едва не изскочих от кожата си.

— Искане ми се да спреш да правиш това — протегнах врат, за да му хвърля поглед през рамо. Как такъв голям мъж се движеше толкова тихо? Той отново стоеше зад мен, докато провеждах разговор, и никой от нас не го бе чул да приближава. Вбеси ме още повече това, че знаеше първото име на баща ми. Не му го бях казала.

Татко се надигна по начин, по който големите, самоуверени мъже го правят — бавно, разгъвайки се до последния сантиметър от височината си, и изглеждаше дори още по-голям. Изражението му бе резервирано, но издаваше интерес. Беше любопитен да се срещне с новия ми работодател, въпреки факта, че вече бе решил повече да не работя за него.

Изражението му се смени в мига, в който видя Баронс. Замръзна, затвори се и се втвърди.

— Джерико Баронс — представи се и протегна ръка.

Татко се взря в нея и за няколко мига не бях сигурна, че ще я поеме. После наклони глава и мъжете стиснаха ръце.

И задържаха. Сякаш беше някакво състезание и който пуснеше пръв, можеше да се лиши от някоя топка.

Погледнах от единия към другия и разбрах, че татко и Баронс провеждат един от онези безсловесни разговори, които водим с Баронс от време на време. Въпреки че езикът по природа ми бе чужд, аз съм израсла в дълбокия Юг, където мъжкото его е грубо и е с размера на пикапа му, а жените получават ранно и интересно образование в не толкова финия рев на тестостерона.

„Тя е моя дъщеря, идиот такъв, и ако мислиш за пениса си, когато я гледаш, ще го изтръгна и ще те обеса на него.“

„Опитай!“

„Твърде стар си за нея. Остави я на мира!“

Исках да кажа на татко, че е много далеч от истината с това твърдение, но въпреки упоритата решителност, с която се опитах да ги прекъсна и да изкажа мнението си, никой от тях не погледна към мен.

„Мислиш ли? Обзалагам се, че не ме смята за твърде стар. Защо не попиташ нея?“ (Баронс го каза само за да го вбеси. Разбира се, че го смятах за твърде стар за мен. Не че изобщо мисля за него по този начин.)

„Отвеждам я у дома.“

„Опитай!“ (Баронс е човек на досадно малко думи.)

„Тя ще избере мен пред теб“ — каза му татко гордо.

Баронс се изсмя.

— Мак, бебче — каза татко, без дори да откъсне очи от Баронс, — събирай си нещата! Отиваме си у дома.

Изстенах. Разбира се, бих избрала татко пред Баронс, ако ми бе даден честен избор. Но нямах такъв избор. Не ми бе дадено много напоследък. Знаех, че отказът ми ще го нарани. А трябваше да го нараня, защото трябваше да го накарам да си тръгне.

— Съжалявам, тате, но аз оставам тук — казах меко.

Джак Лейн трепна. Откъсна поглед от Баронс и се втренчи в мен със студен укор, но не преди да видя болката и промяната в израза на адвоката, който не успя да залепи достатъчно бързо.

Тъмните очи на Баронс блеснаха. Доколкото зависеше от него, разговорът бе приключил.

На другата сутрин отидох с татко на летището, за да го изпратя.

Снощи не можех да повярвам, че ще го накарам да замине, и май не съм сигурна, че аз съм тази, която го направи.

Остана в книжарницата, в една от допълнителните спални на четвъртия етаж, и ме държа будна до три сутринта. Извади всеки аргумент, за който можеше да се сети (а повярвайте ми, адвокатите могат да ви изтощят с аргументи), опитвайки се да ме накара да променя решението си. Направихме нещо, което никога не сме правили — легнахме си ядосани един на друг.

Ала тази сутрин той бе напълно различен човек. Събудих се и го намерих долу да пие кафе с Баронс в кабинета. Посрещна ме с една от онези големи, всеобхващащи прегръдки, които толкова обичам. Беше отпочинал, любещ и, както обикновено — чаровен. Мъж, който, макар да бе два пъти по-стар от моите съученички от гимназията, ги бе карал да се кикотят като малоумни. Беше енергичен, весел и като цяло в по-добро разположение на духа, отколкото го бях виждала след смъртта на Алина.

Усмихна се и разтърси ръката на Баронс, когато тръгнахме с нещо, което приличаше на истинско приятелско отношение, дори уважение.

Предполагам, че Баронс бе споделил нещо за себе си с баща ми, което разкриваше скрита почтеност на характера, която още не бях видяла и което бе успокоило ума на адвоката Джак Лейн. Каквато и тема за разговор да бяха намерили той и Баронс, беше свършила чудеса.

След кратка спирка в хотела на баща ми, за да си вземе багажа, плик кроасани и кафе, ние запълнихме времето си на път за летището, обсъждайки любимите си теми — коли и новите модели, показани на последното автомобилно изложение.

На терминала се потопих в още една прегръдка, пратих моята любов на мама, обещах да се обадя скоро и успях да се върна в книжарницата навреме, за да отворя.

Имах добър ден, но бях започнала да осъзнавам, че животът обича да те ритне в зъбите точно когато започнеш да се отпускаш и сваляш гарда.

До шест часа имах петдесет и шест клиенти, маркирах внушително количество продажби и открих, че ми харесва да продавам книги. Бях открила призванието си. Вместо да сервирам напитки и да

гледам как хората се превръщат в пияни идиоти, ми плащаха, за да продавам чудесни истории, пълни с мистерии, хаос и романтика. Вместо да плискам упойващ алкохол в чаши, аз наливах въображаем тоник, за да облекча стреса, трудностите и тежкия труд в живота на клиентите.

Не разяждах ничий черен дроб. Не трябваше да гледам как оплешивяващи мъже на средна възраст свалят красиви млади студентки, опитвайки се да изживеят отново славните си дни. Не бях наводнена от гадните сълзливи истории на наскоро и толкова често съвсем заслужено зарязани мъже, докато стоях зад гишетото. Не трябваше да гледам как някой изневерява на половинката си, пикае по пода или си търси боя цял ден.

В шест часа трябваше да благодаря на късмета си и да затворя рано.

Но не го направих и точно когато започнах да се чувствам почти щастлива и доволна от себе си, животът ми отново се върна в ада.

СЕДЕМ

— Хубаво местенце имате тук — каза последният ми клиент, докато вратата се хлопваше зад него. — Отвън не си личи, че вътрешността е толкова голяма.

Помислих си същото първия път, когато влязох в „Книги и дреболии «Баронс»“. Сградата просто не изглеждаше достатъчно голяма отвън, за да побере всичко, което беше отвътре.

— Здравейте! — казах. — Добре дошли в „Баронс“! Нещо специално ли търсите?

— Всъщност, да, търся.

— Тогава сте дошли на точното място — му казах. — Ако нямаме книгата, която търсите, на склад, можем да я поръчаме и имаме страхотни неща за колекционери на втория и на третия етаж.

Той беше красив мъж в края на двайсетте, може би в началото на трийсетте, тъмнокос и добре сложен. Напоследък, изглежда, бях заобиколена от привлекателни мъже.

Когато излязох иззад гишетото, той ме огледа оценяващо и бях доволна, че се бях облякла хубаво. Не исках татко да си иде у дома със спомена за раздърпана, натъртена и лошо облечена дъщеря, затова сутринта избрах тоалета си грижливо. Изрових бухнала прасковена пола, която се диплеше кокетно, като вървах, красив потник и златни сандали с каишки около прасците. Вплетох ярък копринен шал през късите си черни къдрици и го вързах на тила, оставяйки краищата да се влачат по голите ми рамене. Отделих време на грима си, скривайки синините, и напудрих носа, бузите и деколтето си с блещукаща пудра. Висящи кристални обици забърсваха врата ми, като се движех, голяма висулка почиваше в цепката между гърдите. Лъскавата Мак се чувстваше фантастично.

Дивата Мак беше доволна единствено от копието, прикрепено от вътрешната страна на дясното бедро. И от късия кортик, който намерих в кабинета на Баронс и който вързах на лявото си бедро. И от малкото фенерче, скрито в джоба ми. И от четирите чифта ножици зад гишетото.

И от проучването, което правех в свободното си време днес, за закона за огнестрелни оръжия в Ирландия и как да се сдобия с едно. Мислех, че полуавтоматичните изглеждат добре.

— Американка? — попита той.

Започвах да свиквам да съм турист в Дъблин. В колежа въпросът беше: „Каква специалност си?“. Зад граница всеки познава каква националност си. Кимнах.

— А вие определено сте ирландец — усмихнах се. Той имаше дълбок глас, ритмичен акцент и изглеждаше така, сякаш бе роден да носи дебел кремав ирландски пуловер, избелели дънки и здрави ботуши. Движеше се със спокойно изиящество, родено от мускули и мъжественост. Беше му отдысно. Не можах да не забележа. Изчервих се и се заех да подреждам вечерните вестници по гишето.

През следващите няколко минути се отдадохме на леката задявка на мъж и жена, които смятат другия за привлекателен и се наслаждават на вечния ритуал на флирта. Не всеки го прави и честно, мисля, че е изгубена форма на изкуството. Флиртът няма нужда да води някъде. И няма нужда да свършва в леглото. Обичам да мисля за него като за нещо малко по-приятелско от ръкостискане и малко по-малко интимно от целувка. Той е начин да кажеш „Здравей, изглеждаш страхотно, приятен ден!“. Един изискан флирт, игран от хора, които разбират правилата, оставя всички с добро усещане и може да повиши и най-тъжното настроение.

Определено се чувствах наперена по времето, когато върнах разговора обратно към работата.

— И какво да ви помогна да намерите, господин... — пробутах деликатно за име.

— О'Баниън — той протегна ръка. — Дерек о'Баниън. Надявам се да ми помогнете да намеря брат си — Роки.

Преживявали ли сте един от онези моменти, в които времето просто замръзва? Когато светът внезапно става мъртвешки неподвижен и можете да чуete как пада игла, а шляпацият звук, който издава сърцето ви, е толкова силен в ушите ви, че се чувствате, сякаш се давите в кръв, стоите там в този разтегнат момент и умираете хиляди пъти, но не съвсем. И моментът отминава и ви захвърля от другата

страна с увиснала уста и изтрита черна дъска там, където преди е бил умът ви.

Мисля, че гледах твърде много стари филми напоследък посред нощ, когато не можех да спя, защото безтелесният глас, който ми предложи съвет в този момент, звучеше много като Джон Уейн.

„Раздвижи се, малък каубой!“ — каза той със сух и гробовно провлачен глас. Няма да повярвате през колко неща ме е прекарал този съвет оттогава. Когато всичко друго изчезне, топките са единственото, което ти е останало. Въпросът е дали твоите са направени от плът и кръв, или от стомана.

Докато разтърсвах ръката на Дерек о'Баниън, копие, което бях откраднала от брат му, преди да го доведа до непреднамерената му смърт, прогори вътрешната част на бедрото ми като дамга от ада. Не обърнах внимание.

— Боже, брат ви изчезнал ли е? — примигнах към него.

— Да.

— Откога?

— За последен път е бил видян преди две седмици.

— Колко ужасно! — възкликнах. — Какво ви води в нашата книжарница?

Той се вгледа в мен и внезапно се почудих как съм могла да пропусна приликата. Същите студени очи, които ме гледаха преди две седмици в бърлогата на мафията, облепена с кръстове и религиозна иконография, сега гледаха към мен. Някои биха отбелязали, че Роки и брат му Дерек са черни ирландци, но научих от Баронс, който знаеше всичко за всеки, че тази свирепа, безмилостна кръв, която тече във вените на О'Баниън, е на далечни саудитски предшественици.

— Спирах във всеки магазин по тази улица. Има три коли на уличката зад тази книжарница. Знаете ли нещо за тях?

Поклатих глава.

— Не. Защо?

— Те принадлежат на... сътрудници на брат ми. Чудех се дали не знаете кога са били оставени там и защо. Дали не сте чули или видели нещо. Може би четвърта черна кола? Много скъпа?

Поклатих отново глава.

— Наистина изобщо не ходя отзад и не обръщам внимание на колите. Шефът ми изхвърля боклука. Аз просто работя тук. Опитвам се

да стоя вътре през повечето време. Уличките ме плашат — бях започнала да дърдоря. Захапах леко вътрешната страна на бузата си, за да се спра. — Говорихте ли с полицията? — насърчих го. Върви там, махни се оттук, тихо си пожелавах.

Усмивката на Дерек о'Баниън беше остра като нож.

— Ние, О'Баниън, не тревожим полицията с нашите проблеми. Сами се грижим за тях — рече и ме проучи с клинично безразличие. Целият флирт си бе отишъл. — Откога работите тук?

— Три дни — казах правдиво.

— Нова сте в града.

— Хм.

— Как се казвате?

— Мак.

Той се засмя.

— Не приличате на шотландка.

Дали не ми се предоставяше по-безопасна тема?

— А как изглеждам? — попитах леко, подпирайки хълбок на гишето и леко извивайки гръб. Върни се на флирта с мен, подканваше позата на тялото ми.

Той ме огледа от глава до пети.

— Проблем — каза след миг с лека, сексуално заредена усмивка. Засмях се.

— Не съм, наистина.

— Жалко — парира той. Но можех да позная, че умът му не бе изцяло във флирта, а бе насочен към брат му. И нещо друго можех напълно да разбера. Беше насочен към лова на истината, към възмездие. Що за прищявка на съдбата ни бе направила сродни души? Мен и този мъж? О, извинете! Не беше прищявка на съдбата. Бях аз.

Той извади визитка от портфейла си, писалка от джоба и надраска нещо на гърба.

— Ако видите или чуете нещо, ще ми кажете, нали, Мак? — той взе ръката ми, обърна я с дланта нагоре и постави върху нея усмивка преди визитката. — По всяко време. Ден или нощ. Каквото и да е. Без значение колко незначително ви се струва.

Кимнах.

— Мисля, че е мъртъв — ми каза Дерек о'Баниън. — И ще убия копелето, което го е направило.

Кимнах отново.

— Той ми беше брат.

Кимнах за трети път.

— Сестра ми беше убита — изтърсих.

Погледът му се изостри с нов интерес. Внезапно станах нещо повече в очите му, от поредното флиртуващо красиво момиче.

— Тогава разбирате желанието за мъст — каза той меко.

— Разбирам го — съгласих се.

— Обадете ми се по всяко време, Мак! — каза той. — Мисля, че ви харесвам.

Гледах как излиза в мълчание.

Когато вратата се затвори зад него, изтичах в банята, заключих се и се облегнах на вратата, където стоях и се взирах в огледалото, опитвайки се да се примиря с двойните отражения.

Аз търсех чудовището, което бе убило сестра ми. Но аз бях чудовището, което бе убило брат му.

Когато излязох от банята, се огледах наоколо и с облекчение открих, че не са влизали други клиенти. Бях забравила да сложа надписа „Ще се върна след пет минути“, който направих вчера, за да покривам отскачането ми до тоалетната.

Побързах да обърна табелата. Отново затворих рано. Баронс просто трябваше да го приеме. Не беше много рано, пък и не му трябваха пари.

Докато нагласях табелката, направих грешката да погледна през прозореца.

Беше почти тъмно. Хората по тези места наричат времето от денонощието, когато денят леко преминава в нощ, сумрак или здрач.

Бях неспособна да реша кое е по-лошо: инспектор Джейни, който седеше на пейка няколко врати вдясно и дори не се преструваше, че чете вестника в ръката си, загърнатото в черно привидение, което стоеше точно отсреща през улицата и ме гледаше изпод пепелявите сенки на мъждивата улична лампа или Дерек о'Баниън, който излезе от магазин през две врати, обърна се наляво и се отправи право към Мрачната зона.

— Къде, *по дяволите*, беше? — Баронс отвори вратата на таксито и ме изтегли навън с ръка под мишницата ми. Стъпалата ми се отделиха от земята за миг.

— Не започвай! — изръмжах. Издърпах се от ръката му и минах покрай него. Таксито на инспектор Джейни точно отбиваше зад мен. Чудех се дали вече не му липсва семейството. Надявах се скоро да се умори от мен и да се прибере у дома.

— Ще ти взема мобилен телефон, госпожице Лейн — излая Баронс зад гърба ми. — Ще го носиш през цялото време като копието. Няма да правиш нищо без него. Трябва ли да ти напомням всички неща, които няма да правиш без него?

Казах му къде може да сложи още непоръчания мобилен телефон — слънцето не огрява там и при това не нарекох мястото с цветното му име — и нахлух в магазина.

Той нахлу след мен.

— Забрави ли опасностите навън в дъблинската нощ, госпожице Лейн? Да излезем ли на малка разходка? — попита. Веднъж, когато ме сметна за неподатлива, ме заплаши да ме завлече в Мрачната зона през нощта. Тази вечер бях твърде скована, за да ми пука. Резетата зазвъняха като куршуми, докато ги пускаше. — Забрави ли целта си тук, госпожице Лейн?

— Как бих могла? — казах горчиво. — Всеки път, щом опитам, се случва нещо още по-лошо.

Бях на половината път към междинната врата, когато ме хвана и ме завъртя. Огледа ме със свиреп поглед, който, изглежда, се задържа за момент върху кристалната висулка между гърдите ми. Или върху гърдите ми?

— И ето те, облечена като евтина флърца, излизаш за едно питие. Какво си мислила? *Мислеше* ли изобщо?

— Евтина флърца? Влез в крак с времето, Баронс. Изобщо не изглеждам евтино. Всъщност със сигурност съм твърде наконтена по стандартите на много хора напоследък и определено нося повече дрехи от онази глупава малка черна рокля, която ме накара да облека, когато ние... — прекъснах. Бях отишла с тази оскъдна рокля на място, за което точно сега не исках да мисля. — И за протокола — казах остро — *не* излязох за едно питие.

— Не ме лъжи, госпожице Лейн! Надушвам го по теб. И други неща. Кой беше мъжът? — мургавото му, екзотично лице беше студено. Ноздрите му се разширяваха и свиваха като на животно, усетило плячка.

Баронс има изключителни сетива. Не бях сръбнала дори глътка алкохол.

— Казах, че не съм пила — повторих. Вечерта бе ужасна, една от най-лошите в живота ми.

— Имала си нещо. Какво беше? — настоя той.

— Гарнирана с алкохол целувка — казах напрегнато. — Две, ако трябва да съм точна, но само защото не се отместих достатъчно бързо, за да избегна втората. Обърнах се. Мразех се, мразех избора, който правех.

Стрелна ръка и стисна рамото ми. Извъртя ме обратно към него с такава жар, че можех да се завъртя в главозамайващи кръгове, ако не ме бе хванал за раменете. Изглежда, осъзна, че ме държи твърде силно, и точно в момента, когато щях да му се сопна, отпусна пръсти, но тялото му явно поглъщаше двойно напрежението. Погледът му падна отново върху колието ми, към меката му възглавница между гърдите ми.

— От кой?

— От кого, смятам, че е правилният израз.

— Добре. От кого, мамка му, госпожице Лейн?

— Дерек о'Баниън. Други въпроси?

Той ме изгледа за момент, после изви устни в бавна полуусмивка. Точно както с о'Баниън по-рано, внезапно се оказах много по-интересна за него.

— Виж ти! — възкликна и избърса устата ми с палеца си, после хвана с ръка брадичката ми и обърна лицето ми към светлината, проучвайки очите ми. За момент помислих, че ще ме целуне, за да вкуси моята сложност и съучастничество. Или беше двуличие? — Целувала си брата на мъжа, когото уби. Защо? — промърмори той копнинено.

— Аз не съм го убила — казах горчиво. — Ти го уби без моето разрешение.

— Глупости, госпожице Лейн — каза той. — Ако те бях попитал онази нощ дали го искаш мъртъв, за да си в безопасност, ти щеше да

кажеш „да“.

Спомних си онази нощ. Щях да я помня завинаги. Плаших се от скоростта, с която се разплиташе живота ми, бях ужасена от Роки о'Баниън, но също така бях съвсем наясно, че ако ние не му сторим нещо, той ще ми причини нещо много лошо и без съмнение неопишимо болезнено. Не се заблуждавам относно способността си да издържам на мъчения. Баронс беше прав. Щях да кажа: „Направи каквото трябва, за да ме държиш в безопасност!“. Но не беше задължително това да ми харесва. И не трябваше да го признавам.

Обърнах се и тръгнах.

— Искам утре сутринта да отидеш до Факултета по древни езици в колежа Тринити, госпожице Лейн.

Свих се, сякаш ми бе дръпнал рязко каишката, и погледнах намръщена към тавана. Дали нещо космическо не ми правеше номера тук? Цялата вселена ли се бе наговорила да си прави шеги с Мак? Факултетът по древни езици беше единственото място в Дъблин, което си бях отбелязала никога да не посещавам.

— Шегуваш се, нали?

— Не. Защо?

— Забрави! — промърморих. — Какво искаш да правя там?

— Питай за жена на име Ел Мастърс! Тя ще ти даде един плик.

— Защо не идеш сам да си го вземеш? — попитах. Какво правеше той по цял ден?

— Утре съм зает.

— Ами иди го вземи тази вечер!

— Няма да е у нея преди сутринта.

— Тогава нека го прати по куриер!

— Кой е работодателят тук, госпожице Лейн?

— Кой е детекторът на ОС?

— Има ли причина да не искаш да отидеш в университета?

— Не — отвърнах. Не бях в настроение да говоря за замечтани очи и срещи, които не можех да имам.

— Тогава какъв е проблемът ти, госпожице Лейн?

— Не трябва ли да ме е страх, че лорд Господар може да ме хване, докато съм навън?

— Тревожеше ли се за това, когато позволи на Дерек о'Баниън да натика езика си в гърлото ти?

Сковах се.

— Той отиваше в Мрачната зона, Баронс?

— И? Един проблем по-малко за нас.

Поклатих глава.

— Аз не съм като теб, Баронс. Не съм мъртва отвътре.

Усмивката му стана с десет оттенъка по-ледена.

— И какво направи? Изтича след него и му се предложи на сребърен поднос, за да го върнеш?

Почти. А после трябваше да прекарам следващите три часа и половина в клуб в центъра, да танцувам и да флиртувам с него, стараяйки се да държа ръцете му далеч от мен, докато инспектор Джейми гледеше от маса в ъгъла. Опитвах се да използвам достатъчно много от времето му, че да отклоня желанието му да се върне и да търси в Мрачната зона през нощта. А накрая пробвах да се извиня учтиво и се провалих.

Също като брат си Дерек о'Баниън бе свикнал да става неговото, а ако не станеше, да притиска по-силно. В сляпата ми решителност да отклоня вината за още една смърт, бях забравила, че той има кръвна връзка с човека, който брутално бе убил двайсет и седем души за една нощ, за да получи това, което иска.

До единайсет и половина вече не можех да поемам повече. С всяко питие, което гаврътваше, той пускаше все по-смело ръцете си и демонстрираше по-лошо отношение. Тъй като не успях да се измъкна елегантно, в пристъп на отчаяние се извиних с тоалетната и се опитах да се измъкна през една странична врата. Реших да му се обадя утре, да се престоря, че ми е прилошало, и ако ме поканеше отново, да се изплъзвам, да отлагам и да лъжа. Наистина не исках още един О'Баниън да ми е ядосан в този град. Един бе достатъчен.

Хвана ме пред тоалетната, блъсна ме до стената и ме целуна толкова грубо, че не бях в състояние да дишам. Притиснатата между тялото му и тухлената стена, се замаях от липсата на кислород. Устата ми още бе подута и натъртена. Съзрях вълнението в очите му и разбрах, че е мъж, който се възбужда от безпомощността на жената. Припомних си ресторанта на брат му — внимателно сресаните и строго контролирани жени, това, че на сервитьорите бе забранено да сервират на жена ястие или питие, освен ако мъж не го е поръчал за нея. О'Баниън не бяха приятни мъже.

Когато най-после се отскубнах, направих сцена, шумно обвинявайки го, че ми натрапва вниманието си, след като вече му бях казала десет пъти, че не ме интересува. Ако това беше някой друг, биячите щяха да са го изхвърлили от клуба, но в Дъблин никой не изхвърля един О'Баниън. Вместо това изхвърлиха мен. Лепенката на задните ми части — инспекторът, гледаше със свити очи и скръстени ръце, без да вдигне пръст, за да ми помогне.

Тази вечер си създадох още един враг, сякаш вече нямах достатъчно.

Все пак обаче осъществих целта си, а не беше никак лесно.

Когато погледнах през прозореца и видях, че Дерек о'Баниън се отправя към смъртоносното си рандеву със Сенките, ме обзе желание да сложа табелата, да заключа вратата, да се свия с някоя добра книга и да се престоря, че навън няма нищо и нищо лошо не е на път да стане. Изглежда, в мен има везни, които никога не съм имала, или поне не бях наясно, че имам, и не мога да се отърва от чувството, че ако не се опитвам да ги държа балансиран, ще загубя нещо, което няма да мога да си върна.

Затова се принудих да изляза от книжарницата в бързо съгъстяващия се мрак. Погледнах инспектора и стиснах зъби срещу тягостното чувство на страх, което ме обгръщаше всеки път, когато видех ужасяващото черно привидение да наблюдава, да чака. Вдигнах високо брадичка и се накарах да мина точно покрай него, сякаш не съществуваше. А доколкото можех да кажа, то не съществуваше, защото Джейми изобщо не му обърна внимание, а О'Баниън със сигурност не го бе погледнал на връщане, но пък тогава аз дръпнах потника си надолу, за да разкрия шокиращо количество пазва в опита си да го върна. Направих за единия О'Баниън това, което не бях успяла да направя за другия, и везните в мен се уравничиха малко.

Надявах се да продължи търсенето си утре на дневна светлина и да не спре тук по пътя си. Но ако въпреки усилията ми се върнеше в изоставения квартал тази нощ, е, аз бях направила всичко по силите си и, честно казано, не бях сигурна, че е толкова важно някой О'Баниън да остане сред живите. Татко казва, че в ада има специално място за мъже, които насилват жени. Има Ънсийли чудовища, а има и такива хора.

— Добре ли се целува той, госпожице Лейн? — попита Баронс, гледайки ме внимателно.

Изтрих уста с опакото на ръката си при спомена.

— Беше като да съм притежавана.

— На някои жени това им харесва.

— Не и на мен.

— Може би зависи от мъжа, който те притежава.

— Съмнявам се. Не можех да дишам, докато ме целуваше.

— Някой ден може да целунеш мъж, без когото не можеш да дишаш, и да решиш, че дишането е маловажно.

— Да. И някой ден моят принц може да дойде.

— Съмнявам се, че ще бъде принц, госпожице Лейн. Мъжете рядко са принцове.

— Ще взема плика, Баронс. После какво? — попитах. Какъв луд зигзаг щеше да направи животът ми след това?

— Позволих си да оставя дрехи в стаята ти. Утре вечер тръгваме за Уелс.

Оказа се, че Ел Мастърс не е там на следващия ден, нито, за мое облекчение, момчето със замечтаните очи.

Вместо това се срещнах с четвъртокурсник, който работеше за Ел и пазеше плика за мен. Беше висок, тъмнокос, имаше страхотен шотландски акцент, огромно любопитство към Баронс, за когото бе чувал от работодателката си, предполагам, и доста замечтани очи с необичаен оттенък на кехлибарено, като очи на тигър, оградени от гъсти, черни мигли.

Скоти (така и не стигнахме до представяне, аз бързах твърде много да се махна оттам и да продължа деня си) ми каза, че шестгодишната дъщеря на Ал била болна и Ел трябвало да я гледа, затова той се отбил на път за работа да вземе плика.

Взех плика и забързах към вратата. Скоти ме последва до средата на коридора, водейки необвързващ разговор с очарователния си шотландски гърлен говор, и аз останах с явното впечатление, че ще се опита да ме покани на среща. Две страхотни момчета в един и същ факултет, две *нормални* момчета! Само щях да се измъчвам, ако мислех отново за някое от тях. Факултетът по древни езици в Тринити беше

забранена зона за мен за в бъдеще. Баронс можеше сам да си изпълнява задачките или да си наеме куриерска служба, която да го прави вместо него.

На връщане към книжарницата се престорих, че не виждам почти дузина Ънсийли Момчета носорози, придружаващи новите си протежета по улиците, оформяйки ги за човешкото общество. Те сочеха и говореха, поверениците им кимаха и бе очевидно, че ги внедряват в новия им свят — в моя свят. Искях да ги намушкам с копие то си, докато ги подминавах, но се въздържах. Не бях там за малките битки. Бях там за войната.

Всички създаваха Фае обаяние, за да приличат на красиви хора, но или опитите им бяха елементарни, или бях станала по-добра в пробиването на прикритието на Фае, защото освен моментни замъглявания и кратки колебания в цветове и контури, аз ги виждах в истинските им форми. Никое не беше толкова противно, колкото отворителния Сив мъж, който ловуваше жени и крадеше красотата им през отворените спори в плътта и в ръцете си, но въпреки това от всички тях ми се гадеше. Това беше просто ефектът на всяко Фае върху моите сетива на *Шийте зрящ*, моята система за ранно предупреждение. Прихванах десет с моя „радар“ на две преки, преди да срещна малката им чудовищна хайка. Преброих три нови типа Ънсийли, които щях да опиша по-късно в дневника си — може би в самолета за Уелс довечера.

Когато се върнах в книжарницата, отворих плика на пара. Лепкавият ръб се нагъна бързо — лепилото бе нарядко, така че се почудих дали съм първата, която го прави.

В плика имаше специална покана, отправена от домакин, който се бе обозначил само с един символ, без адрес. На гърба бе надраскан частичен списък, замислен да възбуди интерес. Включваше обект, за който се смяташе, че е митичен, две религиозни икони, за които се говореше, че са търсени от Ватикана, и картина на един от Майсторите, за която се твърдеше, че е изгубена преди пет века.

С Баронс отивахме на търг тази вечер, съвсем частен, от типа продажби на черния пазар, за хващането на които агентите от Интерпол и ФБР хранят сладки мечти.

ОСЕМ

Уелс е една от четирите съставни части на Обединеното кралство. Англия, Шотландия и Северна Ирландия са останалите три.

Ирландия (да не се бърка със Северна Ирландия!) е суверенна държава и член на Европейския съюз.

Цялото Обединено кралство, разположено на около двеста четиридесет и три хиляди квадратни километра, е малко по-малко от щата Орегон. Островът Ирландия — общо Северна Ирландия и Република Ирландия — е грубо пресметнато с площта на щата Индиана.

Разположен на дваисет и една хиляди квадратни километра, Уелс е мъниче. За сравнение Шотландия е с четири пъти повече площ, а щата Тексас е трийсет и три пъти по-голям.

Знам всичко това, защото го проверих. След като сестра ми беше убита, аз бях изхвърлена с неизпробвани крила от моето нежно оперено гнездо в Ашфорд, Джорджия, и очите ми се отвориха по повече от един начини. Прецених себе си и осъзнах, че наред с други недостатъци нямам цялостен усет за нещата. Опитвах се отчаяно да се разделя с провинциализма си, като се обучавах сама за заобикалящото ме от птичи поглед. Ако знанието е сила, искам по възможност да го имам цялото.

Полетът от Дъблин до Кардиф отне малко повече от час. Приземихме се в Рууз — на около десет минути от столицата — в единайсет и петнайсет. Един шофьор тръгна след нас и ни съпроводи до чакащия сребрист майбах 62. Нямам представа къде отидохме след това, защото никога не съм била в такава кола и бях твърде заета да изследвам луксозното купе, за да забележа нещо повече от уличните светлини, прелитащи покрай нас, последвани от мрак отвъд панорамния стъклен покрив. Наклоних седалката си почти хоризонтално. Изпробвах опциите за масаж. Погалих меката кожа и блестящото дърво. Наблюдавах скоростта, с която профучавахме в нощта през апаратите на покрива.

— Когато пристигнем, ще заемеш мястото си и няма да мърдаш — каза Баронс за пети път. — Не си чеши носа, не си играй с косата, не си трий лицето и независимо какво ти казвам, не кимай! Говори ми, но тихо! Хората ще слушат, ако могат. Бъди дискретна!

— Неподвижна като котка, тиха като мишка — повторих, преглеждайки подбора на филми към моя личен телевизор с плосък екран. Колата беше способна на това, което критиците наричат „скоростно изпълнение“, вдигайки от нула до сто за пет секунди. Баронс трябва да е сериозен колекционер, щом нашият домакин бе изпратил такава кола за него.

Не забелязвах обкръжението си, докато Баронс не ми помогна да изляза от колата, затъквайки ръката ми в неговата. Облеклото ми за тази вечер ми харесваше повече от всичко, което ми бе избирал досега. Носех черен костюм „Шанел“, който бе съвсем делови, обувки със секси токчета, които никак не бяха делови, и изкуствени диаманти на ушите, китките и врата. Бях зализала късите си тъмни къдрици с гел зад ушите. Изглеждах като купчина пари и това усещане ми харесваше. На кого не би му харесало? Досега най-скъпият тоалет, който бях обличала, беше роклята ми за бала. Винаги съм смятала, че следващата скъпа рокля, която облека, ще бъде тази, която тате ще ми купи за сватбата, и ако животът е добър, ще имам още около половин дузина между нея и погребението ми. Определено никога не бях залагала на висша мода, скъпи коли, незаконни търгове и мъже, които носят копринени ризи и италиански костюми с платинени и диамантени копчета за ръкавели.

Когато най-накрая погледнах наоколо, стреснато открих, че сме на безлюден селски път. Корави мъже в още по-корави костюми ни поведоха към сенчеста пътека през гората и ни спряха пред обрасъл рид. Бях озадачена, докато не разтвориха гъстата зеленина, разкривайки стоманена врата отстрани на насипа. Поведоха ни през него, надолу по безкрайна тясна стълба от бетон, през дълъг бетонен тунел, обграден с тръби и жици, към голяма, правоъгълна стая.

— Ние сме в бомбоубежище — каза Баронс в ухото ми. Почти три етажа под земята.

Нямам нищо против да ви кажа, че ме побиваха тръпки, и то не малко, от това, че съм толкова дълбоко под земята и че има само един изход, който беше далеч назад, а между нас и него имаше дузина

тежковъоръжени мъже. Нямам клаустрофобия, но обичам да виждам открито небе над себе си или поне да знам, че то е точно от другата страна на стените, с които съм обградена. Усещането тук бе по-скоро като да съм погребана жива. Мисля, че по-скоро бих умряла в ядрена катастрофа, отколкото да живея в бетонна кутия двайсет години.

— Прелестно! — измърморих. — Това да не е като твоето под... Ох! — ботушът на Баронс беше върху крака ми и ако натиснеше още малко, щях да стана на палачинка.

— Има време и място за любопитство, госпожице Лейн. Това не е такова. Тук всичко, което кажеш, може и ще бъде използвано срещу теб.

— Съжалявам! — казах и наистина го мислех. Можех да разбера, ако не искаше тези хора да знаят, че има подземно хранилище. И ако не бях толкова объркана от обстановката, щях да помисля, преди да го изтърся. — Слез от крака ми!

Той ми хвърли поглед, който не подлежеше на описание, защото имаше няколко такива погледа и всеки можеше да напише томове книги.

— Бдителна съм, кълна се! — казах сърдито. Мразя да се чувствам като риба на сухо, а аз не само че плясках по брега, но и бях дребна рибка сред акули. — И няма да кажа и дума повече, освен ако не говориш с мен. Така добре ли е?

Той ми отправи стегната и доволна усмивка и се отправихме към местата си.

Стаята беше в бетон от пода до тавана без никакви довършителни работи. Оголени тръби и жици минаваха по цялата дължина на тавана. В средата имаше четиридесет метални съгъваеми стола — по пет реда с по четири стола на всеки от двете страни на тясна пътека. Повечето столове вече бяха заети от хора с елегантно вечерно облекло. Тези, които разговаряха, го правеха с приглушен шепот.

В предната част на помещението имаше централен подиум, ограден от маси, покрити с предмети, украсени с драпирано кадифе. Още подобни предмети бяха подредени на стената зад него.

Баронс ме погледна. Внимавах да не кимна.

— Да — му казах, докато заемахме местата си на третия ред вдясно. Усещах го още откакто бяхме влезли в убежището, но нямаше

как да разбере дали е реликва на Фае, или истинско Фае, докато не успееш да разгледам всички индивиди наблизно. Нямаше хвърлено Обаяние, всички в стаята бяха хора, което значеше, че някъде под цялото това кадифе има много мощен ОС. По скалата за гадене от едно до десет (десет за *Шинсар Дъб*, а повечето други неща бяха максимум три или четири и нищо досега между шест и десет, освен самата десетка, която ме накара да изгубя съзнание) това бе на пето място и аз измъкнах от джоба си хапче антиацид. Бях почнала да ги пия, за да ми помогнат срещу неудобството да нося копие през цялото време, което между другото бях оставила на бюрото на Баронс по-рано по негово нареждане, за да го завърже за своя крак. Не исках да се лиша от него, но тесният ми костюм не оставяше места за криене. Доверието между мен и Баронс беше крехко, но бях сигурна, че той ще ми върне копие бързо, ако ми потрябва.

— Затварят вратата в полунощ — устните му докоснаха ухото ми и аз потръпнах, което, изглежда, го развесели. — Всеки, който не е вътре дотогава, не влиза. Винаги има неколцина в последната минута.

Хвърлих поглед към часовника му. Оставаха три минути и половина и още половин дужина свободни столове. През следващата минута бяха заети пет. Оставаше един празен отпред. Въпреки че аз протягах врат, изучавайки всяко лице, Баронс се взираше право напред.

„Ти трябва да си повече от мой детектор на ОС тази вечер, госпожице Лейн — каза ми в самолета. — Трябва да бъдеш мои очи и уши. Искам да анализираш всички, да слушаш всичко. Искам да знам кой издава възбуда към определен предмет, кой печели загрижено и кой губи лошо.“

„Защо? Ти винаги забелязваш повече от мен.“

„Там, където отиваме тази вечер, да забелязваш друг освен себе си, се смята за признак на несигурност, на слабост. Ти трябва да забелязваш вместо мен.“

„Кой правеше това досега? Фиона?“

Баронс просто не ми обръща внимание, когато не желае да отговаря.

И така, аз бях зелената, която се оглеждаше наоколо. Не беше толкова лошо, колкото очаквах, защото никой не поглеждаше обратно към мен. Някои погледи проблясваха леко, сякаш се възмущаваха от

това да бъдат изучавани, след като естеството на играта ги спираше да отговорят на взирането.

Струваше ми се глупаво, че всички са се наконтили толкова само за да седят на метални столове в прашно бомбоубежище, но когато става дума за толкова богати хора, парите не са нещо, което те имат, парите са тяхната същност, а те щяха да се обличат по този начин до гроб.

Имаше двайсет и шест мъже и единайсет жени. По възраст варираха от началото на трийсетте до белокоос мъж в инвалидна количка, който беше поне на деветдесет и пет и бе придружен от кислородна бутилка и бодигардове. Бледата му кожа бе толкова тънка и прозрачна, че можех да видя мрежата от вени по лицето му. Беше болен от нещо, което го изяждаше жив. Беше единственият, който погледна право в мен в отговор. Имаше плашещи очи. Чудех се какво може да иска човек, който е толкова близо до смъртта. Надявам се, когато стана на деветдесет и пет, единствените неща, които искам, да са три — любов, семейство и хубава домашна храна.

Повечето разговори бяха за неудобството от местоположението на търга, за калните поражения, които кратката разходка през гората бе нанесла върху обувките на гостите, за мрачното състояние на съвременната политика и за дори още по-мрачното време. Никой не спомена предметите, които щяха да участват в търга, сякаш нямаше как да им пука по-малко за това какво се предлага. През цялото време, докато се преструваха, че не се интересуват от никого и от нищо около тях, те хвърляха алчни погледи, като измисляха действия, с които да оправдаят движението. Две жени извадиха украсени със скъпоценни камъни пудри и провериха червилата си, но далече не изследваха устните си в тези хитри огледала. Четирима изпуснаха различни неща от скута си, за да се отместят и да ги вземат. Това, че тези хора хвърляха предмети, за да се сдобият с извинение да огледат, бе малко смешно по един тъжен начин.

Седем души станаха и се опитаха да отидат до тоалетната. Въоръжените пазачи отхвърлиха молбите им, но те поне успяха да огледат наоколо.

Никога не съм виждала по-алчна и по-параноична група хора. Баронс не се вписваше в нея, както и аз. Ако бях дребна рибка, а те бяха акули, той беше една от онези неизвестни риби, които се крият в

най-дълбоките и най-тъмните места на океана, където слънчевата светлина и хората никога не ходят.

Изискан джентълмен със сива коса и спретнато подрязана брада влезе в стаята и за миг помислих, че е последният участник, но той се запъти право към подиума. По пътя поздрави мнозина топло и по име със силен британски акцент и с искрящи очи.

Когато стигна до подиума, поздрави всички ни с добре дошли, изброи кратък списък с условия, които всички се бяхме съгласили да спазваме просто по силата на присъствието ни, и каза, че всеки би могъл да си тръгне още сега, ако реши (чудех се мрачно дали ако някой наистина решише, щеше да му бъде разрешено да живее). После уточни приемливите методи за плащане и точно когато търгът щеше да започне, един много известен мъж, когото бихте разпознали (виждате го по телевизията непрекъснато), се плъзна на последния стол.

Търгът започна с Моне и за мен всичко стана още по-сюрреалистично. В онази нощ научих, че обикновеният човек никога няма да види някои от най-красивите предмети на изкуството и артефакти на света, а те ще се продават и занаяпред чрез тайната мрежа на супербогатите.

Видях картини, за които светът не знаеше, че са били нарисувани; артефакти, за които не можех да повярвам, че са оцелели през вековете, както и ръчно подвързаното копие на пиеса, която никога не е била и никога нямаше да бъде изпълнена, а това бе гибелна загуба за човечеството. Научих, че има хора, които биха платили състояние, за да получат нещо, което е единствено по рода си, заради простото удоволствие да го имат, а шепа измежду техните равни да им завиждат за притежанието.

Наддаванията бяха главозамайващи. Една жена плати двайсет и четири милиона долара за картина с размера на ръката ми. Друга жена купи брошка колкото орех за три и половина милиона долара. Известният мъж купи творба на Климт за осемдесет и девет милиона. Имаше бижута, някога принадлежали на кралици; оръжия, собственост на някои от най-известните злодеи в историята; дори италианско имение, допълнено с частен самолет, и колекция класически коли.

Баронс се сдоби с две древни оръжия и с дневник, писан от шефа на някакво тайно общество. Седях върху ръцете си, за да не започна да се въртя, чаках без дъх, докато разкриваха всяко съкровище, и

изпитвах сериозни затруднения да сдържам главата си неподвижна, което е значително по-трудно, отколкото изглежда. Поривът да махна къдрица коса от лицето си, която се бе измъкнала от гладката ми прическа, стана почти нетърпим. Досега нямах представа колко често тялото издава мислите ми, докато няколко пъти не се хванах на път да свия рамене, да се поклатя или да кимна с глава. Не беше чудно, че Баронс ме разбира толкова лесно. Нощта не бе спокойна, но бе незабравима. Когато ОС най-последно беше разкрит, нямах представа какво е, но Баронс знаеше и го желаше непреодолимо. Бях се научила и аз да го разбирам.

Беше украсен със скъпоценни камъни амулет приблизително колкото юмука ми — а аз имам малки ръце — изработен от злато, сребро, сапфири и оникс, и според информационната брошура — от няколко неопределими сплави и от също толкова тайнствени скъпоценни камъни. Пищната позлатена обвивка на амулета приютяваше огромен полупрозрачен камък с неизвестен характер и бе окачена на дълга, дебела верига. Имаше колоритна история, датираща далеч по-рано от развитието на хомо сапиенс, и бе изработен за любимата наложница на митичен крал, познат като Круз.

Всички участници в търга получиха папка с подробности за потеклото на предмета — поредица от притежатели, от която очите ми едва не изскочиха, прочитайки я над рамото на Баронс. Всеки притежател на амулета през годините фигурираше ярко в историята или в митологията. Дори аз, която бях спала през повечето часове по история, разпознах имената им. Някои бяха героично добри, други ужасно лоши. Всички бяха велики.

Очите на водещия блестяха, докато говореше за амулета и за неговата „мистична“ способност да изпълнява най-дълбоките желания на собствениците си.

„Добро здраве ли търсите? — попита той тихо хриптящия мъж, прикован за инвалидния стол. — Дълголетие? За един от собствениците му — по случайност уелсец като вас, сър — се смята, че е живял стотици години.“

„Може би имате политически домогвания — предложи той на известния мъж. — Бихте ли искали да водите великата си нация? А да имате още по-голямо богатство?“

Можеше ли да стане още по-богат? Почудих се. Ако бях на негово място, щях да се спра на по-хубава коса.

„Може би искате да си върнете сексуалното желание и привлекателност? — припя той към повехналата красавица с горчиви бразди около устата и тлеещи въглени за очи. — Да спечелите обратно съпруга си, а неговата млада съпруга... да кажем... да получи заслужено наказание?“

„Може би — подразни той мъж на четвъртия ред, който имаше най-желаното изражение, което съм виждала — бихте искали да победите всичките си врагове.“

Наддаванията се взривиха.

Баронс седеше неподвижен през цялото време и гледаше право напред. А аз въртях глава безсрамно. Сърцето ми думтеше, а не бях вложила дори петак в търга.

Продължих да чакам Баронс да наддава и ставах все по-тревожна, когато той не го направи. Круз очевидно беше легендарният създател на гривната, която В'лане ми бе предложил. Беше реликва на Фае, невероятно могъща, и дори да не я използвахме самите ние, не трябваше да бъде в този свят. Беше ОС. Инстинктът ми на *Шийте зрящ* ме караше да го измъкна от света на хората, където изобщо не биваше да се намира, в грешни ръце можеше да подпомогне велико зло, а това бе доказал германският диктатор, който някога го бе притежавал.

Облегнах се на Баронс и притиснах уста към ухото му.

— Кажете нещо! — изсъсках. — Наддавай!

Той положи ръка върху моята и я стисна. Кост притисна нежно кост. Млъкнах.

Наддаванията достигнаха астрономически размери. Нямах начин Баронс да има такива пари.

Не можех да повярвам, че просто ще го изпуснем.

Наддаването се ограничи до петима ревностни съперници. После до двама — известния мъж и умирация. Когато достигна осемцифрена сума, известният мъж се засмя и се отказа. „Вече имам всичко, което искам“ — каза той и приятно се изненадах да видя, че наистина го мислеше. В стая с недоволни, ненаситни хора той бе искрено щастлив с Климт и с живота си въобще. Издигна се значително в очите ми.

Реших, че харесвам косата му, и се възхитих, че не го интересува какво мислят другите за нея. Браво на него!

Час по-късно търгът свърши. А няколко часа по-късно, благодарение на частен самолет (едва ли можете да превозите незаконни стоки с държавен) стояхме пред книжарницата малко преди да съмне. Бях толкова изтощена, че проспях полета. Събудих се с леко отворена уста и с похъркване едва когато кацнахме, а Баронс ме гледаше развеселен.

Бях бясна, че изпусна този ОС. Исках да знам докъде се простира силата му. Исках да знам дали би могъл да ме предпази по-добре от гривната, която В'лане предложи.

— Защо поне не наддаде за него? — попитах сърдито, докато той отключваше вратата.

Той ме последва вътре.

— Купувам само това, което трябва, за да поддържам фасон и да получавам покани. Всяка придобивка, направена на такъв търг, се наблюдава и записва. Не обичам хората да знаят какво имам. Никога не купувам нещата, които искам.

— Е, това е просто глупаво. Как ги получаваш тогава? — присвих очи. — *Няма* да ти помогна да откраднеш това нещо, Баронс.

Той се засмя.

— Не го ли искаш? Водещият търга беше неточен, госпожице Лейн. Това не е амулетът на Круз. Самият крал на Ънсийли е създал тази дрънкулка. Това е една от четирите Ънсийли Светини.

Преди няколко месеца нямаше да повярвам на нещо като Светини, но пък тогава нямаше да повярвам и на това, че съм способна да убивам.

Светините бяха най-свещените, най-могъщите и най-страстно желаните реликви на Фае. Имаше четири Светли или Сийли Светини — Копието, Мечът, Котелът и Камъкът. Както и четири Мрачни или Ънсийли Светини — Амулетът, Кутията, Огледалото и най-ужасната от тях — *Шинсар Дъб*.

— Видя кой го е притежавал в миналото — каза Баронс. Дори да не го искаш, можеш ли да оставиш една Мрачна Светиня на свобода в света?

— Това не е честно! Да използваш моята Шийте зрящност срещу мен, за да ме накараш да извърша престъпление.

— Животът не е честен, госпожице Лейн. А ти, изглежда, си затънала до уши в престъпления. Свиквай!

— Ами ако ни хванат? Може да ме арестуват. Може да свърша в затвора — нямаше да оцелея в затвора. Скучните униформи, липсата на цвят, рутината на съществуването в изправителното заведение биха ме разничили напълно за седмици.

— Аз ще те измъкна — каза той сухо.

— Супер! Тогава ще бъда беглец.

— Ти вече си, госпожице Лейн. Такава си, откакто сестра ти умря — той се обърна и изчезна през междинната врата.

Зяпнах след него. Какво знаеше Баронс? Аз знаех, че бягам оттогава, но как беше научил той?

След като Алина бе убита, започнах да се чувствам невидима. Родителите ми не ме виждаха. С нарастваща честота ги хващах да ме гледат със сърцераздирателна смес от копнеж и болка и знаех, че виждат Алина в лицето ми, в косата ми, в маниерите ми. Те *търсеха* нея в мен, призоваваха призрака ѝ.

Вече не съществувах. Не бях Мак.

Бях тази, която живееше.

Той беше прав. Правосъдието и отмъщението бяха само част от мотивацията ми да напусна Ашфорд. Избягах надалеч от скръбта си, от тяхната болка, от това да съм сянка на друг човек, обичан безгранично, но горчиво загубен, а Ирландия бе достатъчно далеч.

Най-лошото беше, че сега се озовах в смъртоносен маратон, отчаяно бягах за живота си, като се мъчех да остана на стъпка пред всички чудовища, а пред себе си не виждах финалната линия.

ДЕВЕТ

Като говорим за обичаните и изгубените, ще спомена, че ми оставаше един ден, за да разчистя апартамента ѝ. До полунощ трябваше да махна всички вещи на Алина, в противен случай хазияинът имаше право да ги изхвърли на улицата. Бях пакетирали нещата ѝ преди седмици. Само трябваше да ги завлека до вратата, да повикам такси, да платя допълнително на шофьора, за да ми помогне да ги натоваря, и да ги откарам до книжарницата, където да ги опаковам и да ги пратя у дома.

Не можех да повярвам, че напълно съм загубила представа за времето, но се налагаше да се бия с чудовища, да търпя разпитите на полицията, да претърсвам гробище, да върна баща си у дома, да отклоня от смъртта брата на мафиот, да се справям с нова работа и да посещавам незаконен търг.

Беше цяло чудо, че изобщо успях да направя нещо. Наистина.

И така, неделя следобед на трийсет и първи август — последния ден от договора за наем на Алина. В този ден сестра ми *би трябвало* да е пакетирали нещата си и да чака такси, което да я закара до летището, та най-после да се върне у дома в Джорджия при безкрайните летни плажни купони на границата с есента. Този ден ме завари да изтръсквам капещ чадър и да трия обувките си в постелката пред вратата ѝ. Стоях няколко минути там, отърквах ненужно обувките си и дишах дълбоко. После се зарових в чантата за пудриерата, за да махна пращинката от очите си, които сълзяха.

Апартаментът на Алина беше над една кръчма в Темпъл Бар, недалеч от Тринити, където тя учеше през първите няколко месеца след като бе пристигнала. По онова време все още посещаваше редовно занятията, но след това стана напрегната, загуби тегло и започна да се държи странно.

Разбрах защо бях забравила да разчистя апартамента ѝ, но сега, когато стоях в него, не можех да повярвам, че съм забравила дневника ѝ. Алина бе пристрастена. Не бе в състояние да живее без дневник.

Водеше дневник от малка. Никога не пропускаше и ден. Знаех. Някога я издебвах и го четях, а после я измъчвах с тайните, които бе решила да довери на някаква тъп тефтер вместо на мен.

По време на престоя ѝ зад граница, тя доверяваше най-големите си тайни на един тъп тефтер вместо на мен и аз се нуждаех от него. Ако някой не ме бе изпреварил и не го бе унищожил, някъде в Дъблин съществуваше запис на всичко, което ѝ се случи, откакто стъпи в тази страна. Алина беше невротично подробна. На тези страници вероятно имаше отчет за всичко, което бе видяла и почувствала, за това къде бе ходила и какво бе научила, как бе открила какво сме аз и тя, как лорд Господар я бе подмамил да си падне по него, и се надявах да е сигурна следа към местоположението на *Шинсар Дъб*. Кой притежаваше книгата, кой я транспортираше и по каква тайнствена причина. „Сега знам какво е — каза в последното си безумно телефонно съобщение — и знам къде...“ Обаждането прекъсна рязко.

Бях сигурна, че Алина е на път да каже, че знае къде е. Надявах се да е написала в дневника си и да го е скрила някъде, където е мислела, че аз и само аз бих могла да разбера как да го намеря. Винаги намирах дневниците ѝ. Със сигурност ми бе оставила следа как да намеря най-важния.

Пъхнах ключа в ключалката, разтърсих дръжката, опитвайки се да я завъртя — ключалката се инатеше, — отворих вратата и зяпнах в момичето, което стоеше вътре, взираше се в мен и размахваше бейзболна бухалка.

— Дай ми го! — настоя тя, протягайки ръка и кимайки към ключа. — Чух те и вече се обадох на полицията. Откъде имаш ключ за моя апартамент?

Прибрах ключа в джоба си.

— Коя си ти?

— Аз живея тук. Коя си ти?

— Ти не живееш тук. Сестра ми живее тук. Поне до полунощ днес.

— Няма начин. Подписах договор за наем преди три дни и предплатих. Ако имаш проблем, говори с хазяина!

— Наистина ли повика полиция?

Тя ме прецени хладно.

— Не. Но ще повикам, ако трябва.

Това беше облекчение. Още не бях виждала инспектор Джейни днес и бях доволна от отсрочката. Сега ми оставаше само той да се появи и да ме арестува за влизане с взлом или по някое друго измислено обвинение. Погледнах момичето.

— Къде са нещата на сестра ми? — настоях. Всички грижливо пакетирани кашони бяха изчезнали. Нямаше прах за снемане на отпечатащи по пода, нямаше пръснати наоколо счупени стъкла, нямаше нарязани мебели, нямаше разкъсани пердета. Всичко това бе изчезнало. Апартаментът беше безупречен и бе преобзаведен с вкус.

— Откъде да знам? Тук нямаше нищо, когато се нанесох.

— Кой е хазяинът? — попитах. Бях зашеметена. Бяха ме изключили. Докато се колебаех дали да разруша стените и подовите за цялостно, но ужасно скъпо търсене на дневника, бях отклонена от други неща, а после изгубих всички лични вещи на сестра ми.

Някой живееше в нейния апартамент. Не беше честно. Имах още един ден!

Щях да продължа да споря, докато слънцето не залезеше, докато часовникът не ударе дванайсет и последният удар не иззвънеше, ако новата наемателка бе казала нещо друго, а не това, което каза.

— Човекът долу на бара се грижи за нещата вместо него, но може би трябва да говориш със собственика.

— И кой е той?

Тя сви рамене.

— Не съм го виждала. Някакъв на име Баронс.

Почувствах се като плъх в лабиринт, а всички останали бяха хора, носеха лабораторни костюми, гледаха как бягам сляпо нагоре и надолу по задънените коридори и се смееха.

Оставих новата наемателка в мълчание. Излязох на уличката зад кръчмата, облегнах се на една зазидана врата, за да се скрия от ситния дъжд, и позвъних на Баронс от мобилния телефон, който бе оставил снощи пред вратата ми с три записани номера.

Първият беше ДБ. Този използвах сега. Другите два бяха мистериозни — АНМСМ и АУ.

Беше ядосан, когато отговори.

— Какво? — изръмжа. Чувах звуците от падащи неща, чупещо се стъкло.

— Кажи ми за сестра ми! — изляях в отговор.

— Тя е мъртва — каза той саркастично. Нямаше друго падане.

— Къде са нещата й?

— Горе, в стаята до твоята. За какво е всичко това, госпожице Лейн, и не може ли да почака? Малко съм зает точно сега.

— Горе? — възкликнах. — Признаваш, че си ги прибрал?

— Защо не? Аз бях неин хазяин, а ти не изчисти мястото навреме.

— Бях там навреме. Имах време до края на деня.

— Беше уморена и заета, тъй че се погрижих вместо теб — оглушителен трясък подчерта думите му. — Не ми благодари!

— Бил си хазяин на сестра ми и не си направи труда да ми кажеш? Каза, че не я познаваш! — изкресях аз, за да ме чуе над грохота, идващ от слушалката. Добре, може би изкресях, защото бях бясна. Беше ме излъгал. Право в очите и безочливо. За какво още ме лъжеше? Трясъкът на гръмотевица над мен ме вбеси още повече. Един ден щях да избягам от Джерико Баронс и от този дъжд. Един ден щях да си намеря слънчев плаж, да разположа задника си на него и да пусна корени. — Освен това — сопнах се — името ти не беше на писмото, което получихме за щетите по апартамента.

— Човекът, който се грижи за наемите ми, прати писмото. И не знаех, че е твоя сестра. Не знаех, че съм неин хазяин, докато адвокатът ми не се обади преди няколко дни да ми каже, че има проблем с един от имотите ми — чу се глухо тупване и Баронс изгрухтя. След миг каза: — Той звъня в къщата ви в Ашфорд, но никой не му отвърна. Не искаше да е отговорен за изхвърлянето на собственост на наемател на улицата. Чух името, направих сметка, погрижих се — последва глухо „ох“ и сякаш телефонът на Баронс падна с дрънчене на пода.

Нещата интересно се преобърнаха. Горе на стълбите си бях казала „А-ха!“. Бях напълно убедена, че крие някаква лична връзка със сестра ми, че съм намерила доказателство за нея, доказателство за злодейството му, нещата като по чудо щяха да си дойдат на местата и най-накрая щях да намеря някакъв смисъл, но отговорът му бе напълно логичен. Двама от клиентите ми в „Тухларната“ притежаваха много имоти и никога не се включваха лично в управлението им, стига да

нямаше никакъв проблем. Не виждаха нищо от документацията, освен ако нещо не трябваше да влезе в съда, и никога нямаха ни най-малка представа кой наема някой от апартаментите им.

— Не мислиш ли, че е ужасно съвпадение? — настоях аз, щом чух, че отново е на линията. Дишаше тежко, сякаш бягаше или се биеше, или и двете. Опитах се да си представя с кого или с какво би могъл да се бие Баронс, че да го затруднява толкова, и реших, че не искам да знам.

— Давя се в съвпадения по-дълго, отколкото искам да си мисля. Ти?

— Да — съгласих се. — И възнамерявам да стигна до дъното им.

— Направи го, госпожице Лейн!

Той звучеше враждебно. Усетих, че е готов да затвори.

— Чакай малко! Кой е АНМСМ?

— Ако не можеш да се свържеш с мен — изскърца той.

— А АУ?

— Ако умираш, госпожице Лейн. Но на твое място бих се обадил на този номер само ако съм сигурен, че умирам, иначе аз лично ще те убия — чух мъж да се смее.

Линията прекъсна.

— Ти също ги виждаш — казах с тих глас, докато сядах на пейката до леко луничава червенокоска.

Бях намерила *Шийте зрящ* в двора на Тринити. Момиче като мен.

На връщане към книжарницата небето се бе поизяснило, затова минах през колежа, за да гледам хората. Въпреки че слънцето едва пробиваше през облаците, следобедът беше топъл и хората бяха излезли навън, някои учеха, други се смееха и говореха.

„Щом съзреш Фае — посъветва ме Баронс, — гледай не към него, а към тълпата, за да видиш кой още го гледа!“

Съветът се оказа разумен. Трябваша ми няколко часа, но най-накрая я забелязах. Това, че имаше толкова много Фае в града, помогна. Изглежда, че на всеки половин час минаваше по едно Момче носорог с някой от поверениците му. Или виждах нещо изцяло ново — като това, което и двете гледахме.

Младото момиче надзърна над книгата си и ме дари с празен поглед, който бе истинско съвършенство. Ореол от къдрава кестенява коса обрамчваше крехки черти, имаше малък прав нос, уста като розова пъпка, дръзка челюст. Дадох ѝ четиринайсет, най-много петнайсет години, а видът ѝ на *Шийте зрящ* вече бе почти безупречен. Накара ме да се чувствам като пълен некадърник. Сама ли се беше научила, или някой друг я беше обучил?

— Съжалявам, какво? — каза тя, примигвайки.

Погледнах обратно към Фае. Беше се проснало по гръб на ръба на един терасиран фонтан, сякаш поглъщаше неравномерните слънчеви лъчи. Беше стройно, прозирно, чудесно. Като онези прелестни, полупрозрачни картини на Феи, които са толкова популярни в днешната култура. Облак от фина коса обграждаше изящното му лице и имаше дребно, слабо момчешко тяло с малки гърди. Беше голо и не се затрудняваше с Обаяние. И защо ли? Нормалните хора не можеха да го видят, а според Баронс мнозина Фае вярват, че *Шийте зрящите* са измрели много отдавна или са се стопили до незначителен брой.

Подадох на момичето дневника си, отворен на страницата, на която бях скицирала Фае.

Тя трепна, захлопна го и се взря в мен.

— Как смееш? Ако искаш да се вкараш в опасност, давай, но не повличай и мен със себе си! — викна тя. Грабна книгата, раницата и чадъра, скочи и хукна с котешка грациозност.

Втурнах се след нея. Искях да я разпитам за толкова много неща. Искях да знам как е научила какво е. Искях да знам кой я е обучил и исках да се срещна с тази личност. Искях да науча повече за наследството си, и то не от Баронс, който имаше планове в плановите. Кого заблуждавах? Въпреки че беше с години по-млада от мен, в този град бе самотно и един приятел щеше да ми дойде добре.

Бях добър спринтьор. Помогна ми и това, че носех кецове, а тя беше със сандали. Въпреки че се стрелкаше от улица на улица, изблъсквайки туристи и продавачи, аз продължавах да я настигам и накрая тя се гмурна в една уличка, спря и се завъртя. Отметна огнените си къдрици и ми хвърли поглед. С котешки светещите си зелено-златисти очи тя огледа светкавично уличката, настилката, стените, покривите, а накрая небето над тях.

— Небето? — намръщих се. Това изобщо не ми харесваше. —
Защо?

— Дявол да го вземе! Как, по дяволите, си оцеляла толкова
дълго?

Тя беше твърде млада, за да ругае.

— Внимавай с езика! Майка ми би ти измила устата.

Тя ми хвърли войнствен поглед.

— Моята майка щеше да те предаде на Съвета и щеше да ги
накара да те заключат за това, че си опасност за себе си и за другите.

— Съвет? Какъв съвет? — попитах. Нима бе възможно? Имаше
ли толкова много като нас? Бяха ли организирани, както Баронс каза,
че са били в старите дни? — Имаш предвид съвет на *Шийте*...

— Млъкни! — изсъска тя. — Ще докараш смъртта на всички ни.

— Има ли такъв? — настоях. — Съвет на... знаеш, хора като
нас? — попитах отново. Ако беше така, трябваше да се срещна с тях.
Ако още не знаеха за лорд Господар и неговия портал, трябваше да
научат. Може би можех да прехвърля цялата тази гадна работа на
някого друго, на цял съвет. Да си измия ръцете, да се съсредоточа в
мисълта за отмъщение, може би дори да получа помощ в изпълнението
му. Дали сестра ми не ги беше познавала, дали не беше се срещала с
тях?

— *Млъкни!* — тя отново огледа небето.

Това ме правеше неспокойна.

— Защо все гледаш нагоре?

Тя затвори очи, поклати глава и изглеждаше така, сякаш
призоваваше Исус, Мария, Йосиф и всички останали светци да я дарят
с търпение. Когато отново отвори очи, скочи към мен и изтръгна
дневника изпод ръката ми.

— Писалка! — настоя тя. Извадих една от чантата и я пуснах в
ръката ѝ.

Тя написа:

„Ти и аз сме тук, но вятърът е навсякъде. Не му хвърляй думи,
които не искаш да бъдат последвани до теб.“

— Това е ужасно мелодраматично! — опитах се да омаловажа
нещата дори само за да прогоня ледените тръпки по гърба си.

— Това е едно от първите правила, които учим — каза тя с
язвителен поглед. — Аз го научих, когато бях на *три*. Ти си стара.

Трябва да знаеш.

Наежих се.

— Не съм стара. От кого го научи?

— От баба ми.

— Ето, ти имаш от кого. Аз бях осиновена. Никой не ми е казал нищо. Трябваше да уча всичко сама и мисля, че се справям ужасно добре. Колко добре би се справила ти съвсем сама?

Тя сви рамене и ме дари с поглед, който казваше, че би се справила много по-добре от мен, защото е умна и специална. О, самоувереността на младостта! Колко ми липсваше!

— Е, какво има на небето? — настоях. Бях ли плъх, както се чувствах, и имаше ли сови над главата ми?

Тя обърна на чиста страница и написа още една дума. Въпреки че мастилото беше розово, думата се появи мрачна и злокобна на страницата. „Ловци“ — пишеше. Ледът, който почти бях успяла да прогоня, се върна като мразовит шип, забит в гърба ми, и се плъзна през сърцето ми. Ловците бяха ужасяващата каста крилати Ънсийли, чиято първична функция бе да ловят и да убиват *Шийте зрящи*.

Тя затвори дневника.

— Били са забелязани — каза само с устни.

— В Дъблин? — отвърнах ужасена, оглеждайки внимателно небето.

Тя кимна.

— Как се казваш?

— Мак — отвърнах тихо. Искях ли името ми да се носи по вятъра? — А ти?

— Дани. Мак коя?

— Лейн — това беше достатъчно засега. Колко бе странно да имаш чувството, че не притежаваш съвсем последното си име.

— Къде мога да те намеря, Мак?

Започнах да ѝ казвам номера на новия си мобилен телефон, но тя поклати бързо глава.

— Във времена като това се придържаме към старите начини. Къде си отседнала?

Дадох ѝ адреса на „Книги и дреболии «Баронс»“.

— Там работя. За Джерико Баронс — огледах внимателно лицето ѝ, за да разбера дали го познава. — Той е един от нас.

Тя ме изглежда странно.

— Мислиш ли?

Кимнах и отворих на чиста страница в дневника. Написах:

„Има ли много като нас?“

„Не съм аз тази, която ще отговаря на въпросите ти — надраска тя. — Някой ще се свърже с теб скоро.“

— Кога?

— Не знам. От тях зависи.

— Трябват ми отговори. Дани, видях неща. Съветът знае ли какво става в този град?

Светлите ѝ очи пламнаха и тя поклати яростно глава.

Изглеждах я раздразнено.

— Е, кажи на твоя някой да побърза! Нещата бързо се влошават — отново отворих дневника.

„Аз съм Нул — написах. — И знам за лорд Господар и за *Шинсар*...“

Светкавично изтръгна дневника от ръката ми и съдра страницата, преди да мигна. Направи го толкова плавно и бързо, че писалката ми все още бе във въздуха над страница, която вече не беше там, и все още оформях буквата *Д*.

Нищо нормално не можеше да се движи толкова бързо. Тя беше реагирала с нечовешка скорост. Взрях се в устатото, палаво лице.

— Какво си ти?

— Същото като теб. Скрити таланти се будят във времена на нужда — каза тя, наблюдавайки ме. — Ти имаш своите таланти, аз имам моите. Всеки ден научаваме все повече за това кои сме били и какво ставаме отново.

— Ти ме остави да те хвана — обвиних я. Можеше да ме надбяга за едно тупване на сърцето. Кого заблуждавах? Това хлапе сигурно можеше да прескача малки сгради.

— И?

— Защо?

Тя сви рамене.

— Не трябваше, но бях любопитна. Роуина прати неколцина от нас да те намерят, да научат къде си отседнала. Естествено, аз съм тази, която те забеляза първа. Тя те изкара много силна — огледа ме пренебрежително. — Но май не е така.

— Коя е Роуина? — попитах. Имах предчувствие и то не ми харесваше.

— Стара жена. С посребрена коса. Изглежда крехка. Но не е.

Точно както подозирах, старата жена, която срещнах през първата си нощ в Дъблин и станах жертва на гнева ѝ, тъй като се загледах прекалено дълго в първото Фае, което видях. По-късно, когато В'лане едва не ме изнасили в музея, просто си стоя, без да направи каквото и да е. След това ме последва, настоявайки, че съм осиновена.

— Заведи ме при нея! — казах. Мразех я, задето разкъса моя свят с думите си. Но имах нужда да узная повече за нейната истина. Тя ме нарече О'Конър, спомена някой на име Патрона. Знаеше ли откъде съм дошла? Почти не можех да си позволя следващата мисъл. Тя ме плашеше толкова, колкото ме очароваше, чувствах я като предателство спрямо родителите си, към всичко, което бях и което съм правила през последните двайсет и две години. „Имах ли роднини някъде в Ирландия? Братовчед, чичо, смеех ли да мисля за това... сестра?“

— Роуина ще определи времето — каза Дани. Когато се намръщих и отворих уста да споря, тя отстъпи назад и вдигна ръце. — Хей, не се сърди на мен! Аз съм просто пратеник. А тя ще ми скъса ушите, че изобщо съм ти предала някакво съобщение — внезапно се ухили поразително. — Но ще ѝ мине. Мисли, че съм нещо изключително. Имам четирийсет и седем убийства.

Убийства? Фае ли имаше предвид? С какво ги убиваше това нахакано хлапе?

Тя се обърна и тръгна така, сякаш имаше крила на краката, и аз знаех, че нямам никакъв шанс да я хвана. Защо аз не получих свръхчовешка скорост? Можеше да ми свърши работа вече десетки пъти.

— Мак — изстреля тя през рамо, — още нещо. И ако споменеш пред Роуина, че аз съм ти казала, ще излъжа. Но трябва да знаеш. Няма мъже сред нас. Никога не е имало. Каквото и да е твоят работодател, той не е един от нас.

Върнах се през Темпъл Бар с късовете музика, носеща се от отворени прозорци, и с шумните клиенти, препъващи се през отворените врати на кръчмите.

Когато за първи път минах през тази част на града, ме обсипаха със свиркания и подвиквания, а аз им се насладих. Бях онзи тип момичета, които, за да привлекат внимание, се обличат в хващащи окото тоалети, съчетани с подходящи аксесоари. Тази вечер с торбестите дрехи и практичните кецове, без никакъв грим и със зализана от дъжда коса, преминаването ми през изпълнения с крек купонджийски квартал мина незабелязано и бях благодарна за това. Единствената тълпа, която ме интересуваше, беше тази в главата ми. Мислите се тъпчеха във всяко ъгълче на мозъка ми и се ръгаха с лакти, докато се опитваха да привлекат вниманието ми.

До този момент Баронс бе единственият ми източник на информация за това какво съм аз и какво става около мен. Но току-що научих, че има друг източник на информация, който бе организиран. Имаше други *Шийте зрящи*, които се бореха и убиваха Фае. Най-малкото едно смело четиринайсетгодишно момиче със скорост на супергерой.

Досега, без дори да знам името ѝ, се отнасях скептично към Роуина. Смятах я за свадлива стара жена, която вероятно познава неколцина други като нас и е достатъчно стара, за да си спомни поне малко от знанията Шийте. Не бях и мечтала, че може да е включена в общност на *Шийте зрящи*, в активна мрежа със съвет и правила, и с майки, които да учат децата си от раждането им как да се справят с това, което са. Древният анклав, за който Баронс ми каза на гробището, съществуваше и до днес.

Бях ядосана, че не ме покани в тази общност в нощта, в която се срещнахме, нощта, когато видях първото Фае и едва не се издадох. Всъщност щях да се издам, ако тя не се бе намесила.

Но не, тя не ме взе под крилото си, когато толкова отчаяно се нуждаех от помощ, и не ме научи как да оцелявам. Роуина ме прогони и ми каза да ида да умра на друго място.

И точно това щях да направя — щях да умра, ако пътят ми не се бе пресякъл с този на Джерико Баронс.

Необучена и без представа за това какво представлявам, някое от чудовищата Ънсийли — щях да отказвам да повярвам, че са истински, щеше да ме убие. Може би някоя Сянка щеше да ме превърне в хартиена обвивка следващия път, когато несъзнателно се залутах в изоставения квартал. Може би Сивият мъж щеше да унищожи

красотата ми за по-кратко време, отколкото ужасната коса, лошите дрехи и бързо сменящите се приоритети. Може би Многоуството нещо щеше да обърне многото си усти към мен или може би щях да привлека вниманието на лорд Господар, да свърша като негов личен детектор на ОС, да бъда използвана и убита точно като Алина.

Каквото и да беше Баронс, в крайна сметка той ме спаси. Отвори очите ми и ме превърна в оръжие. Не Роуина и нейната весела банда *Шийте зрящи*. Бих предпочела сурова любов пред никаква.

„Няма мъже *Шийте зрящи* — каза Дани. — Никога не е имало.“

Е, имах новини за нея. Баронс можеше да вижда Фае, той ме обучи и се биеше рамо до рамо с мен срещу тях. А това беше повече, отколкото Роуина или някой друг изобщо бе направил за мен.

Не се съмнявах, че тя ще прати човек да ме потърси съвсем скоро. Беше пуснала нейните *Шийте зрящи* на лов за мен. Знаеше, че притежавам една от Светините на Сийли. Онзи ден в музея, когато В'лане ми натрапи смъртоносната си сексуалност, тя ме видя да го заплашвам с копието. Когато най-накрая се измъкнах, ме настигна и се опита да ме накара да ида някъде с нея. Но това беше твърде малко, твърде късно. Изостави ме за втори път онзи ден в музея. Гледаше ме как се събличам пред хората и как се въртя като безмозъчна разгонена кобила към едно Секс-до-смърт-Фае, без да си мръдне пръста да ми помогне. Когато настоях да разбере защо не се бе опитала да направи нещо, каквото и да е, тя каза студено: „Един издаден е един мъртъв. Двама издадени са двама мъртви. Не можем да поемаме рискове, които да ни издават. Особено аз.“

Тази стара жена беше важна. Тя имаше информация за мен, за това коя съм. И когато пратеше някого за мен, щях да отида.

Ала само с внимание и предпазливи стъпки.

При третата ни среща нещата щяха да са много различни. Щеше да се наложи *тя* да се доказва пред мен.

Беше тъмно, когато се върнах в книжарницата. Минах по страничната уличка и обиколих до задния вход, стиснала по едно фенерче във всяка ръка. Забелязах, че Баронс е заковал счупения прозорец на гаража.

Нямах натрапчиви мисли за Сенките. Просто проверявах, за да съм сигурна, че статуквото все още е... ами същото. Един от враговете ми си бе устроил базов лагер точно пред задната врата. Най-малкото, което всеки добър войник би направил, е да разузнава редовно, за да е сигурен, че няма ново развитие.

Нямаше ново развитие. Прожекторите бяха включени, прозорците бяха затворени. Прокарах ръка по челото си с въздишка на облекчение. Откакто Сенките влязоха в магазина, не можех да ги изхвърля от ума си, особено онази — голяма и агресивна, която ме заплаши в салона на Баронс и сега се движеше неуморно напред-назад на ръба на мрака.

Примигнах.

Тя оформяше едно от пипалата си в нещо, което приличаше на юмрук с вирнат нагоре човешки пръст — знаете кой. Със сигурност не се учеше от мен, нали? Отказах да приема мисълта. Нямаше място в главата ми, умът ми бе пълен. Беше трик на сенките, нищо повече.

Обърнах се към стълбите и бях на последното стъпало с ръка на бравата, когато почувствах присъствието му зад мен.

Мрак.

Празнота.

Огромно като нощта.

Обърнах се, така неумолимо привлечена, сякаш черна дупка се бе отворила зад гърба ми и бях засмукана в неговия хоризонт на събитията^[1].

Привидението стоеше неподвижно, наблюдаваше ме в тишината, спокойно като смъртта. Мастилените поли на широката му, закачулена роба шумоляха на лекия вятър.

Свих очи. Нямаше вятър. Дори най-лек ветреца не появяваше в задната уличка. Нито един косъм на главата ми не шаваше. Облизах пръст и го вдигнах. Въздухът бе замрял, застоял.

Ала все пак робата на привидението се вълнуваше, тласкана от повей, какъвто нямаше.

Супер! Ако търсех доказателство, че таласъмското видение, което ме преследва, е заблуда, току-що го получих. Очевидно бях фотошопнала това нещо от кадри, складирани в паметта ми, събрани

от филми, от детски приказки за духове и от други книги. В медийните банки на ума ми робата му винаги се къдреше, никога не виждах лицето му, а то винаги носеше наточено, извито, смъртоносно острие, поставено на висок прът от абанос — като този, който мъкнеше сега. Беше съвършено. *Твърде* съвършено.

Защо си причинявах това?

— Не разбирам — казах. Естествено, привидението не каза нищо. Никога не казваше, нито щеше да каже. Защото Смъртта не стоеше в уличката с мен, чакайки с търпение, родено от вечността, за точния момент, в който да продупчи билета ми и да осребри моя жетон. Вечният пешак не държеше палтото ми — фин, но безспорен сигнал, че танцът за мен е свършил, че балът е приключил, че нощта е минала.

И ако исках още доказателства за това, че клишираният дух беше просто това — видение, плод на възбудено въображение, — трябваше само да си припомня, че Баронс, Джейни и Дерек о'Баниън не го видяха, когато бяха близо до него. Джейни и О'Баниън не бяха точно убедително доказателство, но Баронс беше. Мили боже, той можеше да надуши целувка по мен! Той не пропускаше нищо.

— Да не е, защото убих Роки о'Баниън и хората му? Затова ли продължавам да те виждам? Защото събрах дрехите им и ги хвърлих на боклука, вместо да ги пратя в полицията или на съпругите им? — рекох. Бях получила своя дял класове по психология в колежа. Знаех, че напълно здрав човешки ум би могъл да си прави номера, а моят не беше здрав. Беше натежал от мисли за отмъщение, от съжаления и от бързо увеличаващи се грехове. — Знам, че не е, защото убих всички онези Ънсийли в склада или защото намушках Малуш. Това ме кара да се чувствам — изучих го за момент. Колко честна трябваше да бъда със себе си, за да се отърва от него? — Да не е, защото оставих мама у дома в Ашфорд да скърби. Боя се, че тя никога няма да се оправи без мен.

Или мрачният замисъл на това нещо се бе породил много преди това? Дали семената му не бяха посети в някой топъл слънчев ден до плувния басейн. Ден, в който се протягах лениво, разглезената ми кожа събираше тен, а аз слушах щастлива, безмозъчна музика, докато на шест хиляди и петстотин километра кръвта на сестра ми изтичаше на мръсна уличка в Дъблин?

Може би беше, защото говорех с Алина всяка седмица в продължение на месеци и нито веднъж не забелязах нищо в гласа ѝ, нито веднъж не извадих глава от щастливия си малък свят достатъчно, че да усетя, че има нещо нередно в нейния. Или защото изтървах глупавия си мобилен телефон в басейна и бидейки твърде мързелива да взема друг, пропуснах нейното предсмъртно обаждане и моя последен шанс в живота да чуя гласа ѝ.

— Да не е, защото я провалих? Това ли е? Да не би да те виждам, защото се срамувам, че съм тази, която е жива?

Мрак се завихри под гуглата на привидението, безименен, копринен мрак без вина, който обещаваще забвение. Дали подсъзнателно не го търсех? Дали животът ми не бе станал толкова чужд и ужасен, че исках да спре и (точно обратното на мъчителния страх от смъртта, мислех, че заслужавам смърт) дали не утешавах себе си с обещанието за нея?

Не, това бе твърде сложно за мен. Нямах самоубийствени наклонности. Аз вярвах в щастливата развръзка и дори всички чудовища и вина на света нямаше да променят това.

Тогава какво? Не можех да се сетя за нищо друго, от което би трябвало да се чувствам зле, и, честно казано, не бях в настроение да търся, да се психоанализирам, строена там с ненужен зъбобол.

Не бях яла нищо след закуска, краката ме боляха от целодневното ходене и бях уморена. Исках обилна храна, топлина и добра книга за четене.

Не трябваше ли да съм способна да прогоня собствените си демони? Чувствах се като най-големия идиот, но опитах.

— Махай се, подъл демон! — извиках и запратих фенерчето по него.

То премина право през него и отскочи от тухлената стена отзад. Когато издрънча на павираната улица, моят Мрачен жътвар беше изчезнал.

Невероятно много ми се искаше да вярвам, че няма да се появи отново.

[1] Термин от астрофизиката, известен още като радиус на Шварцшилд, или гравитационен радиус, характеризиращ всяко

физическо тяло, което има маса. Той се дефинира като граница, след която нищо не може да напусне черната дупка. — Б.пр. [↑](#)

ДЕСЕТ

— Защо лорд Господар още не е дошъл за мен? Минаха две седмици — дадох глас на тревогата, която ангажираше ума ми цял ден, когато Баронс влезе в книжарницата в понеделник вечер, час преди обичайното.

Отново валеше. За разлика от улиците, притокът от клиенти бе пресъхнал. Въпреки липсата на клиенти се чувствах гузна да затварям рано толкова често, откакто бях започнала новата си работа, и бях решена тази вечер да не заключавам вратата преди седем. Намерих си занимание да презаредя рафтовете и да избърша праха от поставките.

— Подозирам, госпожице Лейн — каза той, затваряйки вратата след себе си, — че нашата отсрочка е въпрос на удобство. Забележи „нашата“ в това изречение, в случай че безразсъдно обмисляш да удариш отново съвсем сама.

Никога нямаше да ме остави да забравя, че щях да умра онзи ден, когато отидох в Мрачната зона съвсем сама, ако не бе дошъл след мен. Не ми пукаше. Можеше да ми натяква колкото иска. Неговата тирания вече почти не ми действаше.

— Удобство ли? — попитах. Определено беше удобно за мен, но мисля, че Баронс нямаше предвид това.

— Неговото. Вероятно е зает с нещо друго в момента. Може би е заминал за света на Фае, когато изчезна през портала, а времето там тече различно.

— Така каза и В'лане — рекох. Изпразних касата, преброих банкнотите на купчини, после започнах да вкарвам цифри в сметачната машина. Магазинът не беше компютъризиран, поради което счетоводството бе истинска досада.

Той ме изгледа.

— Двамата ставате съвсем приказливи, така ли, госпожице Лейн? Кога го видя за последен път? Какво още ти каза той?

— Аз задавам въпросите тази вечер — заявих. Някой ден щях да напиша книга „Как да диктуваш на диктатор и да се изплъзваш на

изплъзвач“, с подзаглавие „Как да се справяш с Джерико Баронс“.

Той изсумтя.

— Ако илюзията за контрол те утешава, госпожице Лейн, тогава на всяка цена се дръж за нея!

— Задник! — хвърлих му поглед — точно копие на неговия.

Той се засмя, аз зяпнах, после мигнах и погледнах настрани. Стегнах с ластик парите, сложих ги в кожена кесия и въведох крайните цифри на сбора за деня. За момент Баронс не изглеждаше мрачен, заплашителен и студен, а мрачен, заплашителен и... топъл. Всъщност, когато се засмя, изглеждаше... ами... дори секси.

Направих гримаса. Очевидно бях изяла нещо лошо на обяд. Записах дневния оборот в счетоводната книга, прибрах кесията в сейфа зад мен, после заобиколих гишето и сложих табелата „затворено“ на вратата. Помахах на инспектор Джейни, докато заключвах. Не виждах смисъл да се преструвам, че не е там. Надявах се да е мокър, да му е студено и да е отегчен до сълзи. Наистина няха нужда напомнянето за смъртта на О’Дъфи да се взира в лицето ми цял ден.

— Ами Малуш? — попитах. — Сигурно ли е, че е мъртъв? — Толкова много се тревожех за враговете, които виждах редовно, че забравих да се тревожа за тези, които не бях виждала от известно време.

Малуш — роден Джон Джонстън Джуниър, син на богат британски финансист — удобно изгуби и двамата си родители в автомобилна катастрофа, която не бе разкрита за съжаление на застрахователната компания, и придоби състояние от почти един милиард долара по същото време — всичко това на крехката възраст двайсет и четири години. Бързо се отърва от досадно повтарящото се име, прие единичното Малуш и влезе отново в обществото като един от последните немъртви. Това стана преди осем или девет години. Оттогава той придоби световен култ от последователи, които пътуваха на тълпи до готическото имение в южната част на Дъблин, където вампирът с лимонени очи и дрехи в стил стиймпънк поддържаше собствен двор.

Дали наистина беше вампир, или не (Баронс, изглежда, не вярваше), всички можеха само да предполагат. Аз знам със сигурност, че беше *нещо* повече от човек. Леденоблед, висок, със стройно

мускулесто тяло на танцър; видях как подхвърля един висок над два метра, набит телохранител през стаята с един-единствен удар с опакото на ръката си. Телохранителят умря. Все още не бях сигурна как аз оцелях след удара, който поех онзи ден в Мрачната зона, след като го намушках с копието си.

— Имаше паметна служба в неговия двор миналата седмица — отвърна Баронс.

Да! Точно това чаках — неговите последователи да го оплакват.

— Значи е мъртъв — насърчих го да каже думите. Въпреки че новината ми вдъхна увереност, исках словесно потвърждение от Баронс, че по петите ми има един лош по-малко.

Той не каза нищо.

— О, защо просто не го кажеш? Ако изнасяш паметна служба за някого, който е немъртъв, тогава той вече не е „не“, което значи, че е мъртъв. Нали? Иначе щяха да изнасят зловеща служба „добре дошъл обратно към живота“, а не плачливата „винаги ще те помним“.

— Казах ти, госпожице Лейн, никога не вярвай, че нещо е мъртво...

— Знам, знам! „Докато не го изгориш, не разръчкаш пепелта му, а после не изчакаш ден или два, за да видиш дали нещо няма да се надигне от нея.“

Погледнах го студено и завъртях очи. Според Баронс някои неща не можеха да бъдат убити. Сериозно намекна, че вампирите спадат в тази категория. Очевидно Баронс не беше чел „Вампири за глупаци“. Според слуховете авторите ѝ, които интервюираха стотици немъртви в търсене на истината, която дори глупаците можеха да проследят (Малуш бе толкова известен, че му посветиха цяла глава), вампирите лесно можеха да бъдат набучени с кол и убивани, и бяха обект на всякакви земни ограничения и страдания.

— Адвокатът му беше на търга, госпожице Лейн, наддаваше упорито за няколко предмета, включително за амулета.

Надеждите ми се спухаха като гума на пирони.

— Той е жив?

— Няма да е мъдро да спекулираме. Възможно е някой друг да преследва интересите му, като използва неговото име и неговите представители за прикритие. Може би лорд Господар е поел контрол върху финансите и последователите на Малуш. Няма какво да го спре.

Плашеща мисъл. Каквито и фанатични последователи да беше успял да събере Малуш, не се съмнявах, че лорд Господар би могъл да ги увеличи десеторно. Видях го само веднъж, но лицето му бе трайно запечатано в паметта ми с подробности. Изучавах с часове снимките, които бяха правили със сестра ми във и около Дъблин. Той беше нечовешки красив. Като Фае, но не Фае. Възприятието ми на *Шийте зрящ* за него беше объркано, както и за Малуш. Човек... но... не съвсем човек.

Бях сигурна в едно — по скалата за чар от едно до десет бившият приятел на сестра ми бе на единайсето място. Последователите на Малуш нямаше да имат шанс. Щяха да паднат на колене в молитва за един удар на сърцето. В нощта, когато откраднах онзи ОС, който Малуш криеше от лорд Господар, видях достатъчно негови почитатели, за да знам, че толкова отчаяно търсят нещо, за което да живеят, че биха умрели, за да го получат. Това бе по-голям оксиморон от всичко, за което можех да се сетя. Да не споменаваме, че беше просто тъпо.

— Иди и облечи това! — каза Баронс и ми хвърли един пакет.

Разгледах го тревожно. Вкусът за дрехи на Баронс никога не ми бе попадал. С него бихме могли да вървим из един и същ магазин цял ден и аз да не харесам тоалет, който да е сред тези, които той би избрал. Той предпочиташе изчистеното пред аксесоарите, тъмното вместо яркото, наситените тонове вместо пастелните, чувственото вместо кокетното. Рядко мога да се позная, когато той ме облича. Дълбоко в себе си аз още съм татковото момиче в розово и в цветовете на дъгата.

— Нека позная! — казах сухо. — Черно?

Той сви рамене.

— Тясно?

Той се засмя. Втори път за една вечер. Баронс рядко се смееше. Присвих очи.

— Какво ти е? — попитах подозрително.

— Какво имаш предвид, госпожице Лейн? — попита и пристъпи по-близо. Твърде близо. Отново ли гледаше гърдите ми? Усещах топлината на едрото му тяло и енергията, която, изглежда, винаги излъчваше, странното електричество, от което настръхвах, струящо

изпод златистата му кожа. Имаше нещо различно в него тази вечер. Контрол беше презимето на Баронс.

Защо тогава получавах усещането за... нещо диво... за емоция, която не можех да определя, но със сигурност близка до насилието. И имаше нещо повече...

Ако той беше който и да е друг мъж, а аз бях което и да е друго момиче, бих нарекла спускането на тежките му клепачи похот. Но той беше Баронс, а аз бях Мак и разцъфването на похот бе толкова вероятно, колкото цъфтежа на орхидеи в Антарктида.

— Ще отида да се преоблека — рекох и се обърнах.

Той хвана ръката ми и аз го погледнах. Осветен отзад от стенните аплици, той изобщо не приличаше на Баронс. Светлината се отразяваше от равните части и засенчваше очертанията на лицето му, събирайки формите му в свирепа, безмилостна маска. Въпреки че гледаше право в мен, сякаш се взираше от сто метра, и ако изобщо ме виждаше, това не бях аз, знаех го. За да прогоня голямото напрежение в момента, казах:

— Къде отиваме тази вечер, Джерико?

Той се разтърси, сякаш се пробуждаше от сън.

— Джерико? Шегуваш ли се, госпожице Лейн?

Прочистих гърло.

— Имах предвид Баронс и ти го знаеш — казах сърдито. Нямах представа защо го нарекох с първото му име. Единственият път, когато се опитах да насоча странната ни връзка, поради липса на по-добра дума, към обръщения на малко име (в моя защита ще кажа, че тогава той ми спаси живота и аз бях опиянена от благодарност и почти в безсъзнание), той ми се присмя и категорично ми отказа. — Забрави! — казах надутото. — Пусни ми ръката, Баронс! Ще бъда готова след дваайсет минути.

Погледът му се спусна надолу по гърдите ми.

Аз се издърпах.

Ако той беше който и да е друг мъж, а аз бях което и да е друго момиче, щях да кажа, че Баронс очаква действие тази нощ. Може би, въпреки разликата във възрастта, той и Фиона са били любовници и сега, след като нея вече я нямаше, желанията му се усилваха. Това беше плашеща мисъл, която се оказа по-непокорна, отколкото би ми харесало, когато се опитах да я изхвърля от ума си.

Четирийсет и пет минути по-късно летяхме с частен самолет към Уелс и към извършването на още едно престъпление. Инспектор Джейни ни последва до летището, но когато разбра, че ще пътуваме със самолет, на който той не може да се качи, направо се вбеси.

Бях права за черното и тясното. Под дъждобран — нямах намерение да го свалям, докато не станеше абсолютно необходимо, носех прилепнал по тялото гащеризон, който така подчертаваше тялото ми, че спокойно можех да тръгна и гола. Баронс бе сложил на кръста ми работен колан с безчет джобове и торбички и бе натъпкал в тях копието, фенерчета и половин дузина други джаджки, които не можех да определя. Тежаха цял тон.

— Какъв е този амулет все пак? — попитах, щом се настаних на седалката си. Искях да знам защо рискувам живот, крайник и благоприличие, за да го открадна.

Той зае седалката срещу мен.

— Никога не знаеш каква всъщност е една реликва на Фае, докато не сложиш ръка на нея. Дори тогава ще трябва време, за да разбереш как да я използваш. Това включва Светините.

Вдигнах вежда и погледнах към копието. Не беше трудно да разбере предназначението му.

— Повечето хора биха сметнали разпознаването на копието за лесна задача, госпожице Лейн. И не мога да гарантирам, че то няма някаква друга функция — единствено за Фае. Тяхната история е повърхностна, пълна с неточности и лъжи.

— Защо?

— По много причини. Първо — илюзията ги развеселява. Второ — те често се пресъздават и всеки път, когато го правят, се лишават от спомени.

— Моля? — попитах изумена. Лишават се от спомени? Може ли и аз да се включа? Имах няколко, с които бих искала да се разделя, а не всички бяха свързани със смъртта на сестра ми.

— Едно Фае не умира от естествена смърт. Някои живеят по-дълго, отколкото можеш да проумееш. Изключителното дълголетие има зловещ и неизбежен страничен ефект — лудост. Когато усетят, че приближава, повечето предпочитат да пият от Сийли Светинята —

Котела, и да изтрият спомените си, за да започнат отново на чисто. Не запазват нищо от предишното си съществуване и вярват, че са родени в деня, в който пият. Има Пазител на архива, който записва имената на превъплъщенията, които е понесло всяко Фае, и поддържа истинската история на тяхната раса.

— Пазителят на архива не полудява ли също накрая?

— Той или тя пие, преди това да се случи, и дългът преминава в други ръце.

Намръщих се.

— Откъде знаеш всичко това, Баронс?

— Проучвам Фае от години, госпожице Лейн.

— Защо?

— Амулетът — каза той, пренебрегвайки въпроса ми — е един от даровете, които кралят Ънсийли изработил за привилегированата си наложница. Тя не била от неговата раса и не притежавала магия. Той искал тя да може да плете илюзии за свое забавление като останалите от вида му.

— Но водещият на търга го представи така, сякаш прави повече от това да плете илюзии, Баронс — възразих. Исках да действа. Исках го. — От думите му стана ясно, че може да влияе на реалността. Само погледни списъка с предишните собственици! Независимо дали са били добри или лоши, всички са били невероятно могъщи.

— Друг проблем с реликвите на Фае е, че те често променят същността си с времето, особено ако са използвани близо до друга магия и са покварени от нея. Те могат да заживеят свой собствен живот и да се превърнат в нещо друго, различно от това, за което са били създадени. Например, когато Пресяващите сребра били създадени, пораждали възхита — също като отблясъците на целунато от слънце море. В онези свещени зали те били неописуемо красиви. Били чисти, величествени. А сега са...

— Черни по краищата — възкликнах, развълнувана, че имам късче знание, за да допринеса към разговора, — сякаш се покваряват отвън навътре.

Той ме изгледа остро.

— Откъде знаеш това?

— Видях ги. Просто не знаех какво са.

— Къде? — настоя той.

— В къщата на лорд Господар.

Той се опули.

— Не влезе ли в къщата? — попитах.

— Малко бързах онзи ден, госпожице Лейн. Отидох направо в склада. Значи така е влизал и излизал от Фае. Чудех се.

— Не разбирам — казах.

— Чрез Сребрата човек може да влезе в света на Фае, без да бъде засечен. Колко имаше той?

— Не знам. Видях поне половин дузина — отвърнах. — Имаше някакви неща в тези огледала, Баронс — неща, които понякога виждам в кошмарите си.

За моя изненада Баронс не попита какви.

— Бяха ли отворени?

— Какво имаш предвид?

— Трябваше ли да разкриеш огледалата, за да погледнеш в тях, госпожице Лейн?

Поклатих глава.

— Видя ли някакви руни или символи в огледалата, на повърхността?

— Не, но не ги оглеждах — отвърнах. След като надзърнах в първите няколко, не удостоих другите с нещо повече от периферното си зрение. — Значи казваш, че тези огледала са портали към Фае? Могла съм да вляза в някое?

— Не е толкова просто, но при определени обстоятелства, да. Сребрата са една от Ънсийли Светините. Повечето вярват, че първата Мрачна светиня, която кралят създал, е огледало. Неколцина от нас знаят, че всъщност е била голяма *система* от огледала, съединяваща измерения и светове. Сребрата били първият метод за придвижване между измеренията на Туата Де, преди да се развият до такава степен, че да пътуват единствено със силата на мисълта, макар че някои казват, че са създадени с по-лична цел от Мрачния крал, отколкото историята е успяла да запише. В някакъв момент от съществуването на Фае този Круз, за когото не преставаме да чуваме, проклед Сребрата.

Когато го изгледах очаквателно, той поклати глава.

— Не знам с какво проклятие, нито знам кой е бил Круз или защо ги е проклед. Знаем само, че Фае не се осмелявали да влязат в Сребрата дори при най-бедствени обстоятелства, след като го е

направил. Когато започнали да потъмняват, кралицата на Сийли пропъдила огледалата от света на Фае, защото не искала да ги задържи в техния свят, тъй като се страхувала от това, в което те се превръщали.

Чувствах същото за себе си напоследък. Ставах мрачна и се боях от това, в което се превръщах. В този момент няха представа колко светлина оставаше. Но ние толкова рядко разбираме цената на това, което притежаваме, преди да го изгубим.

Отърсих се от магията на историята на Баронс. Нуждаех се от слънчева светлина в живота си, и то скоро. Междувременно една полека тема на разговор щеше да свърши работа.

— Да се върнем на амулета!

— Накратко, госпожице Лейн, говори се, че увеличава човешката воля.

— Ако си го представиш, ще се случи — казах.

— Нещо такова.

— Е, изглежда, че действа. Видя списъка.

— Видях също така дългите паузи между притежанията. Подозирам, че едва шепа хора имат достатъчно силна воля, за да го накарат да действа.

— Имаш предвид, че вече трябва да си велик, за да те направи още по-велик? — попитах. — Предполага се, че аз съм велика, нали?

— Може би. Ще знаем съвсем скоро.

— Той умира, знаеш го — имах предвид стария мъж. Той искаше амулета, за да живее. А щом му го отнемех, щях да запиша още една непреднамерена смърт на съвестта си.

— Браво на него!

Невинаги схващам чувството за хумор на Баронс и понякога дори не се опитвам. След като беше така добър да споделя информация, подхванах нова линия на проучване.

— С кого се биеше, когато ти се обадох?

— С Риодан.

— Защо?

— Защото говори за мен с хора, с които не би трябвало да говори.

— Кой е Риодан?

— Мъжът, с когото се биех.

Заобиколих задънената улица.

— Ти ли уби инспектора?

— Ако бях способен да убия О'Дъфи, щях да съм способен и да излъжа за това.

— Е, уби ли го, или не?

— Отговорът би бил „не“ и в двата случая. Задаваш абсурдни въпроси. Послушай инстинкта си, госпожице Лейн! Може да ти спаси живота някой ден.

— Чух, че няма мъже *Шийте зрящи*.

— Къде чу това?

— Наоколо.

— И в кое от тези неща се съмняваш, госпожице Лейн?

— Кое от кои неща?

— Дали виждам Фае, или дали съм мъж. Вярвам, че съм успокоил ума ти за първото, да го облекча ли и за второто? — рече и се пресегна към колана си.

— О, моля те! — извъртях очи. — Държиш го вляво, Баронс.

— Туш, госпожице Лейн — промърмори той.

Тази вечер не знаех името на неволната ни жертва и не исках да го научавам. Ако не го знаех, нямаше да мога да го запиша в списъка с греховете си и може би един ден старият уелсец, на когото щях да открадна последната надежда за живот, щеше да изчезне от паметта ми и да спре да тревожи съвестта ми.

На летището наехме кола, минахме през ниски хълмове и паркирахме на горски път. Разделих се неохотно с дъждобрана и тръгнахме пеша. Когато превахме билото на един хълм и за първи път зърнах мястото, което възнамерявахме да оберем, аз зяпнах. Знаех, че старецът е богат, но да знам е едно, да го видя съвсем друго.

Къщата беше великолепна, обкръжена от елегантни допълнителни постройки и осветени градини. Извисяваше се като град от слонова кост и позлата над тъмната уелска природа, озарена от всички страни. В средата се намираше висок, куполовиден вход, а останалата част на къщата се разкриваше оттам нататък — крило до куличка, тераса до тераса. На покрива имаше плувен басейн с великолепна мозайка, обграден от скулптури, поставени на пиедестали от мрамор. Четириетажни прозорци ограждаха блестящи полилеи в

сложни рамки. Сред тучната зеленина на поддържаните градини, фонтани плискаха вода от изящно инкрустирана купа към друга, а басейните блестяха с цвета на тропическа пяна, оросявайки хладния нощен въздух. За момент се отдадох на фантазията, че съм разглезената принцеса, която се излежава на слънце в този приказен свят. Бързо смених фантазията с друга — че съм принцесата, която пазарува с кредитната карта на стареца.

— Продажна цена сто трийсет и два милиона долара, госпожице Лейн — каза Баронс. — Имението е било построено за арабски петролен принц, който умрял, преди да бъде завършено. Разположено на четири хиляди и петстотин квадратни метра площ, е по-голямо от частната резиденция на Бъкингхамския дворец. Има тринайсет спални, фитнес център, четири къщи за гости, пет басейна, инкрустиран със злато под, подземен гараж и площадка за хеликоптер.

— Колко души живеят тук?

— Един.

Колко тъжно! Да няма с кого да споделиш всичко това! Какъв беше смисълът?

— Охранителната система е последна дума на техниката, има две дузини пазачи и паникстая, в случай на атака от терористи — продължи той. Бе перверзно доволен от тези факти, сякаш се наслаждаваше на предизвикателството.

— И точно как смяташ да ни вкараш там? — попитах студено.

— Поисках да ми върнат услуга. Пазачите няма да са проблем. Но не прави грешката да се отпуснеш, госпожице Лейн! Въпреки това няма да е лесно. Охранителната система трябва да бъде обезвредена, а между нас и него има половин дузина защити, които трябва да бъдат разбити. Подозирам, че старецът ще носи амулета. Може да се забавим тук известно време.

Спуснахме се по хълма и почти стигнахме до къщата, когато забелязах първото тяло, отчасти скрито от купчина гъсти храсталаци. За момент не можах да разбера какво е. После не можах да повярвам какво съм видяла. Обърнах се, като се опитвах да не повърна.

Беше един от пазачите, не просто мъртъв, а ужасно осакатен.

— Мамка му! — изруга Баронс. После пхна ръка зад коленете ми, аз се озовах на рамото му и той побягна с мен надалеч от къщата.

Спря едва когато стигнахме една от отдалечените постройки за гости. Пусна ме на земята и ме избута назад в сенките под стряхата.

— Не мърдай, докато не се върна за теб, госпожице Лейн!

— Кажи ми, че това не е услугата, която си поискал, Баронс! — казах внимателно и тихо. Ако беше това, с нас бе свършено. Знаех, че Баронс не е съвсем чист, но трябваше да вярвам, че такава касапница не е в стила му.

— Трябваше да са в безсъзнание, това е всичко — отвърна. Лицето му беше зловещо на лунната светлина. Когато се опитах отново да проговоря, той сложи пръст на устните ми, после се отдалечи в нощта.

Седях сгушена в сенките на къщата за гости една малка вечност, докато той се върне, въпреки че според часовника ми бяха минали едва десет минути.

Гласът му го изпревари.

— Който и да е направил това, вече не е тук, госпожице Лейн. — Появи се и аз задуших въздишка на облекчение. Единственото, което мразя повече от тъмното, е да съм сама на тъмно. Навремето мракът не ме плашеше, но сега ме плаши и, изглежда, става все по-лошо. — Пазачите са мъртви от часове — каза ми той. — Охранителната система е обезвредена и къщата е широко отворена. Ела!

Тръгнахме направо към главния вход, без да си даваме труда да се крием. Подминахме още четири тела по пътя. Предните врати бяха отворени, а зад тях видях кръгло фоайе с двойно стълбище, което се разгъваше елегантно нагоре от двете страни, за да се събере в площадка, висяща под куполовиден прозорец на тавана, от който висяха блестящи полилеи. Взрях се право напред. Мраморният под някога е бил полиран до перлен блясък. Сега бе опръскан с кървавочервено, осяян с тела, някои от които на жени. Поддържащият персонал не бе пощаден.

— Усещаш ли амулета, госпожице Лейн? Прихващаш ли нещо?

Затворих очи, за да прогоня касапницата, и протегнах сетивата си на *Шийте зрящ*, но внимателно, много внимателно. Вече смятам, че способността ми да усещам ОС не е благоприятен талант. Снощи, след като довърших още една книга за паранормалното („ЕСВ^[1]: Факти или измислици?“), не можах да заспя, затова лежах и мислих за това какво съм, какво е предназначението ми, чудех се откъде е дошла

способността, защо някои хора я имаха, а други не. Питам се какво е различното в мен, какво бе различно в Алина. Авторите твърдяха, че хората с екстрасензорни способности използват части от мозъка си, които при другите са латентни.

Чудех се дали е истина и отегчена до смърт (късната нощна телевизия е скапана във всяка страна), започнах да опипвам копието си и да ръчкам в собствения си череп.

Не беше трудно да открия частта в мен, която беше различна, и след като вече знаех, че е там, не можех да повярвам, че не съм била наясно с нея двайсет и две години. Имаше място в главата ми, което се усещаше старо като земята, древно като времето, винаги будно, винаги наблюдателно. Когато се съсредоточих върху него, то запулсира ярко, като жарава в мозъка ми. Обзета от любопитство, си поиграх с него малко. Можех да го раздухам до огън, да го накарам да се разшири навън, да погълне черепа ми и да мине отвъд него. Като стихията, на която приличаше, то не познаваше морал, не разбираше думата. Земята, огънят, вятърът и водата са това, което са. Сила. В най-добрия случай безпристрастна. В най-лошия — разрушителна. Аз го оформих. Контролирах го. Или не.

Огънят не е добър или лош. Просто гори.

Сега го докоснах леко, камък, отскачащ от повърхността на спокойно море, дълбоко, тъмно море, което възнамерявах да задържа спокойно. Нямаше да има вълнение на спокойните води в моето бдение.

Отворих очи.

— Ако е тук, не мога да го усетя.

— Може ли да е някъде в къщата, а ти просто да не си достатъчно близо?

Свих рамене.

— Не знам, Баронс — казах нещастно. — Имението е голямо. Колко стаи има? Колко дебели са стените?

— Сто и девет и много — един мускул трепна на челюстта му. — Трябва да знам дали е още тук, госпожице Лейн.

— Какви са шансовете за това?

— Ставали са и по-странни неща. Може би клането е резултат от осуетен опит за обир.

Определено изглеждаше като израз на ярост. Свиреп, нечовешки бяс.

Казах му истината, макар да знаех, че ще затвърди съдбата ми, а последното нещо, което исках, беше да мина през тези врати.

— Не можах да усетя камъка на Малуш, докато не се озовах в същата стая с него. Не долових копието, докато не бях над него, и усетих амулета едва щом се озовах в бомбоубежището — затворих очи.

— Съжалявам, госпожице Лейн, но...

— Знам, трябва да мина през къщата — довърших вместо него. Отворих очи и вирнах брадичка. Ако имаше и най-малка възможност амулетът да е все още тук, трябваше да огледаме.

А аз мислех, че обикалянето на гробище е лошо. Поне онези тела бяха безкръвни, балсамирани и спретнато погребани.

Баронс направи стаите по-поносими за мен, докато минавахме, като вървеше напред, влизаше пръв, покриваше телата с чаршафи или одеяла, а когато нямаше нищо подходящо на разположение, просто ги скатаваше зад мебелите. Едва след като „подсигуреше“ стаята, той излизаше и ме пращаше вътре сама, за да се концентрирам по-добре в търсенето.

Оценявах усилията му, но вече бях видяла твърде много, и, честно казано, бе трудно да не надзъртам зад диван или стол към телата, които не бе покрил. Те имаха същата страховита власт над мен, както и обвивките, оставени от Сенките, сякаш някаква напълно нерационална част от мен мислеше, че ако се вирам достатъчно дълго и достатъчно силно в тях, потапяйки се в ужаса, ще да науча нещо, което да ми помогне да избегна същата съдба.

— Нямаат рани от самозащита, Баронс — казах, докато излизах от друга стая.

Той се бе облегал на стената няколко врати по-нататък със скръстени на гърдите ръце. Беше окървавен от местенето на телата. Насочих поглед върху лицето му, не върху следите по ръцете му или върху тъмните, мокри петна по дрехите му. Очите му бяха наситеноярки. Изглеждаше по-твърд, по-голям, по-наелектризиран от всякога. Можех да подуша кръвта по него, металния вкус на стари монети. Когато погледите ни се срещнаха, аз извърнах глава. Ако зад тези очи имаше човек, аз бях Фае. Черни, бездънни езера се вираха в мен. Върху тази лъскава обсидианена повърхност мънички Мак се

взираха обратно в мен. Погледът му падна надолу, обхвана прилепналия ми гащеризон, после се върна нагоре много бавно.

— Били са в безсъзнание, когато са били убити — каза той накрая.

— Тогава защо са ги убили?

— Изглежда, заради удоволствието, госпожице Лейн.

— Що за чудовища правят това?

— Всякакви, госпожице Лейн. Всякакви.

Продължихме търсенето. Каквото и очарование да бе имала къщата за мен преди, вече го нямаше. Бързах през художествена галерия, която би накарала всеки куратор на голям градски музей да припадне от завист, и не изпитвах нищо повече, освен горчивина за мъжа, който бе събрал тази грандиозна колекция, само за да я окачи в подобна на хранилище стая без прозорци, където никой, освен него, не можеше да я види. Крачех по солиден хладен под и виждах единствено кръвта.

Баронс намери стареца, който бе платил повече от един милиард долара за амулета, блажено несъзнаващ, че не просто *не беше* отложил смъртта си, а беше похарчил неприлична сума пари, за да я ускори. Лежеше мъртъв в леглото си, главата му бе наполовина откъсната от силата, с която амулетът бе изтръгнат от врата му. Следите от верижката се бяха отбелязали върху разкъсаната кожа на врата му. Дотук с дълголетието. В опита си да измами смъртта, той бе успял единствено да я ускори.

Търсенето ни беше безплодно. Каквото и да е било складирано там — амулетът, а може би и други ОС — бе изчезнало. Някой ни беше изпреварил. Ънсийли светинята беше някъде навън, усиляйки волята на новия си собственик, а ние се оказахме в началото. Наистина исках този амулет. Ако можеше да влияе на реалността и успееш да разбере как да го използвам... е, възможностите бяха безкрайни. Най-малкото можеше да ме предпази, а в най-добрия случай щеше да ми помогне да отмъстя за Алина.

— Свършихме ли тук, Баронс? — попитах, докато слизахме по задните стълби. Внезапно се почувствах така, сякаш не можех да се измъкна от мраморния мавзолей достатъчно бързо.

— Има мазе, госпожице Лейн.

Обърнахме се в края на последния ред стъпала и тръгнахме към няколко врати в стената след основата на стълбището.

Точно в този момент те започнаха да се отварят.

Внезапно вече изобщо не бях в къщата, а стоях на бял плаж, топъл, солен бриз разбъркваше косата ми.

Слънцето блестеше. Алабастрови птици се спускаха ниско и се плъзгаха по лазурносините вълни.

И бях гола.

[1] Екстрасензорно възприятие. — Б.пр. ↑

ЕДИНАЙСЕТ

— В'лане! — изръмжах. Аз бях гола, значи той беше близо.

— Време е за нашия един час, Маккайла — каза един безтелесен глас.

— Върни ме обратно веднага! Баронс има нужда от мен. — Как ме беше преместил толкова чисто от една реалност в друга? Мен ли беше преместил, или световите? Дали не бях Пресеяна? А дори не го видях, нито усетих да ме докосва, нищо.

— По време, което аз избира — такава беше сделката ни. Ще я обезчестиш ли? Да разваля ли и моята част от нея?

Можеше ли да направи това? Да върне времето и да ме хвърли обратно в пълната със Сенки книжарница, свита пред врага ми с твърде малко останали клечки? Или имаше предвид да пусне Сенките обратно вътре още сега и когато се върнех от Уелс, щеше да се наложи отново да я прочиствам, този път без неговата помощ? Нямах желание да се изправя пред нито едно от двете.

— Аз не я обезчестявам. *Ти* го правиш. Върни си ми дрехите!

— Не обсъждахме нищо за облекло в сделката ни. Сега сме на равна нога — ти и аз — измърка той зад мен. Завъртях се с ярост в очите и омраза в сърцето. Той също беше гол.

Всички мисли за Баронс, отварящи се врати на мазета и потенциални опасности зад тях изчезнаха. Нито имаше значение как се бях озовала тук. Аз бях тук.

Коленете ми станаха на прах. Сринах се на пясъка.

Погледнах настрани, но очите ми не искаха. Централната ми нервна система служеше на друг господар и не се интересувахе от воля. Воля? Какво беше воля? Документи, които подписваш, в случай че умреш, това беше. Нищо общо със сегашното ми положение. Всичко, което трябваше да направя сега, бе да поверя тялото си на Маестрото пред мен, който щеше да свири на него както никой друг, да го гали до невъобразимо кресчендо, изтръгвайки акорди, които никой никога не е издавал, нито пък някога ще наподобява.

Гол принц Фае е гледка, която прави всички други мъже крайно незадоволителни.

Той пристъпи към мен.

Аз потреперих. Той щеше да ме докосне. О, боже, той щеше да ме докосне!

В течение на многото ми срещи с В'лане щях да се опитвам нееднократно да го описвам в дневника си. Щях да използвам думи като ужасяващо красив, божествен, притежаващ нечовешка сексуалност и смъртоносен еротизъм. Щях да го наричам фатален, неотразим, щях да го проклинам. Щях да го желая страстно. Щях да наричам очите му прозорци към сияещ рай, щях да ги наричам порти към ада. Щях да изпълвам цели страници с драсканици, които по-късно нямаше да имат никакъв смисъл за мен, съдържащи колони от антоними: ангелски, дяволски; създател, унищожител; огън, лед; секс, смърт... Не съм сигурна защо тези две теми изглеждат противоположни, освен може би, защото сексът е възхвала на живота и процес, чрез който го създаваме.

Щях да съставя списък с цветове от всеки блещукащ нюанс на бронзовото, златното, медното и кехлибареното, познати на човека. Щях да пиша за масла и подправки, за аромати от детството, аромати от сънищата. Щях да давам воля на многословни енциклопедични записи, опитвайки се да уловя сетивното претоварване, което беше принц В'лане от Фае.

И щях да се провалям всеки път.

Той е толкова красив, че кара част от душата ми да плаче. Не разбирам тези сълзи. Те не са като сълзите, които проливам за Алина. Не са съставени от вода и сол. Мисля, че са съставени от кръв.

— Изключи! Го! — изстъргах.

— Не правя нищо — отвърна. Спря на пясъка до мен, извиси се над мен. Части от него, от които се нуждаех, тези свършени, невероятни части, които изгарях да усетя в себе си, да уталожат моята ужасна, нечовешка похот, бяха на една ръка разстояние. Свих юмруци. Никога нямаше да посегна. Не за Фае. Никога!

— Лъжец!

Той се засмя и аз затворих очи. Лежах и треперах на мекия бял пясък. Фините песъчинки върху кожата ми бяха като ръце на любовник, бризът по зърната ми като горещ език. Молах се океанът да

не започне да обгръща никаква част от мен. Щях ли да се разпадна? Дали клетките ми щяха да изгубят сцеплението, необходимо да се поддържа формата на моята човечност? Щях ли да се пръсна до далечните краища на Вселената, снежинки от прах, носени от капризния вятър на Фае?

Завъртях се, за да притисна зърната си в пясъка. Докато се обръщах, бедрото ми докосна нежната, копнееща плът на венериния ми хълм. Свърших яростно.

— Ти, копеле... аз... мразя... те! — изсъсках.

Отново стоях. Напълно облечена в прилепналия гащеризон, с копие в ръка. Тялото ми бе хладно, далечно, нито грам страст не помръдваше в това, което преди миг бяха пламнали слабини. Аз бях господар на волята си.

Нападнах с копието без колебание.

Той изчезна.

— Опитвам се само да ти напомня какво ти и аз можем да споделим, Маккайла — каза той зад мен. — Изключително е, нали? Както подобава на изключителна жена.

Завъртях се и мушнах отново. Знаех, че той пак ще изчезне, но не можех да се спра.

— Коя част от „не“ не разбра? „Н“ или „е“? „Не“ не е „може би“. Не е „обичам да играя грубо“. И никога, никога, *никога* не е „да“.

— Позволи ми да поднеса извиненията си — каза и отново бе пред мен, облечен с роба в цвят, който никога не бях виждала и не бих могла да опиша. Накара ме да мисля за крила на пеперуда срещу небе с цветовете на дъгата, обагрено отзад от хиляда слънца. Очите му, някога стопен кехлибар, горяха в същия странен нюанс. Нямаше как да изглежда по-извънземен.

— Няма да ти позволя нищо — казах. — Нашият час свърши. Ти опозори сделката ни. Обеща ми, че няма да ме притискаш със секс. Ти наруши това обещание.

Изгледа ме дълго, после очите му отново станаха стопен кехлибар и отново беше светлокафявият принц Фае.

— Моля те! — каза той и от начина, по който го каза, знаех, че няма такава дума в езика на Фае.

„За Туата Де няма разлика между създаването и унищожаването — каза Баронс. — Има само застой и промяна.“ Нито пък за тези

нечовешки същества имаше такова нещо като извинение. Океанът би ли се извинил, че е покрил главата и е напълнил дробовете на човека, който е паднал в него?

В'лане бе използвал думата за мен. Може би я бе научил от мен. Беше я използвал като смирена молба. Тя ми даде почивка, сякаш това беше намерението му.

— Моля те! — каза той отново. — Изслушай ме, Маккайла! Още веднъж съгреших. Опитвам се да разбера твоите начини, твоите желания. — Ако беше човек, щях да кажа, че изглежда засрамен. — Никога преди не съм бил отхвърлян. Не го понасям добре.

— Ти не им даваш възможност да те отхвърлят. Ти изнасилваш всички.

— Не е вярно. Не съм използвал *Шидба-джай* върху несклонна жена от осемдесет и две хиляди години.

Зяпнах. В'лане беше на осемдесет и две хиляди години?

— Виждам, че събудих любопитството ти. Това е добре. Аз също съм любопитен за теб. Ела! Седни с мен! Нека говорим за себе си! — той отстъпи назад и махна с ръка.

Два шезлонга се появиха между нас. На плетена масичка между тях имаше кана със сладък чай и две пълни с лед чаши. До по-близкия до мен шезлонг в пясъка бе забодено шише от любимото ми слънцезащитно масло, а до него — купчина дебели кърпи в пастелни цветове. Чаршафи от ярка раирана коприна долетяха от нищото, издуха се веднъж на бриза и покриха шезлонгите.

Солен въздух целуна кожата ми. Погледнах надолу.

Гащеризона ми го нямаше и отново бях без копие. Носех секси розови бански с прашки, със златна верига на корема, от която висяха два диаманта и рубин.

Примигнах.

Чифт дизайнерски очила се появиха на носа ми.

— Престани! — изсъсках.

— Просто се опитвам да предвидя нуждите ти.

— Недей! Обидно е.

— Поседни с мен за един час под слънцето, Маккайла! Няма да те докосна. Няма... както ти казваш... да те притискам със секс. Ще говорим, а при следващата ни среща няма да повторя същите грешки.

— Каза това миналия път.

— Направих нови грешки този път. Няма да направя и тях.

Поклатих глава.

— Къде е копието ми?

— Ще ти бъде върнато, когато напуснеш.

— Наистина ли? — изненадах се. Защо би ми върнал убиваща Светиня Фае, създадена от неговата раса, щом като знаеше, че с нея бих убила още Фае?

— Смятай го за жест на добрата ни воля, Маккайла!

— Нашата?

— Моята и на кралицата.

— Баронс има нужда от мен — казах отново.

— Ако настояваш преждевременно да прекратя нашия час, защото мислиш, че съм го обезчестил, няма да те върна в Уелс и пак няма да си полезна за него. Остани или си върви, но няма да си с него. И, Маккайла, вярвам, че твоят Баронс би ти казал, че не се нуждае от никого.

Това беше вярно. Чудех се доколко познава Баронс. Попитах го. Сигурно са се обучавали при един и същи майстор на увъртането, защото В'лане каза само:

— В Дъблин вали непрестанно. Виж!

В тропическия изглед пред мен се отвори малък квадрат, сякаш беше обелил назад небето и палмите и беше отворил прозорец към моя свят. Видях книжарницата през него. Улиците бяха тъмни, мокри. Щях да съм сама там.

— Вали сега. Да те върна ли, Маккайла?

Погледнах към малката книжарница, към сенчестите улички от двете ѝ страни, към инспектор Джейни, който седеше под една улична лампа от другата страна на улицата и наблюдаваше входа ѝ, и потреперих. Това, което се виждаше надолу по улицата, не беше ли неясното очертание на моя личен Мрачен жътвар? Бях толкова уморена от дъжд, от мрак и от врагове на всеки ъгъл. Усещах слънцето божествено върху кожата си. Почти бях забравила какво е. Светът ми изглеждаше мокър и навъсен от месеци.

Отместих поглед от депресиращата гледка към небето. Слънцето винаги ме е карало да се чувствам силна, цяла, сякаш получавам от него нещо повече от витамини. Сякаш лъчите му носят нещо, което подхранва душата ми.

— Истинско ли е? — кимнах към слънцето.

— Толкова истинско, колкото и твое — прозорецът се затвори.

— Мое ли е?

Той поклати глава.

— Във Фае ли сме?

Той кимна.

За първи път, откакто пристигнах така безцеремонно, проучих обкръжението си. Пясъкът бе лъчистобял и мек като коприна под голите ми крака, океанът бе лазурен, а водата толкова чиста, че можех да видя цели градове от корали с цветовете на дъгата под него, с малки златни и розови рибки, плуващи в рифовете. Една русалка танцуваше върху гребена на вълна, после изчезна под водата. Приливът хвърляше пясък по плажа в блестяща сребърна пяна. Палмови дървета шумоляха на бриза, пускайки тучни алени цветове по брега. Въздухът миришеше на редки подправки, на екзотични цветя и на солени морски пръски. Прехапах устна на път да кажа: „Толкова е красиво тук!“. Нямаше да похваля света му. Неговият свят объркваше моя. Неговият свят нямаше място на нашата планета. Моят имаше.

И все пак... слънцето винаги е било моят наркотик. И ако той играеше честно — имам предвид, ако не се опитах да ме изнасили отново, — кой знае какво можех да науча?

— Ако ме докоснеш или по някакъв начин се опитах да повлияеш на волята ми, времето ни заедно спира. Ясно?

— Твоето желание е заповед за мен — устните му се извиха победоносно.

Свалих слънчевите очила и погледнах за кратко към слънцето, надявайки се да притъпя унищожителната красота от тази усмивка от ретините си, да я прогоря от паметта си.

Нямах представа кой или какво беше наистина В'лане, но знаех едно. Той беше Фае, при това извънредно могъщ. В тази битка знанието бе убедителна сила, а информацията можеше да ме запази жива. Баронс управляваше своя свят благодарение на изключителните си познания и аз не можех да си позволя да пропусна възможност да разпитам Фае, а изглеждаше, че В'лане по някаква причина би ми казал.

Може би щеше да излъже за някои неща и да каже истината за други. Ставах все по-добра в това да отсявам казаното от хората.

Научавах се да чувам истината в лъжите им и лъжите в истината им.

— Наистина ли си жив от осемдесет и две хиляди години?

— По-дълго. Тогава просто беше последният път, когато използвах Обаяние, за да прелъстя жена. Седни и ще говорим!

След миг колебание седнах сковано на ръба на шезлонга.

— Отпусни се, Маккайла! Наслади се на слънцето! Може да е последната ти възможност да го видиш за доста дълго време.

Чудех се какво има предвид. Дали се смяташе за синоптик? Или би могъл наистина да контролира времето и да предизвиква валежи? Протегнах крака против волята си и се излегнах назад. Взирах се в сапфиреното море, наблюдавах как грациозните алабастрови птици вадят риба от вълните.

— Е, колко си стар?

— Това — каза той — никой не знае. В това въплъщение съм живял сто четирийсет и две хиляди години. Наясно ли си с нашите въплъщения?

— Пиете от Котела.

Той кимна.

Колко време отнема, чудех се, да полудее? Моите кратки двайсет и две години ме изпробваха силно. Изглежда, забравянето можеше да е утеха. Отчетох усложненията от изтриването на паметта и осъзнах защо едно Фае може да го откаже. Ако е прекарало петдесет или сто хиляди години да наблюдава, да учи, да изгражда съюзи и да създава врагове, в мига, в който се лиши от паметта си, вече няма дори да знае кои са тези врагове.

Но те ще знаят кой е той.

Чудех се дали някое Фае някога е било принудено от други от неговата раса да пие, за да ги избави от огромните, пусти степи на лудостта. Или може би от по-нечестиви причини.

Чудех се, като се има предвид, че В'лане знаеше точно къде бях и какво правех, дали той е отговорен за касапницата в имението на уелсеца.

— Ти ли открадна амулета?

Той се засмя.

— А, значи това сте търсили. Чудех се. Той усибва волята, Маккайла.

— В какъв смисъл?

— Аз нямам за какво да го използвам. Моята воля не се нуждае от усилие. Моята воля оформя света. Амулетът е създаден за такава като теб, без воля, за която да говорим.

— Само защото не можем да манипулираме реалността с мислите си, не значи, че нямаме воля. Може би *наистина* оформяме реалността, само че по друга скала и вие не я виждате.

— Може би. Кралицата подозира, че случаят може да е точно такъв.

— Така ли?

— Затова ме прати да ти помогна, за да можеш ти да ни помогнеш и заедно да осигурим оцеляването на двете ни раси. Научи ли нещо за *Шинсар Дъб*?

Помислих за момент. Трябваше ли да му кажа? Какво трябваше да му кажа? Вероятно можех да я използвам като предимство.

— Да.

Палмовите дървета спряха да се поклащат, вълните замръзнаха, птиците замряха наред гмуркането си. Въпреки слънцето, аз потръпнах.

— Би ли пуснал света отново? — попитах. Беше зловец така застинал. Нещата отново се раздвижиха.

— Какво си научила?

— Познаваш ли сестра ми?

— Не.

— Как е възможно? Ти знаеше за мен.

— Научихме за теб, защото наблюдавахме Баронс. Твоята сестра, за която научихме след това, не познаваше Баронс. Техните пътища не са се пресичали, следователно и нашите. Сега ми кажи за *Шинсар Дъб*!

— Защо наблюдавахте Баронс?

— Баронс трябва да бъде наблюдаван. Книгата, Маккайла!

Още не бях свършила. Книгата беше голяма информация, със сигурност заслужаваше повече в замяна.

— Познаваш ли лорд Господар?

— Кого?

— Шегуваш се, нали?

— Не. Кой е този лорд Господар?

— Той е този, който вкарва тук Ънсийли. Той е техният водач.

В'лане изглеждаше изненадан. Не повече, отколкото се чувствах аз. И двамата с Баронс знаеха толкова много, но им липсваха късчета съществена информация. Бяха толкова умни в някои сфери и толкова слепи за очевидни истини.

— Той Фае ли е? — настоя В'лане.

— Не.

Изглеждаше скептичен.

— Как е възможно? Фае не биха следвали човек.

Не казах, че е човек. Той беше нещо повече от това. Но начина, по който В'лане току-що се бе подиграл с думата човек, — сякаш форма на живот не би могла да падне по-ниско — ме вбеси, затова не си дадох труда да го поправя.

— Ти си този, който вероятно знае всичко.

— Всемогъщ, не всезнаещ. Често сме заслепени от това колко много виждаме.

— Това е абсурдно. Как може да сте заслепени от зрение?

— Представи си да си способна да виждаш атомната структура на всичко около теб, Маккайла! Минало, настояще и част от бъдещето и да съществуващ в тази бъркотия. Представи си да притежаваш съзнание за безкрайни измерения! Представи си да си в състояние да разбереш безкрайността! Едва шепа от твоята раса са постигали такова съзнание. Представи си да виждаш възможните последици от всяко свое незначително действие, което би могла да извършиш, от най-лекото си издишане към бриза, във всички реалности, но не можеш да ги събереш заедно в сигурен финал, защото всяко живо нещо е в постоянно движение. Само в смъртта има застой и дори тогава той не е абсолютен.

Беше ми доста трудно да действам на моето дребно късогледо човешко ниво.

— Значи, това, което казваш накратко — обобщих аз, — е, че въпреки цялото ви превъзходство и сила, вие не сте по-умни или по-добри от нас. Може би сте дори по-лоши.

Едно тупване на сърцето се проточи в още половин дузина тупкания. После той се засмя хладно.

— Присмивай ми се, ако искаш, Маккайла! Ще седя на смъртното ти легло и тогава ще те попитам би ли предпочела да си на

мое място. Къде е този човешки глупак, който се смята за господар на каквото и да било?

— ЛаРу 1247. Складът зад къщата. Огромен долмен. Той ги води през него. Имаш ли нещо против да го размажеш заради мен?

— Твоето желание е заповед за мен — рече и изчезна.

Взирах се в празния шезлонг. Наистина ли бе отишъл да разруши долмена, през който влизаха Ънсийли? Щеше ли да убие и лорд Господар? Дали отмъщението, към което се стремях, щеше да бъде постигнато толкова разочароващо безславно? И без да присъствам там като свидетел? Не исках това.

— В'лане! — извиках. Но нямаше отговор. Нямаше го. И аз щях да го убия, ако убиеше убиеца на сестра ми без мен. Мрачната треска, която бях хванала в онази първа нощ, когато стъпих в Дъблин, се бе превърнала в треска от различен вид, в кръвна треска. Сякаш исках да бъде пролята кръв заради сестра ми. Да бъде пролята от моята ръка. Тази дива Мак вътре в мен все още не бе извисила глас, все още не говореше с моята уста, но двете говорехме на един и същи език и се съгласявахме за критични неща.

Щяхме да убием убиеца на сестра ми заедно.

— Джуниър? — каза мек, напевен глас. Глас, който не съм очаквала да чуя отново.

Потръпнах. Беше дошъл отдясно. Взрях се във вълните. Нямаше да погледна. Бях във Фае. Не можех да вярвам на нищо.

— Джуниър, хайде! Аз съм тук! — опита се да ме придума сестра ми и се засмя.

Едва не се превих на две от болката. Беше точно като смеха на Алина. Сладък, чист, пълен с безкрайно лято и слънце и със знанието, че нейният живот е омагьосан.

Чух удар на длан по топка за волейбол.

— Бебе Мак, да играем! Денят е идеален. Донесох бирата. Ти взе ли лимоните от бара?

Моето име е Маккайла Евелина Лейн. Нейното е Алина Маккена Лейн. Бях Джуниър на две нива. Понякога тя ме наричаше Бебе Мак. Някога отмъквах лимони от бара на „Тухларната“ в събота. Беше евтино, знам. Никога не съм искала да порасна.

Сълзи прогориха очите ми. Преглъщах дълбоко и се принуждавах да вдишвам и да издишвам. Свих юмруци. Поклатих

глава. Взях се отново в морето. Тя не беше там. Не чух тупването на топка в пясъка. Не подуших парфюма ѝ с бриза.

— Пясъкът е идеален, Джуниър! Като прах е. *Хайде!* Томи ще идва днес — подразни ме тя. Падах си по Томи от години. Той излизаше с една от най-добрите ми приятелки, затова се преструвах, че не мога да го понасям, но Алина знаеше.

„Не поглеждай! Не поглеждай! Има духове и има по-лоши неща от духове!“

Погледнах.

Зад волейболната мрежа, раздувана от нежния тропически бриз, стоеше сестра ми, усмихваше се и чакаше да играем. Носеше любимия си неонов бански, а русата ѝ коса бе опъната назад в скоклива опашка през дупката на избелялата бейзболна шапка, която бе взела в Кий Уест през пролетната ваканция преди две години.

Започнах да плача.

Алина изглеждаше поразена.

— Мак, скъпа, какво има? — Тя пусна топката, мина под мрежата и забърза през пясъка към мен. — Какво има? Някой нарани ли те? Ще му изрита жабешката петуния! Каж ми кой! Какво ти направи?

Сълзите ми преминаха в хлипове. Загледах се в сестра си, треперееща от силата на моята скръб.

Тя се отпусна на колене до мен.

— Мак, *убиваш* ме. Говори ми! Какво има? — Прегърна ме и аз плачех във врата ѝ, изгубена в облак от прасковен шампоан, парфюм, плажно масло „Хавайски тропик“ и дъвката, която винаги дъвчеше на плажа, за да скрие миризмата на бира в дъха си от мама.

Усещах топлината ѝ, копринената ѝ кожа.

Докосвах я.

Зарових пръсти в косата ѝ и изхлипах.

Липсваше ми косата ѝ. Липсваше ми моята. Липсваше ми Алина. Липсвах си аз.

— Каж ми кой ти причини това! — каза тя и вече също плачеше. Никога не сме могли да понесем сълзите си. Накрая винаги плачехме заедно. После сключвахме договори, че винаги ще се подкрепяме, ще се грижим една за друга. Бяхме започнали да съчиняваме договори, които сега знаех, когато тя е била на три, а аз на

една и сме били изоставени в свят, който не е бил нашият... за да ни скрият, започвах да подозирам.

— Наистина ли си ти, Алина?

— Погледни ме, Джуниър! — Тя се дръпна и с една от кърпите изсуши сълзите ми, после изсуши своите. — Аз съм. Наистина съм аз. Виж, тук съм! Боже, колко ми липсваше! — засмя се отново и този път аз също се засмях.

Когато изгубиш някого, когото обичаш, без предупреждение, ти мечтаеш да получиш възможност да го видиш само още веднъж. Моля те, Боже, само още веднъж! Всяка нощ след погребението ѝ лежах будна в стаята си до нейната и ѝ пожелавах лека нощ, макар да знаех, че никога повече няма да получа отговор.

Лежах там, стискайки снимки, представяйки си лицето ѝ в най-малки подробности, сякаш ако можех да го пресъздам напълно, щях да мога да го взема в сънищата си и да го използвам като карта, която да ме отведе при нея.

Някои нощи не можех да видя лицето ѝ и плачех, умолявах я да се върне. Предлагам всякакви сделки на Бог. Той не ги приемаше, между другото. В отчаянието си предлагам сделки на всеки или всичко, което вероятно можеше да ме слуша.

И нещо ме бе чуло. Това бе моят шанс да я видя отново. Не ми пукаше как. Не ми пукаше защо. Попивах всяка подробност.

Там беше бенката, високо на лявата ѝ буза. Докоснах я. Там бяха луничките по носа ѝ, които я побъркваха, малкият белег на долната ѝ устна, останал от удара с китара, който ѝ нанесох, без да искам, като бяхме деца. Там бяха тези слънчеви зелени очи, като моите, но с повече златни пръски. Там бе дългата руса коса, каквато беше и моята.

Тя носеше малки обици от чисто сребро с форма на сърце. Събирах пари шест месеца, за да ги купя от „Тифани“ за двайсет и първия ѝ рожден ден.

Това беше Алина чак до ноктите на краката, лакирани с любимия ѝ летен нюанс — кораловочервено. Никак не отиваше на банския ѝ и ѝ го казах.

Тя се засмя и тръгна през пясъка.

— Хайде, Джуниър! Да играем!

Седях замръзнала един дълъг миг.

Не мога да ви разкажа всички мисли, които минаха през главата ми тогава: „Това не е истинско, не може да е. Може би е. Може би е опасно. Възможно ли е това да е сестра ми в друго измерение, да е друга нейна версия, но съвсем същата Алина? Побързай, разпитай я за дневника ѝ, за лорд Господар и какво е станало в Дъблин! Не ѝ задавай въпроси! Може да изчезне.“. Всички тези мисли минаха бързо и оставиха една-единствена директива в дирята си: Играй със сестра си тук и сега! Приеми момента какъвто е!

Станах и затичах през пясъка, ритайки бяла прах с пети. Краката ми бяха дълги, тялото ми силно, сърцето ми цяло.

Играх волейбол със сестра си. Пихме бира „Корона“ на слънцето. Не бях донесла лимони, разбира се, но намерихме цяла купа в хладилника и ги изстискахме в бутилките, месото им се плъзгаше по ледените стени. Някоя бира нямаше да има толкова добър вкус като онзи ден с Алина в света на Фае.

Накрая се проснахме на пясъка и поглъщахме слънцето, а с пръстите си закачахме края на вълните. Говорихме за мама и тате, говорихме за училище, за хубавите момчета, които минаваха наблизко и се опитвах да ни придумат да изиграем още една игра на волейбол.

Говорихме за намерението ѝ да се премести в Атланта и как аз щях да напусна работа и да отида с нея. Говорихме за това, че най-накрая се отнасям сериозно към живота.

Точно тази мисъл ме отрезви. Винаги съм искала да започна да се отнасям сериозно към живота, а ето ме тук, точно такава, каквато бях тогава — вървах по най-малкото съпротивление, най-лесния път и правех това, което ме караше да се чувствам добре сега, а последствията да вървят по дяволите!

Обърнах се и я погледнах.

— Това сън ли е, Алина?

Тя се обърна към мен и се усмихна.

— Не.

— Реално ли е?

Тя се усмихна отново, тъжно.

— Не.

— Тогава какво е?

Тя прехапа устна.

— Не ме питай! Просто се наслади на деня!

— Трябва да знам.

— Това е дар от В'лане. Един ден на плажа с мен.

— Илюзия — казах. Вода за човек, изгубен в пустинята от два дни и половина без вода. Не би могъл да откаже, дори да е отровна. Знаех добре, но това не ме спря да опитам: — Значи, ако те попитам как се запозна с лорд Господар или къде да намеря Шинсар Дъб?...

Тя сви рамене.

— Не знам тези неща.

Не бях изненадана. В'лане сигурно я бе извадил от спомените ми, което значеше, че тя ще знае само това, което аз знаех, и да питам за нещо друго, освен за преживяванията, които помнех, или за сегашното ми положение, беше безполезно.

— От колко време съм тук? — Като създание на В'лане, тя трябваше да знае.

Тя отново сви рамене.

— По-дълго от един човешки час?

— Да.

— Мога ли да си тръгна?

— Да.

— Мога ли да избира да остана?

— И да имаш всичко, което искаш, Маккайла. Завинаги.

Алина *никога* не ме наричаше Маккайла. Всъщност никой не ме наричаше така — нито родителите ми, нито някой от приятелите ми. Само В'лане. Той ли беше зад тези слънчеви очи? И все пак исках да остана тук, да се изгубя на този плаж, в това слънце, да преживявам този ден отново и отново до края на живота си. Да забравя дъжда и страха, болката и несигурното ми бъдеше. Бих могла да умра щастливо на хамак под слънцето след седемдесет години, заобиколена от изгубените си мечти.

— Обичам те, Алина! — прошепнах.

— И аз те обичам, Мак! — отвърна с шепот тя.

— Съжалявам, че те разочаровах! Съжалявам, че пропуснах обаждането ти! Съжалявам, че не разбрах, че нещо не е наред!

— Никога не си ме разочаровала, Мак. Никога няма да го направиш.

Сълзи изпълниха очите ми. Откъде идваха тези думи на опрощение? Дали леденият принц Фае разбираше повече човешките

емоции, отколкото показваше?

Прегърнах Алина, вдишах дълбоко и запаметих всяка сетивна подробност, която алчно успях да събера.

После стиснах очи и се оттеглих в онова място в главата ми, което бе толкова чуждо, и подхраних огъня. Когато го подкладох достатъчно горещ и достатъчно висок, промърморих:

— Покажи ми истината! — и отворих очи.

В'лане беше коленичил на пясъка пред мен.

— Никога повече не прави това с мен! — казах с тих глас.

— Не се ли наслади на времето с нея?

— Това не беше тя.

— Каж ми, че не се наслади!

Не можех.

— Тогава ми благодари!

И това не можех да направя.

— Колко време е минало?

— Щях да те върна, но не исках да прекъсвам удоволствието ти. Толкова малко време имаш напоследък.

— Ти каза, че няма да отнемеш повече от един час от времето ми.

— И така възнамерявах. Ти *избра* да останеш във Фае, когато я последва през пясъка. Разбирам, че свободата е стока, която хората ценят високо. И ти дадох свобода.

Понечих да оспоря подмолните му методи, но той притисна пръст към устните ми. Пръстът бе топъл, силен, но нямаше абсолютно нищо, присъщо на Фае в допира му. В'лане се сдържаше заради мен. Усещах го като мъж — силен, солиден, секси мъж, нищо повече.

— Някои рани имат нужда от мехлем, за да заздравеят. Илюзията е най-великият мехлем. Каж ми, скръбта ти по сестра ти намаля ли?

Обмислих думите му и осъзнах стресната, че е истина. Макар да знаех, че Алина, с която преди малко си играех, с която плаках, която прегръщах и умолявах за прошка, не беше истинска, денят ми под слънцето с нея ми бе дал някаква възможност за сбогуване, която няхах преди. Знаех, че Алина, която ме бе опростила, не беше *моята* Алина, но думите ѝ ме утешиха по същия начин.

— Никога повече! — повторих. Илюзията можеше да е мехлем, но бе също така опасна. В живота ми имаше достатъчно опасности.

На лицето му проблесна усмивка.

— Твоето желание...

Затворих очи за миг, опитвайки се да изчистя Алина от мислите си. Гледката, ароматът и звукът от нея се носеха около мен. От прегръдката ни все още пазех миризмата на парфюма ѝ по кожата си. Щях да изживея отново всеки миг и той отново щеше да ме утеши. Отворих очи.

— Какво стана с лорд Господар?

— Складът бе изоставен. Унищожих долмена. Изглежда, никой не беше ходил там от седмици. Подозирам, че не се е върнал на това място, след като е било разкрито. Кажи ми всичко, което знаеш за него!

— Уморена съм — казах. — Нашият час свърши. Върни ме сега!

— Кажи ми за *Шинсар Дъб*! Дължиш ми го.

Казах му каквото знаех, че съм усетила да минава покрай мен по улиците на Дъблин, да се движи бързо в някаква кола покрай книжарницата преди малко повече от две седмици. Той ми зададе много въпроси, на които не можах да отговоря, защото близостта с Мрачната книга ме бе пратила в безсъзнание, факт, който той смяташе за забавен.

— Ще се видим отново, Маккайла — каза той.

После вече го нямаше, а аз бях някъде другаде. Примигнах. Въпреки че не прекратих времето ни заедно преждевременно, В'лане все пак не ме върна в Уелс. Остави ме в „Книги и дреболии Баронс“. Вероятно просто за да вбеси Баронс.

Отне ми няколко мига, за да се пренастроя и съсредоточа. Да смениш реалностите изцяло и толкова бързо, изглежда, надвишава това, което човешкият мозък може да обработи (не сме били създадени за такъв начин на пътуване). Ето защо умът ни се изпразва за няколко секунди. В това време сме уязвими. Може да попаднем на засада в такъв момент.

Незабавно стрелнах ръка към копието. С облекчение открих, че отново е там, в колана, закопчан на моя...

— Ха-ха, В'лане — измърморих вбесена.

... секси розов бански.

— Задник! — нищо чудно, че ми беше студено.

Тогава мозъкът ми обработи това, което бях видяла, и ахнах.

„Книги и дреболии «Баронс»“ бе преобърната.

Масите бяха катурнати, книгите бяха изтръгнати от рафтовете и пръснати навсякъде, дреболиите бяха счупени. Дори малкият ми телевизор зад гишето бе унищожен.

— Баронс? — повиках предпазливо. Беше нощ и лампите бяха включени. Моята въображаема Алина ми каза, че е изминал повече от един час. Беше ли същата нощ, почти призори? Или беше нощта след опита ни за кражба? Дали Баронс се бе върнал вече от Уелс? Или все още бе там и ме търсеше? След като така рязко бях изтръгната от реалността, кой или какво бе минало през онези врати на мазето?

Чух стъпки — ботуши по дърво, и се обърнах в очакване към междинните врати.

В рамката на входа стоеше Баронс. Очите му бяха като черен лед. Той се взря в мен за миг, оглеждайки ме от глава до пети.

— Хубав тен, госпожице Лейн. Е, къде, по дяволите, беше през последния месец?

ДВАНАЙСЕТ

— Един следобед — настоях аз. — Прекарах може би шест часа там, Баронс.

Бях изгубила месец от живота си на плаж под слънцето с Алина. Беше неразбираемо. Бях ли се състарила с месец, или бях останала същата? Ами ако бях избрала да стоя с Алина цяла седмица? Щях ли да съм изгубила година? Десет? Какво се бе променило, откакто ме нямаше? Погледнах през прозореца. Едно нещо не беше се променило — все още валеше.

— В света на Фае, глупачке! — изръмжа той. — Знаеш, че времето не се движи по същия начин там. Говорихме за това.

— В'лане обеща, че ще бъде само един час от моето време. Изиграл ме е — казах разгорещено.

— „В'лане обеща. Изиграл ме е“ — присмя ми се той с фалцет. — Ти какво очакваше? Той е проклет Фае, госпожице Лейн, и един от... как ги наричаш? Секс-до-смърт. Той те е прелъстил и ти си се хванала. На какво друго се хвана? Защо се съгласи да му дадеш един час във Фае?

— Не се съгласих да му дам един час във Фае. Съгласих се да прекарам един час с него, когато той избере. Не каза нищо за това къде ще го прекараме.

— Защо изобщо се съгласи да прекараш един час с него?

— Защото ми помогна да прочистя Сенките от книжарницата.

— Аз щях да ти помогна да прочистиш сенките.

— Ти не беше там! — Вече си крещяхме.

— Сделките с дявола, госпожице Лейн, никога не вървят добре. Това е факт. Няма да сключваш друга. Разбираш ли ме? Ако трябва да те окова във вериги за някоя шибана стена, за да те предпазя от собствената ти глупост, ще го направя! — Той ме загледа гневно.

Издрънчах с веригите си.

— Китки. Греда. Окована съм вече, Баронс. Измисли нова заплаха! — Аз също го загледах гневно.

Той се опита да ме накара да се свия и да погледна встрани. Не го направих. Нито дори с оковани зад гърба ми ръце, облечена само с бански. Губех способността си да се свивам и повече никога нямаше да бъда от типа момичета, които поглеждат встрани.

— Кой разби книжарницата, Баронс? — настоях. Искях да задам много въпроси, но до момента няха възможност да го сторя. В мига, в който ме бе видял, той ме беше грабнал, грубо ме беше метнал на рамо, беше ме завлякъл в гаража, беше свалил колана ми и ме беше оковал към една поддържаща греда. Дори не се бях опитала да се боря с него. В Баронс имаше повече стомана, отколкото в гредата зад мен.

Един мускул на челюстта му заигра. Той се обърна, отиде до малка метална работна маса на колелца и я избути до мен. После взе дълга, плоска дървена кутия от един от многото рафтове за инструменти.

— Какво правиш? — попитах предпазливо. Той извади неща от кутията и започна да ги поставя на масата до мен. Най-напред се появиха две мънички шишенца, които съдържаха течности, едната кървавочервена, другата черна. Отрови ли бяха? Наркотици? След тях се появи нож, много остър, с дълъг, смъртоносен връх. — Ще ме измъчваш ли? — попитах невярващо. Той извади опушена свещ с дълъг, черен фитил. — Или ще ми направиш магия? — Можеше ли да направи това?

— Това, което ще направя, госпожице Лейн, е да те татуирам — отвърна. Отвори шишенцата, разви комплект игли, увити в щампована кожа, и запали свещта. Започна да нагрива една игла в пламъка.

Ахнах.

— Не, няма! Мама ще ме убие! — Течностите бяха мастило, не наркотици. Не бях сигурна дали беше по-добре, или по-зле. Наркотиците изчезват. Мазилата остават.

Той ме изгледа сурово.

— Порасни!

Аз *наистина* порастах и доста добре се справях, независимо дали той мислеше така или не. Не беше незряло, че мислех за чувствата на мама. По моите сметки бе точно обратното. Освен това мислех като нея. Наследница на поколение, което се татуираше, дупчеше и правеше козметични операции върху себе си толкова небрежно, колкото си бръснеше главата, аз бях дала обет преди години,

че ще вляза в гроба така, както съм родена, само че малко по-сбръчкана.

— Няма да ме татуираш — повторих.

— Спри ме! — Усмивката му беше толкова котешка, че усетих трепкащи миши уши да поникват от темето ми. Той беше сериозен. Беше ме оковал, а сега щеше да ме татуира. Щеше да стои близо до мен, да работи бавно и методично по голата ми кожа може би с часове в зависимост от сложността на татуировката. От мисълта главата ми се замая, чувствах се слаба.

Казах си да се успокоя. Щях да стигна докрай. Щях да го уговоря.

— Защо ще ме татуираш, Баронс? — попитах с най-разумния, най-успокояващия глас, който можах да докарам.

— Моделът съдържа заклинание, така ще мога да те намеря следващия път, когато решиш да се отдадеш на детинска прищявка.

— Прищявка? — раздрънках ядосано веригите си. — Не беше прищявка. Ти не беше тук, за да ми помогнеш със Сенките, затова сключих най-добрата сделка, която можах, с този, който беше на разположение.

— Не говорех за В'лане. Говорех за това, че избра да останеш във Фае.

Гневът ми се нажежи до бяло.

— Нямаш представа какво беше. Сестра ми умря без предупреждение и внезапно беше там, стоеше право пред мен. Трябваше да я видя, да я докосна, да чуя гласа ѝ отново. Знаеш ли какво е да изгубиш някого? Всъщност правилният въпрос може би е дали някога си обичал друг освен себе си? Да го обичаш толкова, че да не можеш да понесеш да живееш без него? Имаш ли представа какво е любовта? *Не* съм се отдала на прищявка. Беше слабост — и я превъзмогнах. Накарах илюзията да изчезне с волята си. Бях горда със себе си заради това. Хора, които имат чувства, понякога имат слабости, но ти няма как да знаеш, нали? — казах горчиво. — Единствените неща, които изпитваш, са алчност и подигравка. Е, понякога вероятно се възбуждаш, но се обзалагам, че не е от жена, а от пари или от някой артефакт, или от книга. Не си по-различен от другите играчи в тази игра. Не си по-различен от В'лане. Ти просто си студен наемник...

Бе сложил ръка върху шията ми и ме притискаше с тялото си върху студената стоманена греда зад мен.

— Да, обичал съм, госпожице Лейн. И въпреки че не е твоя работа, съм губил. Много неща. И не, не съм като другите играчи в тази игра и никога няма да съм като В'лане. И се надървям много често от понякога — той се облегна изцяло върху мен и аз ахнах. — Понякога и от едно разглезено момиченце. И да, аз разбих книжарницата, когато не можах да те намеря. Ще трябва да си избереш и нова стая. И съжалявам, че малкият ти свят се преобърна, но това се случва със света на всички. Налага се да продължиш. *Начинът*, по който се справяш, те определя. — Отпусна шията ми. — И *ще* те татуирам, госпожице Лейн, както и където ми харесва.

Погледът му падна върху моята целуната от слънцето, леко намазана, много гола кожа. Нежно вързаните триъгълници в розово покриваха съвсем малко и докато нямах нищо против на плажа да съм почти гола, около Баронс сякаш бях на конгрес на акули, полята леко с кръв.

Това беше линия, която не можех да му позволя да пресече. Трябваше да притежавам себе си. Трябваше да спечеля.

— Ако го направиш, Баронс, ще напусна това място още щом свършиш и повече никога няма да ти намеря ОС. Ако го направиш против волята ми, смятай познанството ни за приключено. Не се шегувам. Ще намеря друг да ми помага. — Взрях се в тези черни очи. Не го замерих с името на В'лане, защото нямах желание да развявам червено наметало пред бика. Спокойствието от непоколебимото решение потъна в мен и аз го инжектирах в гласа си. — Не го прави! Оставям те да ме притискаш доста понякога, но не и този път. Няма да позволя да поставиш своята — отне ми миг да откроя точните думи — магьосническа дамба върху мен, за да можеш да ме откриваш, когато и където ти харесва. И това, Джерико Баронс, не подлежи на преговори.

Има някои граници, които не можеш да позволиш на друг човек да пресече. Те невинаги имат смисъл, може би невинаги изглеждат важни, но само ти можеш да знаеш какви са те и кога да се запънеш заради някоя, която трябва да защитиш. Освен това, кой знае какво още би могла да прави подобна татуировка?

Загледахме се един друг в мълчание.

Този път, ако бяхме водили един от нашите безсловесни разговори, не можах да чуя нищо, което той каза, защото бях твърде заета да излъчвам една-единствена, оглушаваща мисъл: „Не!“. Като добавка потърсих онова странно място в черепа си, накладох го в пещ от пламъци и се опитах да насоча всичко, което щеше да ми даде, в непреклонния отказ, който хвърлях към Баронс. Опитах да омагьосам моето „не“, така да се каже, да го усиля.

Бях удивена, когато Баронс внезапно се усмихна.

Още повече, когато започна да се смее, тихо в началото, но после тътенът нарасна. Усещах как се заражда дълбоко в гърдите му и как расте. Премести ръцете си от гърлото върху раменете ми, зъбите му проблеснаха на мургавото му лице. Той беше наелектризиран — жив ток срещу тялото ми, бръмчащ от жизненост, изгарящ от енергия.

— Много добре, госпожице Лейн. Точно когато реша, че си цялата безполезен пух и нокти, ти показваш зъби.

Не знаех дали говори за моя гласен отказ, или усилието ми на новак да използвам онова място на *Шийте зрящ* в главата си, за да го отблъсна, е подействало, но той се пресегна през мен и отключи веригите, които ме държаха за гредата. След няколко мига те паднаха на бетона с дрънчене на стомана.

— Печелиш. Този път. Няма да те татуирам. Не днес. Но вместо това ти ще направиш нещо за мен. Ако откажеш, ще те татуирам. И, госпожице Лейн, ако отново те окова тази вечер, няма да има повече приказки. Ще ти запуша устата.

Той откопча ръкава си, нависа го нагоре, свали широка сребърна гривна от китката си и ми я подаде. Имах дежа вю. Спомних си В'лане и Гривната на Круз, въпреки че тази гривна беше различна. Приех я и я завъртях в ръката си. Пазеше топлината на кожата му. Изкована от тежко сребро, богато украсена с фигури на келтски плетеници, руни и символи и леко почерняла, тя изглеждаше древна като вещ от музей.

— Сложи я! И никога не я сваляй!

Погледнах нагоре. Той беше твърде близо. Имах нужда от разстояние. Пристъпих между него и гредата, забърсвайки купчината с вериги.

— Какво прави? — попитах.

— Ще ми позволи да те откроя, ако отново изчезнеш.

— Можеше ли наистина да ме откриеш във Фае, ако бях татуирана?

Той погледна настрани и не каза нищо. После:

— Щях да знам поне дали си жива. Не знаех дори това.

— Защо не ми предложи първо гривната, вместо да се опитваш да ме татуираш?

— Защото, госпожице Лейн, една гривна може да бъде свалена или забравена. Татуировката не може. Все още предпочитам татуировката. Гривната е отстъпка, която правя само защото ти най-накрая използва главата си и започна да изучаваш своите... таланти — той се усмихна леко.

Аха! Значи това, което се бях опитала да направя със странното място в черепа си, беше *имало* някакъв ефект върху него! Това беше нещо. Не беше точно като да огъвам лъжици с мисъл, но бе начало.

— Не би ли могъл някой да отреже татуировката от мен? — Мастилото не отиваше ли едва на няколко пласта кожа в дълбочина?

— Би било рисковано и изключително болезнено. Възнамерявах да я скрия.

Погледнах надолу към себе си.

— И къде точно щеше да скриеш една... — Не искам да знам — огледах гривната. — Прави ли нещо друго?

— Нищо, за което да се тревожиш. Сложи я! Сега!

Видях в очите му твърдо намерение, неподлежащо на преговори, и разбрах, че ще ме татуира, ако се наложи, и тогава аз ще трябва да си замина, но въпреки перченето, не бях готова да остана сама в този мрачен свят.

Плъзнах гривната на китката си. Беше огромна. Избутах я нагоре по ръката си, но тя просто се плъзна обратно надолу и падна. Той я хвана, преди да стигне до пода, и разтвори краищата ѝ. Постави я над бицепса ми и я стисна, докато се затвори. Едва се задържа дори там.

— Какво правихте ти и В'лане във Фае? — попита той небрежно.

Вдигнах рамене. Нямах настроение да говоря за Алина, а подозирах, че ако му кажа, че съм изпитала най-страхотния оргазъм в живота си на плажа под слънцето на Фае, вероятно нямаше да е добре. Погледнах към пода. Хрумна ми, че гаражът тази вечер е тих. Чудех се дали чудовището му спеше. Баронс бе видял как се вмъквам в гаража на камерите си. Знаеше, че знам.

— Какво държиш под гаража си, Баронс? — контрирах го. Бях толкова сигурна в отговора му, че го произнесох с устни заедно с него.

— Нищо, за което да се тревожиш — той ме изглежда студено. — Ако вече знаеш отговора, госпожице Лейн, не ми губи времето! Вече ми изгуби месец.

— Добре, Баронс, запази тайните си, но знай това! Ще ти се доверявам единствено толкова, колкото ти ми се доверяваш. Ако ти ме държиш на тъмно и аз ще те държа на тъмно. И знаеш ли какво ще стане? И двамата ще се препъваме в мрака. Доста глупаво ми изглежда.

— Нощното ми зрение е доста силно. Изгори бикините, госпожице Лейн! Не вярвай на нищо, което той ти дава!

Изсумтах и вдигнах ръката с гривната към него.

— Но мога да вярвам на това, което *ти* ми даваш? Стига, моля те!

— Ако мислиш да стоиш между В'лане и мен и да ни настройваш един срещу друг, ще бъдеш разкъсана на парчета. Ако бях на твое място, госпожице Лейн, щях да избира страна. И то скоро.

Започнах да подреждам още на следващата сутрин. Метях, бърших прах, хвърлях счупените дреболии в боклука и подреждах книгите. Баронс предложи да не отварям, но аз имах нужда от работата. Илюзията е един мехлем, целта и рутината са друг.

Не беше счупил айпода и усилвателя. Слава богу, бях ги прибрала на сигурно място в едно шкафче под касата. Сега слушах стари песни на „Бийч Бойс“, докато чистех. Пях заедно с тях „Корабът Джон Б.“ колкото глас имах: „Искам да се върна у дома. Това е най-лошото пътешествие, на което съм бил.“.

Непрекъснато поглеждах през прозореца към бурното есенно небе и се опитвах да приема факта, че докато събирах тен с псевдосестра ми, лятото се бе превърнало в есен буквално за една нощ и вече беше октомври.

Утешавах се с мисълта, че шест часа хубаво слънце бе вероятно всичко, което щях да получа за месец в Дъблин.

Магазинът изглеждаше почти представително до обяд, след което обърнах внимание на купчината вестници, които се бяха

натрупали в мое отсъствие — доставени, но не продадени. Събрах няколко от кашоните за опаковане и започнах да хвърлям ежедневниците в тях, за да ги завлека до боклука по-късно. След малко спрях да ги хвърлям, привлечена от заглавията им.

Докато ме нямаше, Дъблин бе претърпял безпрецедентен скок в престъпленията и медиите разпъваха на кръст Гарда за това. (Лично аз се надявах това да значи, че инспектор Джейни ще бъде твърде зает с други случаи, за да продължи да ме тормози.) Ръстът на обирите и изнасилванията се бе вдигнал с шестдесет и четири процента, а на убийствата — с близо сто четирийсет и два процента за една година. Но това, което вестниците разказваха, беше едва половината от историята. Бруталността на престъпленията също се бе усилила.

Четях вестник след вестник, смилах една тревожна новинарска история след друга. Това не бяха просто убийства. Това бяха зловни, садистични убийства, сякаш най-тъмната, най-неуравновесената част от човечеството изплуваше на повърхността и се разливаше.

На всеки няколко дни заглавията обявяваха ново, шокиращо жестоко масово убийство, преминало в самоубийство.

Беше ли възможно хората да се променят заради това, че макар да оставаха невидими, Ънсийли бяха сред тях? Дали присъствието им отключваше някакви инстинктивни импулси? Дали пускаше на свобода най-поквареното у всички нас?

Какво друго се бе случило, докато ме нямаше? Погледнах неспокойно надясно, сякаш някак бих могла да видя през стената и да разбера дали злокачествената Мрачна зона се бе разраснала в мое отсъствие. Ако потърсех в картите, щях ли да открия още липсващи части от града?

— Това е ужасно! — казах на Баронс по-късно същата вечер, докато се качвахме в единствената безлична кола, която той притежаваше — тъмния седан, който използвахме в нощта, когато обрахме Роки о'Баниън. — Гледал ли си новини наскоро?

Той кимна.

— И?

— Много неща станаха, докато те нямаше, госпожице Лейн. Може би това ще те накара да помислиш два пъти, преди да прекараш още време с В'лане.

Не обърнах внимание на присмеха.

— Обадох се на татко днес. Той се държеше така, сякаш сме говорили преди няколко дни.

— Пратих му няколко имейла от твоя лаптоп. Той се обади веднъж. Покрих те.

— Хакнал си лаптопа ми? Това е лично! — бях вбесена. Също така се радвах, че не бе оставил татко да се тревожи в мое отсъствие и бях любопитна как бе преминал през мерките ми за сигурност. — Как?

Той ме изглежда сухо.

— Основната ти парола, госпожице Лейн, е „Алина“. Паролата на имейла ти е „дъга“.

Изпухтах на седалката. Беше корава и студена. Нямаше отопление в нея. Предпочитах вайпъра или поршето, или ламборгинито, или всичко останало, но, изглежда, тази вечер името на играта беше анонимност.

— Къде отиваме, Баронс? — попитах раздразнено. За първи път не беше уточнил облеклото ми и тъй като трябваше да реша сама, бях избрала дънки, пуловер, ботуши и яке.

— В един стар манастир, госпожице Лейн. Просто ще минем покрай него. Няма нужда да го обхождаме. Няма да отнеме много време, но е на часове от града.

— Какво според теб може да има там? Нещо специално ли търсим?

— Просто гледаме.

— Манастирът също ли е построен върху древно място на *Шийте зрящи* като гробището? — Баронс не правеше нищо без сериозна причина. Нещо в манастира го караше да мисли, че може да има ОС там. Искях да знам какво е.

Той сви рамене.

— Защо няма да се разходим в него?

— Зает е, госпожице Лейн. Едва ли ще ни посрещнат с добре дошли.

— Монаси? — попитах. Знаех, че манастирите често имат строги правила, забраняващи достъпа на жени. — Или монахини? — Те щяха да погледнат веднъж Баронс и да решат, че самият дявол е дошъл да почука на вратата им. Баронс не само изглеждаше опасен, той излъчваше нещо, което караше дори *мен* да искам да се прекръстя понякога, а аз не съм религиозна. Виждам Бог в изгрева, не в досадно

повтарящ се ритуал. Веднъж посетих католическа църква — седни, стани, коленичи, коленичи, стани, седни — и толкова се шашнах, опитвайки се да предвидя каква ще бъде следващата ми поза, че пропуснах по-голямата част от казаното.

Той измърмори уклончиво по онзи начин, който означаваше, че е приключил с отговарянето на въпроси и че мога да си спестя дъха. Чудех се какво смяташе, че ще постигнем, като само минем покрай този тайнствен манастир, имайки предвид колко близо трябва да съм, за да усетя някой ОС. Тази мисъл породи друга, *съвсем* закъсняла, и аз се плеснах по челото. Не можех да повярвам, че съм забравила досега.

— Кой дойде през вратата на мазето онази нощ в Уелс, Баронс?
— Той не бе споменал нищо по въпроса.

От непосредственото напъване на тялото му разбрах, че споменът не е приятен.

— Още скапани крадци.

— Шегуваш ли се? Имаш предвид освен нас и тези, които бяха взели амулета? Имало е *три* групи тази нощ?

— Скапан проклет конгрес.

— Е, кои бяха те? Някой друг от търга?

— Нямам никаква скапана представа, госпожице Лейн. Не бях ги виждал преди. Не бях чувал за тях. Доколкото знаех, нямаше никакви скапани шотландци в играта. Сякаш бяха паднали от скапаното проклето небе — той замълча, после каза мрачно: — И знаеха твърде скапано много, за да ми хареса.

Всички тези „скапани“ бяха същински рог на изобилието от емоции за Баронс. Които и да бяха крадците, каквото и да се бе случило, след като В’лане ме бе *пресял* във Фае, го беше разтревожило много.

— Сигурен ли си, че не са били тези, които са го откраднали?

— Ако те бяха отговорни за убийствата, нямаше да е такова клане.

— Какво имаш предвид?

— Въпреки че единият от мъжете беше опитен в черните изкуства, и двамата бяха обучени от друиди. Освен ако кръвта не се изисква за специфична цел, един друид убива чисто. Който или каквото и да беше убило пазачите и персонала онази нощ, го бе

направило или с безпристрастния садизъм на чист социопат, или с безмерна ярост.

Съсредоточих се върху на темата за крадците, за да избегна спомена за онези осакатени тела.

— Още ли има друиди наоколо? Мислех, че са измрели преди много време.

— Така мисли светът и за *Шийте зрящите* — каза той сухо. — Трябва да се избавиш от предубежденията си.

— Откъде знаеш, че един от тях е владеел черна магия?

Той ми хвърли кос поглед и знаех, че възнамерява да не отговаря на въпросите ми. Бях изненадана, че отговори на толкова много.

— Беше силно татуиран. Черната магия има цена, госпожице Лейн, която може да бъде... намалена, като изработиш предпазни руни по кожата си.

Помислих за това за миг и последвах логичния му извод.

— Накрая не ти ли свършва кожата?

— Именно. Някои плащания могат само да бъдат отсрочени, не отхвърлени. Със сигурност повечето си казват, че ще направят само „още едно малко заклинание“. Това е наркотик като всеки друг.

Огледах го, чудейки се какво ли биха могли да крият този елегантен италиански костюм и яркочерната риза. Той имаше всички инструменти за татуиране. Как ли изглеждаше Баронс без дрехи?

— Е, ако тези крадци не са били на търга — бързо прогоних този образ, — откъде са научили за амулета?

— Мислиш, че сме се спрели да си побъбрим ли, госпожице Лейн? Ти току-що беше изчезнала и аз нямах представа къде си. Занимавахме се за кратко един с друг и продължихме.

Чудейки се какво означаваше „занимавахме се за кратко“ според Баронс, погледнах през прозореца. Минавахме през Темпъл Бар. Повишението на престъпността още не беше оказало влияние върху изпълнената с крех купонджийска зона. Беше оживена, както обикновено.

И гъмжеше от Ънсийли.

Имаше поне по един на всеки два-сет души. Надявах се това да значи, че предпочитат туристическата зона, не че цял Дъблин беше заразен в същата степен. Ънсийли бяха значително повече, отколкото

преди няколко дни... не, преди *месец*, когато за последен път бях вървяла по тези шумни, павирани улици.

— О, Боже! Лорд Господар е вкарал още, докато ме нямаше, нали? Много повече.

Баронс кимна.

— Някак. Не през ЛаРу. Трябва да е построил нов портал някъде. Мислех да ти кажа, че долменът и складът са унищожени. Изглеждаше сякаш някой бе пуснал бомба върху тях.

Присвих очи. Забелязах изящното, прозрачно Фае, което видях да се припича на фонтана в деня, когато срещнах Дани. Стоеше пред един бар сред група млади хора. Докато гледах, то стана още по-прозрачно и направи трепкаща стъпка към една добре оформена, усмихваща се брюнетка, обърна се — *и се настани право в нейната кожа* — сякаш се пъхаше в палто.

Очите на брюнетката се разшириха за част от секундата и тя поклати глава, сякаш се опитваше да измъкне нещо от ухото си. Фае не излезе от тялото ѝ. Обърнах се, докато преминавахме, и гледах през задното стъкло. Нищо не излезе. Протегнах сетивото си на *Шийте зрящ*, опитах се да надзърна през човешката черупка и да видя Фае отвъд нея.

Не можах. Нито да го видя, нито да го усетя. Бях способна да пробия тяхното Обаяние, но не можех да открия Фае в човешка кожа. До този момент не знаех, че е възможно Фае да направи такова нещо.

Гледах, докато брюнетката не изчезна от погледа ми. Тя вече не се усмихваше. Чудех се на какво ужасно нещо станах свидетел, чудех се дали изобщо искам да знам. Едва ли можех да скоча от колата, да притичам две преки назад и да се опитам да прогоня злите духове от момичето. Цялата улица щеше да реши, че съм откачена, а Фае, което бе в нея, щеше да знае, че аз знам.

— Знам. В'лане го направи за мен — казах на Баронс разсеяно.

Настана мълчание. Погледнах към него и, кълна се, видях от ушите му да излиза пара.

— Твърде жалко, че не беше там да те спаси в деня, когато едва не умря, госпожице Лейн — каза той студено.

— Беше там, за да ме отърве от сенките. Къде беше ти?

— Той е настоял за цена. Аз не искам цена от теб. Нито се опитвам да те чукам всеки път, когато те видя.

— Напротив. Искаш цена, имам предвид. Ти ме караш да търся ОС. И двамата ме обличате с евтини дрехи, командвате ме и ми казвате само толкова, колкото е необходимо, за да направя каквото искате. И двамата се опитахте да ми сложите гривна. Ти успя. Не си по-различен от него. И двамата ме използвате, и двамата сте ми спасили живота по веднъж. Това ви прави равни по моите сметки.

Баронс натисна спирачките толкова рязко, че коланът се вряза в гърдите ми. Ако беше последен модел кола, щях да дъвча въздушната възглавница. Той се пресегна през мен и отвори вратата ми.

— Ако наистина вярваш в това, госпожице Лейн, слизай!

Погледнах навън в нощта. Отдавна бяхме подминали Темпъл Бар и бяхме навлезли в смесен квартал на търговски и жилищни сгради, който беше готов за нощта. Дори въоръжена с копието и фенерчетата, нямах желание да вървя през тези тъмни, безлюдни улици съвсем сама.

— О, не бъди толкова мелодра... ААХХХХ! — стиснах глава с двете си ръце, сякаш черепът ми бе прободен от хиляди нагорещени до червено ледени кирки.

Манастирът трябваше да почака.

Жлъчка изригна в гърлото ми. Чуждата част в главата ми стана крематориум за мозъка ми, адът се разпростря до всяка клетка в тялото ми, сякаш някой ме поливаше с бензин отвътре и отвън.

Усещах как кожата по тялото ми да се изприщва и се овъглява. *Подушвах* как горя.

Благословено, щастливо припаднах.

— Отново беше *Шинсар Дъб*, нали? — каза Баронс в момента, в който отворих очи.

Щях да кимна, но главата ме болеше твърде много, за да рискувам.

— Д-да — прошепнах. Внимателно вдигнах ръка към лицето си, опипах устните, бузите, косата си. Противно на очакванията ми, кожата ми не бе покрита със сърбящи мехури и въпреки че косата ми бе къса и в грешния цвят, поне все още беше там. — К-къде сме? — усещането под мен не беше на седалка на кола.

— В книжарницата. Този път не се върна в съзнание, госпожице Лейн. Допуснах, че книгата е в непосредствена близост до нас и не се

движи, затова тръгнах на лов за нея — той замълча. — Но трябваше да спра. Не бях сигурен, че не те убива.

— Какво имаш предвид? — попитах. Припадането е толкова безпомощно нещо. Светът продължава да се движи около теб, а ти не го осъзнаваш.

— Ти... потрепваше. Доста възбудено.

Сепнах се.

— Какво си направил? Хвърлил си ме на рамо и си ме мъкнал наоколо като пръчка за откриване на вода, докато бях в безсъзнание?

— Какво очакваше да направя? Последния път, когато се срещна с *Шинсар Дъб*, тя те накара да припаднеш, но щом се махна надалеч, ти се върна в съзнание. Беше логично да заключа, че ако не се съвземаш този път, това значи, че сме върху проклетото нещо. Мислех, че физическото ти страдание може видимо да се усили, ако се приближим, дори да си в безсъзнание. Така стана и бях принуден да се оттегля. Каква е скапаната полза от теб, ако можеш да я усетиш, но не можеш да останеш в съзнание около нея?

— И аз се чудех същото. Не съм избрала сама тази способност, нито глупавите параметри, които я придружават — потреперих. След като огънят в мен беше угаснал, се чувствах замръзнала до кости и зъбите ми започнаха да тракат. Последния път, когато се разминах наблизо с книгата, изпитах същото нещо — замръзнала до дъното на душата си от абсолютното ѝ зло.

Той пристъпи към камината, запали газовите пламъци и се върна с одеяло. Загърнах се с него и внимателно седнах.

— Кажи ми какво е усещането, когато се случи! — настоя той.

Погледнах го. Въпреки цялата му загриженост той беше студен, дистанциран, грижеше се професионално за нуждите ми. Чудех се до каква степен беше позволил моето „страдание“ да се увеличи, преди да се оттегли. Колко трудно трябва да е било за него, да е толкова близо до *Шинсар Дъб*, но да се е боял, че ако ме използва, за да я намери, би могъл да ме убие, преди да я е открил. Ако бе извадил завинаги своя детектор на ОС от строя, щеше да загуби предимството си в играта.

Ако имаше някаква гаранция, че ще ме задържи жива до последния ужасен момент, щеше ли да ме принесе в жертва заради книгата?

Нямах съмнения по този въпрос. В него имаше ярост тази вечер. Можех да я усетя. Нямах представа защо я искаше, но знаех това — Мрачната книга беше най-важното нещо за Баронс. Той бе обладан, а обладаните мъже са опасни.

— Никога не си бил толкова близо до нея, нали? — предположих.

— Не, доколкото знам — каза той напрегнато. Извъртя се внезапно и удари стената — един стегнат, внимателен удар, контролирано освобождаване на гнева. Частици мазилка и летви се раздробиха около юмрука му, оставяйки го заровен в стената до външната тухла. Той се облегна на нея, дишайки тежко. — Нямаш представа колко дълго търся прокълнатото нещо.

Застинах.

— Защо не ми кажеш? — Колко? Десет години?

Десет хиляди?

Смехът му бе груб като звука на вериги, провлачени през кости.

— Е, госпожице Лейн? — напомни той. — Какво става, когато я приближиш?

Поклатих глава и веднага съжалих. Беше ми писнало от измъкването на Баронс, но главоболието ми бе враждебен наемател, заел всеки сантиметър от главата ми, натрошаващ земята зад очите ми със заострена лопата. Отпуснах клепачи. Наближаваше денят, в който щях да получа нужните отговори по един или друг начин. Засега щях да отвърщам на въпросите му с надеждата, че може да хвърли светлина върху очебийния проблем — моята неспособност да приближа книгата, която сестра ми бе настояла да намеря в предсмъртното си съобщение.

— Удря ме толкова внезапно и с такава сила, че нямам време да мисля. Знам само, че в една секунда съм добре, а в следващата изпитвам такава невероятна болка, че бих направила всичко, за да я избегна. Ако продължи много дълго и не припадна, Баронс, мисля, че бих те умолявала да ме убиеш — отворих очи. — Но е много сложно. Сякаш това, което усещам, е абсолютна анатема за всичко, което съм. Сякаш сме пункт и контрапункт, пълна противоположност една на друга. Не можем да заемаме едно и също място. Сякаш сме два магнита, които се отблъскват, но тя ме отблъсква с такава сила, че едва не ме смазва.

— Полярни противоположности — промърмори той. — Чудя се...

— Чудиш се какво?

— Ако разредем противоположността, дали все още ще те отблъсква?

— Не виждам начин да разредем силата на книгата, Баронс, не виждам и начин как да стана толкова силна.

Той изчака мозъкът ми да схване.

Намръщих се.

— Имаш предвид да *разредиш* мен? Да ме направиш малко зло, та и книгата да ме допусне по-близо? Каква полза от това? Тогава аз бих била зло, бих взела зла книга и вероятно бих правила зли неща с нея. Бихме спечелили битката, за да загубим войната.

— Може би, госпожице Лейн, ти и аз се бием в различни войни.

Ако смяташе, че възможността да стана зла е решение, а не проблем, беше прав, биехме се в различни войни.

ТРИНАЙСЕТ

— Какво става в задната уличка, мамка му?

Погледнах нагоре. Дани стоеше на вратата на книжарницата, а ранното следобедно слънце блестеше в кестенявите ѝ къдрици и къпеше нежните ѝ черти в светлина. Веселото младо момиче носеше униформа от светлозелени панталони и поплинена риза на бели и зелени райета, украсена с детелина и буквите КБП. Изглеждаше сладко и невинно, но аз знаех какво е всъщност. Не бях сигурна обаче кое ме стресна повече — нейното присъствие или слънчевата светлина. И двете се бяха промъкнали към мен, докато четях, потопена в новините от деня.

Върнах вниманието си към страшната история. Един мъж беше убил цялото си семейство — жена, деца, доведени деца, дори кучето, — после бе подкарал колата си през половината град, право в подпорите на един бетонен мост със сто и дваайсет километра в час, недалеч от мястото, на което бяхме с Баронс миналата нощ. Според приятели, съседи и колеги, никой не можеше да го обясни. Бил е любещ съпруг, чудесен служител в местния кредитен съюз и баща за пример, който редовно намирал време за спортните и учебните събития на децата си.

— Ако искаш да ругаеш, Дани — казах ѝ, — направи го някъде другаде!

— Майната ти! — отвърна тя.

— Много зряло — казах, без да поглеждам нагоре. — Да демонстрираш зрелост като ругаеш... Както милиард други тийнейджъри. Направи нещо оригинално! — У дома рядко четях друго, освен неделния вестник, по-точно страниците за живот, стил и мода. Дали престъпленията винаги са били толкова ужасни? Аз просто никога не съм ги забелязвала? Толкова ли незаинтересована съм била от престъпността?

Дани вкара колелото си.

— Няма нужда да правя нещо оригинално. Аз съм оригинална —
тя се поколеба. — Е, какво става отзад?

Свих рамене.

— Имаш предвид колите? Нямам представа — нямах намерение
да признавам на някого от общество на *Шийте зрящи*, че съм
откраднала светиня на Фае, като по този начин съм уредила смъртта на
шестнайсет души. Четях много за паранормалното и, изглежда, имаше
едно златно правило: Не вреди на невинни! Хората някак едностранно
се съгласяват с това правило. Ирония, категорично подчертана от
вестника, който четях.

— Не. Имам предвид наполовина очистения Гръг.

— Гръг?

Тя го описа. Това, което беше останало от него.

— Аз ги наричам Момчета носорози — отвърнах и оставих
вестника. — Има един отзад, наполовина изяден.

Тя кимна и устните ѝ се извиха.

— Момчета носорози, разбирам. Те са сиви, тромави и издават
смешен звук в гърлата си.

— Гръг да не е името на кастата им Ънсийли? — попитах. Беше
ли това истинско знание на *Шийте зрящи*? Жадувах за него. Искях
обяснения, правила. Искях някой да хване живота ми и да го проумее.
Искях *Шийте* компендиум^[1].

Тя сви рамене.

— Не знаем нищо за Ънсийли. Просто така ги наричаме. Твоето
име ми харесва повече. Е, ще го довършиш ли, или се възбуждаш, като
го измъчваш? Какво правиш с другите части? Държиш ги в буркан ли?
— Тя се огледа наоколо, търсейки тези буркани с изражение, което
казваше едновременно „толкова съм отегчена“ и „хей, суперяко“.

— О, Боже! Мислиш, че аз... *Не*, Дани, не се възбуждам, като ги
измъчвам. Не знаех, че е отзад. — Много ме тревожеше факта, че нещо
достатъчно голямо и лошо, за да изяде Ънсийли, е наблизо, а аз дори
не го познавам. Тревожеше ме дори повече от твърдението на Дани, че
съм толкова извратена. Кой беше модел за подражание на това хлапе?
Откъде ѝ бяха хрумнали тези идеи? Телевизия? Видеоигри? Децата в
днешно време изглеждат опасно впечатлителни и нечувствителни,
сякаш животът им някак е приел пропорциите на комикс и
следователно значението на комикс... или липсата на значение. Ако

прочета за още една група момчета тийнейджъри, убили бездомен човек и казали: „Не знам защо го направихме, беше като... ами нали знаете, онази интернет игра, която играем“, ще започна да намушквам хора с моето копие и проклето да е златното правило! — Ти уби ли го? — попитах.

— С какво? — тя изпъна деликатния си хълбок. — Да виждаш меч, закачен за униформата? Вързан някъде за колелото ми?

— Меч? — примигнах. Със сигурност тя нямаше предвид Меча. — Имаш предвид Сийли светинята, Мечът на светлината? — Четох за него в проучванията си. Беше единственото друго оръжие, с което може да бъде убито Фае. — И с него си извършила четирийсет и седем убийства? Ти го *притежаваш*?

Тя ми хвърли самодоволен поглед.

— Как, за бога, си го намерила? — попитах изумена. Според последната книга, която прочетох, Мечът беше под закрилата на кралицата на Сийли.

Самодоволният вид избледня малко.

Присвих очи.

— Роуина ти го е дала — казах. От оклюмалото ѝ изражение разбрах, че съм познала, и продължих: — Тя го държи и не ти позволява да го носиш често, нали?

Дани се намръщи и подпря колелото на стената.

— Тя мисли, че съм ужасно млада. Убила съм повече Фае, отколкото всичките ѝ целуни-задници, които праща навън, а тя все още се държи с мен като с дете. — Тя пристъпи към гишето и ме изгледа от горе до долу. — Обзалагам се, че Роуина греши за теб. Какви специални сили имаш? Не виждам нищо специално в теб.

Без повече думи, аз заобиколих касата, избутах междинната врата и се отправих към задната част на магазина.

Какво ядеше Ънсийли под прозореца на стаята ми? Не ми харесваше ни най-малко. Не стига, че се тревожех за Сенките и за това какво имаше под гаража, а сега трябваше да се тревожа и за нещо, което яде чудовища? Нито пък ми харесваше, че такова нещо се е случило вече два пъти в непосредствена близост до мен. Дали такива страховити пирове се случваха из целия град, а аз просто не знаех, защото не излизях много? Или аз ги привличах по някакъв начин? Беше ли съвпадение, или нещо повече?

Избутах задната врата и огледах уличката наляво и надясно.

След няколко мига го забелязах. Почти две трети от него ги нямаше, а това, което бе останало — главата, раменете и остатък от торс — бе хвърлено в един препълнен контейнер за боклук. Като разкъсаното Фае в гробището, това също бе в очевидна агония.

Забързах надолу по стълбите, разхвърлях малката планина от боклук и се наведох над него.

— Какво ти причини това? — попитах аз. Нямаше да има милостиво убийство този път. Искях информация в замяна.

То отвори устата си, издаде безмълвен, хленчещ звук и аз се обърнах настрана. Освен липсващите ръце и крака, то нямаше и език. Каквото и да бе спряло, преди да го погълне, бе искало да страда и го бе оставило неспособно да говори или да общува по какъвто и да е начин.

Извадих копието от кобура, който бях пригодила под якето си тази сутрин, и намушках Момчето носорог. То умря с вонящ порив на леден дъх.

Когато натрупах обратно купчината смет, Дани ме чакаше с опулени очи.

— Ти притежаваш копието! — каза тя почтително. — И какъв чудесен кобур! Толкова е компактен, че бих могла да го нося навсякъде. Бих могла да ги убивам денонощно. Супербърза ли си? — попита тя. — Ако ли не, вероятно аз трябва да притежавам копието — добави и посегна към него.

Сложих го зад гърба си.

— Хлапе, опитай се да пипнеш копието ми и ще ти направя лоши неща, отколкото някога си виждала! — заканих се аз. Нямах представа за какво говорех, но мислех, че ако някой се опита да ми отнеме копието, онази дива Мак вътре в мен, която мразеше розово и не възразяваше особено да гледа Момчето носорог да се гърчи във вечна болка, може да направи нещо, за което и двете да съжаляваме. Е, поне една от нас би съжалявала. Ставах твърде сложна за собствения си ум. Дали Дани щеше да се опита да го вземе със своята суперскорост? Дали щях да открия нещо в онова горещо, чуждо място в черепа ми, с което да се боря с нея?

— Не съм хлапе! Кога вие, шибаните възрастни, ще забележите това? — сопна се Дани и се обърна.

— Когато спреш да се държиш като хлапе. Защо дойде тук?

— Загазила си — подхвърли тя през рамо. — Роуина иска да те види.

Оказа се, че КБП е съкращение за Корпорация „Бързи пощи“ — куриерска служба, а Дани беше момиче за доставки, което обясняваше униформата и колелото.

Беше два следобед в четвъртък, когато окачих табелата „Затворено по-рано“ на вратата на книжарницата и заключих.

— Не трябва ли да си на училище, Дани?

— Частна ученичка съм. Повечето от нас са частни ученици.

— Какво мисли майка ти за това, че тичаш наоколо и убиваш Фае? — опитах. Не можех да си представя, че майката на някое дете е съгласна с това. Но предполагам, когато има война, а ти си роден войник, изборът не е голям.

— Тя е мъртва — каза Дани равнодушно. — Умря преди шест години.

Не казах, че съжалявам. Не изрекох никоя от баналните фрази, към които хората прибегват във времена на скръб. Те не помагат. Всъщност дори дразнят. Изказах съболезнования на нейното ниво.

— Това е шибано скапано, нали? — казах разпалено.

Тя ми хвърли изненадан поглед и равнодушието се стопи.

— Да, така е. Мразя го.

— Какво стана?

Устата ѝ се изкриви.

— Един от тях я пипна. Някой ден ще разбере кой е и ще убия копелето.

Сестри по отмъщение. Докоснах рамото ѝ и се усмихнах. Тя изглеждаше стресната, несвикнала към съчувствие. Преди шест години Дани сигурно е била на седем или на осем.

— Не знаех, че са тук от толкова време — казах, като имах предвид Ънсийли. — Мислех, че едва наскоро са освободени.

Тя поклати глава.

— Не я пипна Ън.

— Но аз мислех, че... другите — говорех неясно, понеже си спомних вятъра — не ни убиват заради... ти знаеш.

— Спогодбата? Това е скапана кранта. Никога не са спирали да ни убиват. Е, може би някои са спрели, но повечето от тях не са.

Вървахме по останалия път в мълчание, като Дани буташе колелото си. Тя не искаше да говори на улицата. Заобиколихме Темпъл Бар и пресякохме река Лифи.

Куриерска служба КБП заемаше триетажна сграда, боядисана в същото светлозелено като панталоните на Дани, украсена с вишнево и декорирана с високи, сводести прозорци. Емблемата над входа беше избродирана и на ризата на Дани, но детелината бе деформирана и непропорционална. Нещо в знака ме смути. Ако се бях озовала на тази улица сама и го бях видяла, щях да вляза в сградата без колебание, обхваната от неустойим импулс.

— Омагьосан е — обясни Дани, като ме видя, че го изучавам. — Привлича хора като нас. Както и рекламата във вестника. Тя ни събира от много време.

— Мислиш ли, че ми казваш неща, които тя не би искала да знам? — попитах. Чудно къде беше лоялността ѝ? Не беше ли създаване на Роуина?

Дани размисли около минута и внезапно улових част от характера ѝ. Също като мен тя не се доверяваше на никого. Не напълно поне. Питах се защо.

— Мини отзад! — каза палавата червенокоска и скочи на колелото. — Закъснявам за доставки. Ще се виждаме, Мак.

Отзад имаше десетки колела в бяло и зелено, четири мотора и десет вана за доставки, всички украсени със същата деформирана детелина. КБП може и да беше прикритие, но явно въпреки всичко бизнесът процъфтяваше.

Качих се по задното стълбище на сградата и почуках. Една жена на около четирийсет с очила без рамки и блестяща шапка от кафява коса отвори вратата, въведе ме вътре и нагоре по две стълбища до стая в края на коридор и ме остави пред вратата, без да каже и дума. Усетът ми на *Шийте зрящ* ме зачопли. Имаше или Фае, или Фае ОС отвъд тази врата, а аз се съмнявах, че е истинско Фае. Роуина вероятно държеше меча на Дани подръка, а може би и други реликви.

Отворих вратата и пристъпих в красиво подреден кабинет с дървен под, облицовани с дърво стени и огромна камина. Слънчева светлина се разливаше от високи прозорци, обградени с кадифе. Лампи

огряваха всяко кътче. В един момент разбрах, че включването на всички възможни лампи е характерна черта за *Шийте зрящите*. Ние мразим мрака.

Старата жена седеше зад старинно бюро, но днес не ми се стори толкова стара. При предишните два случая, когато я видях, носеше развлечени дрехи. Днес бе облякла тюркоазен костюм с класическа кройка и бяла блуза и изглеждаше с двайсет години по-млада, по-близо до шестдесет и нещо, отколкото до осемдесет и нещо. Сребърната ѝ коса бе прибрана в плитка, която обграждаше главата ѝ като корона. Кремавите перли, които блестяха на ушите, на врата и на китката ѝ, бяха в същия сияещ цвят като косата ѝ. Роуина изглеждаше елегантна, властна и въпреки дребната си фигура, „пълна с пикня и оцет“, както би казал баща ми. Предположих, че тъжната и състарена външност, която надяваше на обществени места, бе преднамерена и полезна. Хората са склонни да даряват размъкнатите старци със специална невидимост, сякаш като не ги забелязват, няма да позволят на старостта в самите тях да пропълзява все по-близо до повърхността с всеки удар на часовника.

Очила на верижка почиваха върху гърдите ѝ. Тя ги вдигна и ги плъзна върху деликатно заострения си нос. Те увеличиха размера, свирепия цвят и още по-свирепата интелигентност в острите ѝ сини очи.

— Маккайла! Заповядай! Седни! — каза тя живо.

Кимнах ѝ сдържано и пристъпих в стаята. Огледах се наоколо, чудейки се къде е мечът. Имаше нещо Фае в тази стая.

— Роуина!

Очите ѝ проблеснаха и знаех, че не оценява фамилиарността. Добре. Имах намерение да постигна равнопоставени взаимоотношения, а не зависимост, типична за наставник и ученик. Тя бе загубила шанса си да ме наставлява, когато ми обърна гръб. Гледахме се в мълчание, което се проточи. Аз нямаше да проговоря. Това беше нашата първа битка на волята. Нямаше да е последната.

— Седни! — каза тя отново, посочвайки стол пред бюрото.

Не седнах.

— О, за бога, превий си гръбнака, момиче! — излая тя. — Тук сме семейство.

— Нима? — попитах. Облегнах се на вратата и скръстих ръце. — Защото там, откъдето идвам, семейството не изоставя своите в нужда, а ти направи това два пъти. Защо ми каза да отида да умра онази нощ в кръчмата? Ти събираш *Шийте зрящи*. Защо не повика и мен?

Тя наклони глава назад и се вгледа през носа си, преценяващо, измерващо.

— Беше труден ден. Бях загубила трима от моите. А ти беше там, на път да издадеш себе си и светците само знаят още колко наши, ако някой не те беше спрял.

— Трябва да е било очевидно, че нямах представа какво съм.

— Беше очевидно, че си очарована от Фае. Казах ти, мислех, че си *При-я*, една от пристрастените към тях. Нямах начин да знам, че е първото Фае, което си виждала, или че не си наясно какво си. На *При-я* не може да се помогне. Когато е нанесена такава вреда, волята се унищожава и умът буквално изчезва. Никога няма да рискувам десет *Шийте зрящи*, за да спася една.

— Изглеждах ли, сякаш умът ми го няма? — настоях.

— Всъщност, да — каза тя равно. — Така беше.

Помислих отново за онази нощ, първата ми в Дъблин. Страдах ужасно от часовата разлика, бях обзета от скръб, чувствах се горчиво самотна и току-що бях видяла нещо, което не можеше да е там. Вероятно съм изглеждала малко... втрещена, дори празна. И все пак...

— Ами в музея? Ти ме изостави и там — обвиних я.

Тя скръсти ръце и се облегна на стола.

— Ти сякаш беше в съюз с принца Фае и отново бе *При-я*. Ти се събличаше за него. Какво очакваше да помисля? Едва когато те видях да го заплашваш с копието, започнах да разбирам, че не е така. Като говорим за това, трябва да видя това копие. — Тя стана, заобиколи бюрото с пъргавината на много по-млада жена и протегна ръка.

Изсмях се. Беше луда, ако мислеше, че ще ѝ дам оръжието си. По-скоро бих го забила в сърцето ѝ.

— Не, няма.

— Маккайла — каза тя строго, — дай да видя копието! Ние сме твои хора. Ние сме сестри в тази война.

— Сестра ми е мъртва. И нея ли видя? И нея ли отсъди така бързо? И нея ли отпрати? Каза ли ѝ да отиде да умре сама? Защото тя умря — казах горчиво. — Фае я разкъсаха на парчета.

Роуина изглеждаше стресната.

— Каква е тази сестра?

— О, моля те! — извиках. Ето затова я мразех. Не просто защото ме бе отхвърлила и бе разбила вярванията ми за семейството ми, а защото не бе открила сестра ми. С всичките си омагьосани табели, реклами, шпиони на колела, защо не беше привлякла Алина? Защо не я беше обучила? Защо не я бе *спасила*?

— Беше в Дъблин от месеци. Ходеше по кръчмите през цялото време. Как не си попаднала на нея?

— Би ли очаквала да срещна всеки човек? — сопна се тя. — Дъблин е голям град и едва наскоро се организирахме. До неотдавна бях заета другаде. Колко време е била сестра ти тук? Как изглеждаше?

— Беше тук осем месеца. Беше руса като... каквато бях аз първия път, когато ме срещна. Имаше същите очи. По-атлетична фигура. Малко по-висока.

Роуина загледа лицето ми, сякаш попиваше и разбиваше чертите ми, опитвайки се да ги постави в произволен ред на друга жена. Най-накрая поклати глава.

— Съжалявам, Маккайла, но не. Никога не съм срещала сестра ти. Трябва да ми кажеш какво е станало. Ти и аз сме сестри не само по зрение и кауза, ние сме сестри по загуба. Кажи ми всичко!

— Не сме сестри по нищо и няма да ти дам копието си, стара жено! — креснах. Нямах да ме изиграе със съчувствие.

Тя ме изгледа твърдо.

— Отпратих те първия път. Втория път се опитах да те уговоря да се върнеш тук с мен, но ти отказа. И двете се отхвърлихме по веднъж. Няма да повтора същата грешка. А ти?

— Трябвало е да намериш сестра ми. Трябвало е да я спасиш.

— Нямах представа колко ми се иска да бях я намерила. Нека вместо това да спася теб!

— Нямам нужда от спасяване.

— Ако работиш с Джерико Баронс, имаш.

— Какво знаеш за Баронс?

— Че няма и никога не е имало мъже *Шийте зряци*, Маккайла. Това е дар по женска линия.

Присмях се.

— Дар? Той уби сестра ми и съсипа живота ми. Колкото до Баронс, какво е той тогава? Защото със сигурност може да вижда Фае и ми помага да ги убивам, което е повече, отколкото си направила ти.

— Това ли е всичко, което някой трябва да направи, за да спечели доверието ти, Маккайла? Да се бие до теб? Тогава да отидем да убиваме Фае още сега! Знаеш ли какво има в сърцето му? В ума му? Защо го прави? Какво преследва?

Не казах нищо, защото нямаше какво да отговоря. През повечето време не бях сигурна дори дали има сърце, а каквито и мисли да го занимаваха, той строго ги охраняваше.

— Така си и мислех. Той не ти казва нищо, нали?

— Той ми каза повече за това какво съм, отколкото ти.

— Не си ми дала възможност.

— Дадох ти две.

— Опитай отново, Маккайла! Готова съм да говоря. Готова ли си да слушаш?

— *Ти* знаеш ли какво е той? — притиснах я.

— Знам какво не е и това е всичко, което ми е нужно. Той не е един от нас. Ние сме чисти в сърцето, чисти в намеренията. Виждаш ли детелината? — Роуина посочи картина зад бюрото на голяма зелена детелина върху украсен със злато фон. — Погледни я! Знаеш ли защо се смята за късмет, и то по-дълго, отколкото някой може да си спомни?

Поклатих глава.

— Преди да бъде детелината на триединството на Свети Патрик, беше наша. Това е емблемата на нашия Орден. Това е символът на древните ни сестри, които я гравирали на вратите си и я рисували на знамена преди хилядолетия, когато се местели в ново село. Това бил техният начин да покажат на жителите му кои са и какво ще правят там. Когато хората виждали нашия знак, устройвали пиршество и празнували две седмици. Приветствали ни с дарове от най-добрата им храна, вино и мъже. Състезавали се в турнири, за да си лягат с нас — тя се плъзна към рисунката, грабвайки молив от бюрото. — Това изобщо не е детелина, а обет — добави и проследи линиите на двата долни листа отляво надясно с гумата. — Виждаш ли как тези два листа правят странична осмица, като хоризонтална лента на Мьобиус^[2]? Това са кръстосани две букви S, а краищата им се срещат. Третият лист е изправено P.

Значи затова детелината бе деформирана! Изправеният лист бе по-плосък от лявата страна, дръжката бе права.

— За повече от хиляда години са ни забравили, добавили са няколко заврънкулки, от време на време четвърти лист и сега смятат, че носи късмет — тя изсумтя. — Но ние не сме забравили. Ние никога не забравяме. Първото S е за „Виждам“^[3], второто е за „Служа“^[4], а P — за „Закрилям“^[5]. Самата детелина е символ на Ейре — велика Ирландия. Лентата на Мьобиус е нашият залог за вечна закрила. Ние сме *Шийте зрящите* и ние пазим човечеството. Закриляме го от Древните. Ние стоим между този свят и всички останали светове. Ние се борим със Смъртта в многото й образи и сега, повече от всякога, ние сме най-важните хора на тази земя.

Едва не се впуснах да пея възторжената и емоционална „Дани бой“^[6], а дори не знаех думите. Беше ме накарала да се чувствам част от нещо огромно. Беше ми дала тръпка, но аз я отхвърлих. Никога не съм била голям почитател на групите и е трудно да искаш да членуваш в клуб, който те е отхвърлил два пъти. Да, не забравям лесно и съм злопаметна. Щях да направя с нея това, което правех с всеки друг. Г.и. ^[7] Мак Лейн. Щях да изпомпам от нея цялата информация, която ми бе нужна... По-късно щях да взема дневника си на някое тихо място, да направя записки, да реша на кого да се доверя... така да се каже, или поне кого да включа за известно време.

— Предполагам, че имате колекция от истории и записи някъде? — попитах. Ако беше така, с радост бих ги погледнала.

Тя кимна.

— Имаме. Имаме повече информация за Фае, отколкото би могъл да събере един човек за дузина животи. Някои от нашите... да кажем, по-малко физически предразположени членове, бяха вербувани, за да ни вкарат в двайсет и първи век. Заеха се с тежката задача да прехвърлят всичко в електронни файлове. Нашата библиотека, въпреки че е огромна, се разпада по шевовете.

— Къде е тази библиотека?

— В един стар манастир на няколко часа от Дъблин.

Стар манастир. Да. Щях да убия Баронс следващия път, когато го видех.

— Би ли искала да я видиш?

С всяка частица на съществото си. Искях да кажа заведи ме, покажи ми, още сега, разходи ме нагоре и надолу из тези зали, научи ме коя съм. Но не го казах. Ами ако ме изведеше сред хълмове, овце и руини, ако събереше сборище от предани на нея жени и откраднеше копие то ми? Разбрах цената на оръжието си. Имаше само две, с които можеше да се убие Фае. Тя имаше едното, както и много последователи, които не бяха въоръжени. Не изглеждаше честно дори за мен. Не ме интересуваше честността. Интересувах се от собственото си оцеляване.

— Може би някой път — казах аз уклончиво.

— Нека ти покажа какъв е вкусът на това, което пропускаш! — Тя се върна при бюрото си, отвори едно чекмедже и извади дебел том, увит в кожа и завързан с връв. — Ела! — каза и го сложи на бюрото, даде ми знак да приближа. Отвори го, като разгръщаше зацапаните от времето страници грижливо. — Мисля, че този текст може да те заинтересува. — Прокара пръст надолу по страницата. Беше някакъв азбучен архив, речник на *Шийте* зрящи и ние бяхме на буквата В.

Ахнах.

В'лане: Принц от двора на Светлината, Сийли. Член на Висшия съвет на кралица Авийл и понякога консорт. Основател на Дивия лов, силен привърженик на елита, много привлекателен. Нашата първа записана среща с този принц се е състояла в...

Тя затвори книгата и я върна в чекмеджето.

— Хей! — протестирах. — Не съм свършила с четенето. Кога и каква е била първата среща? Колко си сигурна в тези бележки? Категорична ли си, че е Сийли?

— Принцът Фае, когото задържа на разстояние в музея, е роден в Двора на Светлината и е бил със своята кралица от зората на времето. Ела при нас, Маккайла, и ние ще споделим с теб всичко, което имаме.

— И какво ще поискате в замяна?

— Вярност, подчинение, обвързване. Ще имаш дом, семейство, убежище, благородна кауза и знанията на вековете ще са на твое разположение.

— Коя е Патрона?

Тя се усмихна леко, тъжно.

— Жена, за която някога имах огромни надежди, убита от Фае. Ти приличаш на нея.

— Каза, че съм приличала на О'Конър. Има ли О'Конър в организацията ви? Хора, с които може да имам връзка?

Тя наклони глава и ме изгледа отново изпод носа си с неясно одобряващо изражение.

— Говорила си с майка си. Много добре. Не бях сигурна, че ще го направиш. И?

Стиснах зъби. Не можех да й кажа, че е била права.

— Искам да знам коя съм, откъде съм дошла. Можеш ли да ми разкриеш това?

— Мога да ти помогна в търсенето на истината.

— Има или няма О'Конър в организацията ви? — настоях. Защо никой не ми даваше пряк отговор?

Сянка премина през лицето ѝ. Тя поклати глава.

— Кръвната линия умря, Маккайла. Ако си О'Конър или издънка на този клон, ти си последната.

Обърнах се, дълбоко засегната. Досега не осъзнавах колко силно подхранвах надеждата за кръвни роднини, но тя бе безцеремонно убита с няколко думи.

Ръката ѝ на рамото ми бе нежна, макар да знаех, че е направена от желязо.

— Ти си наша роднина, Маккайла.

— И О'Конър ли са били убити от Фае?

— Ти стоиш пред една врата, дете, с един крак вътре и един отвън. Трябва да решиш. Вратата може да се затвори.

Обърнах се и я погледнах.

— Къде е *Шинсар Дъб*?

— О, не е ли това въпросът?

— У вас ли е?

— Питаш за неща, които само Убежището има право да знае. Няма да ти отговарям.

— Кой са Убежището?

— Нашият Съвет, на който Патрона беше председател. Ти Нул ли си?

— Да. — Тя смени скоростта толкова бързо, че отговорих без колебание. Приех тактиката ѝ и изстрелях към нея: — Какви са тези Фае, които се плъзват в хората и никога не излизат?

Тя вдиша рязко.

— Видяла си такова създание?

Кимнах.

— Как изглежда? — попита. Разказах ѝ и тя възкликна: — Мили Боже, същото, което Дани ми описа в деня, когато те е срещнала. Значи *това* прави? Чувала съм слухове, че съществува такова Ънсийли. Не знаем какви са и как да ги наричаме.

— Не можах да го видя, тъй като влезе в нея.

— Минало е извън зрението ти на *Шийте зрящ*? Имаш предвид, че е носило човешкото като Обаяние, а ти не си била способна да проникнеш през него? — Тя изглеждаше толкова разтревожена, колкото и аз. — Уби ли го?

— Как бих могла, без да убия момичето?

В очите ѝ блесна укор.

— Значи си го оставила да върви наоколо, изглеждайки като човек? Колко хора ще умрат сега, защото ти си била твърде добра, за да отнемеш един живот? Ще тежат ли тези смърти на съвестта ти, *Шийте зрящ*? Или ще се престориш на невинна? Тя вече не е била човек от момента, в който това Фае е влязло в нея.

Разбирах гледната ѝ точка и същевременно я намирах за отблъскваща.

— Първо — не знаеш това. И второ — не мога просто да отида при абсолютно невинно момиче и да го убия.

— Тогава предай това оръжие на някого, който може! Когато си я оставила да си тръгне, ти си отхвърлила кръвта на един живот от ръцете си, но си приела кръвта на десетки. То *ще* я убие. Това правят Ънсийли.

— За теб всичко е черно и бяло, нали?

— Сиво е просто друга дума за светло черно. Сивото никога не е бяло. Само бялото е бяло. Няма нюанси.

— Плашиш ме, стара жено.

— Ти ме плашиш, дете — отвърна тя. Затвори очи и пое дълбок дъх. Когато ги отвори, укорът бе изчезнал. — Ела в манастира! Вече познаваш Дани. Запознай се с още от сестрите си! Научи за нас! Виж

какво правим и защо! Ние не сме чудовища. А Фае са. Това е война, която само ще се влошава. Ако не посрещнем тяхната безпощадност с непоколебима твърдост и съответната безпощадност, ще загубим. Тези, които не действат, противодействат. Тези, които противодействат, умират по-скоро.

— Знаеш ли за лорд Господар и за плановите му да освободи всички Ънсийли?

— Няма да отговарям повече на твоите въпроси, докато не направиш избор. Нямаме отстъпници сред нас. Аз не позволявам. Или си с нас, или си срещу нас.

— Има отсенки на сивото, Роуина. Нито съм с вас, нито съм против вас. Аз се уча и решавам на кого да се доверя. Вместо да ме заплашваш, ме убеди!

— Опитвам се. Ела в манастира!

Исках. Но при моите условия, когато се чувствах в безопасност, а сега не можех да си представя такава ситуация.

— Ще държим връзка.

— Всеки миг, който губиш, е миг, в който можеш да умреш сама там навън, вместо в съюз със сестрите си, където ще бъдеш в безопасност, Маккайла.

— Ще поема този риск.

Докато излизах, тя извика:

— Защо Дани не можа да те намери цял месец?

Помислих да излъжа, но реших да оставя нещата да се развиват естествено.

— Защото бях във Фае с В'лане — казах, докато прекрочвах прага.

Тя изсъска.

— Ако си При-я и той те е пратил да проникнеш сред нас...

— Не съм ничия марионетка, Роуина — казах, без да поглеждам назад. — Нито негова. Нито на Баронс. Нито твоя.

[1] Компендиум — съкратено изложение на основни положения на някоя наука. — Б.пр. ↑

[2] Лентата на Мьобиус (Лист на Мьобиус) е тримерна конструкция, образувана от дълга правоъгълна лента, която се усуква по дължина на 180 градуса и след това двата ѝ края се слепват. Тази

форма има само един ръб и една повърхност, на която не съществуват посоките ляво и дясно. Лентата може да бъде боядисана с четка, без да се вдига от повърхността ѝ. Ако се разреже по осевата линия, няма да се получат две ленти на Мьобиус, а една двустранна лента, но двойно усукана. — Б.пр. ↑

[3] See (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Serve (англ.). — Б.пр. ↑

[5] Protect (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Балада, написана през 1910 г. от английския юрист Фредерик Уедърли, и най-често се свързва с ирландските общности в Канада и САЩ, като се смята за техен неофициален химн. — Б.пр. ↑

[7] Главен изследовател. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАЙСЕТ

— Настаних се на меката кожена седалка на дивана с висока облегалка, които в Щатите наричахме будка, и поръчах бира и шот.

За първи път, откакто дойдох в Дъблин, се чувствах любопитно спокойна, сякаш важно парче от играта бе поставено на дъската днес и мачът най-после бе започнал.

От едната страна на дъската беше лорд Господар. Той беше лош. Той водеше Ънсийли и планираше да унищожи нашия свят.

От другата страна на дъската бях аз — мъничка ръка, която маха оттук, точка с размера на върха на молив върху въздушна снимка на планетата. Искях да отмъстя за сестра си и исках Фае да вървят да се шибат (както би казала Дани) извън нашия свят. Аз бях добра.

Имаше трима други основни играчи на дъската — В'лане, Баронс и Роуина.

Общото между тях бе, че искаха мен.

Единият беше Фае. Другият беше неизвестен. Третата беше — бях съвсем сигурна, въпреки че тя не каза, а аз не попитах — Великата повелителка на *Шийте зрящите*.

Всички имаха своите планове и тайни.

Не се съмнявах, че и тримата биха ме излъгали така безпроблемно и лесно, както биха забили нож в гърба на другите.

Извадих дневника си и започнах да пиша.

Започнах с В'лане. Според Роуина той ми казваше истината. Той беше принц Сийли, член на Висшия съвет на кралицата, и действаше от нейно име, за да спре Ънсийли да навлязат в нашия свят и да го превземат. Това, изглежда, го поставяше от моята страна на дъската, от добрата страна, което бе малко трудно за преглъщане, защото знаех, че е безскрупулен и би ме манипулирал до ръба на смъртта, за да постигне своето, в добавка към опитите му да прави потенциално смъртоносен секс с мен, освен всичко друго.

Той беше най-малко на сто четирийсет и две хиляди години, а вероятно и значително по-стар. Не бях сигурна дали може да разбере

какво изпитват хората към каквото и да било, ето защо щетите, които би могъл да ми нанесе, дори да се опитваше да се въздържа, бяха огромни.

Баронс беше следващият. Тъй като безспорно служеше на себе си, дали би могъл да е най-коварният от тримата? Когато Роуина спомена манастира на няколко часа от града, а след това каза, че Дани ме е търсила в книжарницата през изминалия месец, на мига разбрах, че в някакъв момент Баронс е проследил момичето или самата Роуина до манастира.

Моят манастир.

После имаше наглостта да ме накара да минем покрай него без съмнение, за да види дали *Шинсар Дъб* не е скрит в земите на манастира. Все пак, кой би могъл по-добре да пази книга с черна магия Фае от шайка *Шийте зрящи*, които биха видели всяко чудовище, което се опита да дойде за нея? Баронс дори каза: „О, между другото, докато те нямаше, намерих щабквартирата на *Шийте зрящите*, и се обзалагам, че те биха ти казали нещо повече за произхода ти.“. Не, нямаше да сподели доброволно полезна информация с мен.

Баронс вървеше сред Сенките и не бе пострадал. Той можеше да вижда Фае, знаеше за друидите. Притежаваше необичайна сила и бързина и въпреки че ми трябваше известно време да си го призная, това, което се взираше в мен от тези черни очи, не изглеждаше на трийсет години. Беше ли той човек, който някак си се бе научил да мами времето?

Дали Фае би могло да заблуди *Шийте зрящ*? Беше ли възможно едно от онези прозирни Фае да се бе плъзнало в него и да е поело контрола върху това, което някога е било Баронс? Отхвърлих тази мисъл на мига. Не вярвах нещо, дори Фае, да може да поеме контрол над Джерико Баронс.

Фиона бе изчезнала след опита ѝ да покоси неговия детектор на ОС. Инспектор, който си навираше носа в работите му, бе убит. Хората, които пречеха на Баронс, имаха удобния навик да изчезват или да умират. И все пак... Нямах никакво доказателство, че е направил нещо престъпно в никой от тези случаи.

Той явно не искаше повече да има Ънсийли наоколо. Но и нямаше интерес да спаси нашия свят. Дали наистина бе толкова

продажен и двойствен? Дали всъщност искаше книгата само за да я продаде на този, който дава най-много?

Освен това оставаше въпросът как възнамерява да я докосне, ако приемем, че я намерим. *Шинсар Дъб* бе толкова зла, че покваряваше всеки, който се докоснеше до нея. Дали вярваше, че би могъл да татуира предпазни заклинания по кожата си, които да му позволят да я докосне, без да бъде засегнат? Възможно ли беше?

Разтрих челото си и обърнах шота. Той прогори пътя си надолу по гърлото ми. Потупах гърдите си с юмрук и поех огнен дъх.

Единственото сигурно за Джерико Баронс беше, че нищо не беше сигурно. А при положение че в ума ми се въртяха много повече въпроси, отколкото отговори, не можех да го поставя на нито една страна на дъската.

За начало поставих В'лане от добрата страна, а Баронс — на изчакване, следваше Роуина. И тя беше една! Роуина трябваше да е играч, когото по принцип можех да поставя твърдо от моята страна на играта, ако гледах на нея като на противник на Ънсийли и на Фае. Ала не чувствах, че бих могла да разчитам на нея за *мое*то благоденствие. И в това бе проблемът.

Знаех, че В'лане и Баронс искаха да съм жива и имаха способностите да ме задържат в това положение. Но не бях сигурна за Роуина. Щом смяташе, че има някой по-квалифициран — и много по-податлив от мен, — който да отличи нейния свещен триумвират на „Виждам, служа и закрилям“ с *мое*то копие, докъде ли би могла да стигне, за да го вземе от мен? Ако хората противопоставяха на безпощадността на Фае същата безпощадност, с какво ние бяхме различни от тях? Наистина ли трябваше да отида при онази жена и да я убия, защото някое Фае бе влязло в нея, без първо да се опитам да намеря начин да го извадя оттам? И дали, когато заспя тази нощ, ще сънувам хората, чиято смърт щях да причиня, защото я бях оставила да си отиде?

Мисленето за Роуина ми бе неприятно. Добавих малка бележка със звездичка: *Ако тя не е Великата повелителка, то коя е?*

Продължих да пиша бележки за по-маловажните играчи като Малуш, който работеше за лорд Господар и го мамеше. Според Баронс през месеца, в който изчезнах, от вампира все още не е имало ни вест, ни кост, вследствие на което аз реших, че вампирската паметна служба

е истинска и той наистина е мъртъв. Ако беше оцелял след това, което Баронс и аз му причинихме, той много отдавна щеше да се е върнал сред поклонниците си. Чудех се дали лорд Господар бе намерил някой нов, който да служи на целите му. Забърсах Малуш от дъската. Един по-малко!

Реших, че хора като Маккейб, О'Баниън и различните колекционери на артефакти на Фае не бяха част от играта, а само тези, които търсеха *Шинсар Дъб* или работеха за някого, който си бе заслужил собствен квадрат.

Дадох на всички Ънсийли в нашия свят статут на пионки. Вероятно основната им цел бе да се отдадат на извратените си апетити, да шпионират хората и да създават всеобщ хаос. Да размътват нещата, докато лорд Господар следваше своя личен план, и когато най-после постигнеше своето, да му служат. Ако имаше някое Ънсийли, което беше по-значимо от друго, или аз още не го бях срещала, или беше твърде неразгадаемо, за да го видя.

Спрях да пиша, чудейки се за играчите зад сцената, които все още ми бяха непознати.

Кралицата на Сийли, написах. Според В'лане тя искаше *Шинсар Дъб*, но защо? Дали имаше нужда от нея, за да задържи Ънсийли? Имаше ли заклинания в книгата, които да ръководят мрачните братя? Какво наистина беше *Шинсар Дъб*? Знаех, че е книга за черна магия, написана от краля на Ънсийли, но какво правеше тя? За какво я искаха всички? Дали всеки играч имаше различно желание? Какви толкова ужасни заклинания и магии бяха записани на страниците ѝ, че можеха да покварят всеки, който имаше контакт с нея? Можеха ли думи и символи да притежават такава сила? Можеха ли някакви драсканици върху пергамент да развалят моралната основа на човек? Не сме ли направени от по-твърд материал?

Не бързах да разбера. Двете ми разминавания с Мрачната книга ме хвърлиха в безсъзнание отвъд болката, оставиха ме слаба като бебе и мечтаеща отчаяно никога да не бях намирала пътя към тази игрална дъска.

Къде беше кралят на Ънсийли във всичко това?

Дали беше важен, или беше отсъстващ хазяин?

Можете да си заложите петунията, че ако моята книга с черна магия бе изчезнала, щях да тръгна да я търся. Той търсеше ли я? И ако

я търсеше, защо все още не ме бе открил? Всички останали ме откриха. И как книгата се бе изплъзнала от ръцете му? Дали (отдадох се на абсолютна параноя, която в света, който населявах, изглеждаше напълно смислена) книгата му се бе измъкнала? Ами ако не беше нищо повече от примамка в края на много дълга рибарска корда? И ако беше така, какво се опитваше да хване? Беше ли самият лорд Господар пионка, местена от много по-мрачна, невероятно древна ръка? Беше ли игралната дъска по-голяма, отколкото можех да видя? Бяхме ли всички ние пионки в нещо много по-всеобхватно, отколкото мислехме?

Някъде там на игралната дъска Шинсар Дъб се движеше. Кой я движеше? Как я движеше? И защо?

И що за шегаджийско доброжелателно същество (наистина исках да разбера това) би създало нещо като мен, което да усеща най-опасната от всички реликви, но би му дало и фаталния недостатък, който да го кара да припада всеки път, щом я доближи?

Поръчах още един шот и го метнах в гърлото си, отдавайки се на ритуал, който бях наблюдавала много пъти през бара — гълташ, потръпваш, дишаш.

— Нещо против да се присъединя?

Погледнах нагоре. Беше момчето с шотландски акцент от Катедрата по древни езици в Тринити. Скоти, от когото взех плика за незаконния търг. Малък свят. А всички ми казват колко голям град е Дъблин.

Свих рамене.

— Да, защо не?

— Леле, благодаря! — каза той сухо.

Подозирах, че не е свикнал с такъв преситен отговор от жените. Беше на приблизително същата възраст като момчето със замечтаните очи, с което работеше, но приликата свършваше тук. Колегата му бе с кадифена кожа, момче, което бе на път да стане мъж, но Скоти беше по-едър. Имаше някаква зрялост в начина, по който вървеше и се движеше — една тиха самоувереност, сякаш дори на тази възраст вече е бил изпитан.

Беше висок около сто осемдесет и пет — сто и деветдесет сантиметра, косата му бе дълга и тъмна, и събрана на тила. Златните му тигрови очи ме оглеждаха одобрително. Естрогенът откликна на тестостерона (това момче беше мъж) и аз изпънах гръб.

— За чудесния скок и прекрасните момичета! — той чукна чаша с уиски в халбата ми с бира и пихме. Последвах го с трети шот — гълташ, потръпваш, дишаш. Онова студено място в стомаха ми, където се чувствах самотна и изгубена, най-после започваше да се стопля.

Той протегна ръка.

— Аз съм Крисчън.

Поех я. Ръката му погълна моята.

— Мак.

Той се засмя.

— Не изглеждаш като Мак.

— Добре, предавам се. Защо всички ми повтарят това? Като какво изглеждам?

— Обикновено Мак е мъжко име, а ти, момиче, изобщо не приличаш на мъж. Ти току-що ми се представи като „от клана на“ и аз все още чакам останалата част от името ти.

— Ти си от Шотландия?

Той кимна.

— Да. От клана Келтър.

Крисчън Маккелтър.

— Красиво име.

— Благодаря! Наблюдавам те, откакто влезе. Изглеждаш... замислена. И ако не се лъжа, това е третият ти шот. Когато прелестно момиче като теб пие шотове само, започвам да се тревожа. Всичко наред ли е?

— Просто имах труден ден. Благодаря, че попита! — Колко беше сладък! Много необходимо напомняне, че има и мили хора на света. Аз просто не се събирах с тях често.

— Пишеш ли? — той посочи към дневника ми. Бях го затворила в мига, в който той седна.

— Водя дневник.

— Наистина ли? — той вдигна едната вежда, а златните му очи блеснаха с интерес.

Едва не се разсмях. Без съмнение той мислеше, че пиша за симпатични момчета и красиви дрехи, за участника в последното риалити шоу по телевизията, по който си бях паднала, и за всички подобни неща, които някога заемаха ума ми. Изкушавах се да бутна дневника през масата, да кажа на Крисчън да прочете страница или

две, после да видя дали все още ще иска да седи с мен. След три шота бях достатъчно замаяна, за да го направя.

Бях уморена от лъжи, бях уморена да съм сама и изолирана. Бях уморена да съм с хора, на които не можех да се доверя, а исках да се доверя на хора, с които не можех да бъда, като например това момче или колегата му — момчето със замечтаните очи. Бях жадна за нормалност и достатъчно ядосана, за да искам да унищожа всяка възможност да я получа.

— Провери! — бутнах тефтера си през масата.

Той изглеждаше стреснат, раздвоен. Виждах, че иска да знае моите най-съкровени мисли (кой мъж би отхвърлил възможността да прочете какво една жена наистина мисли без цензура?), но все пак знаеше, че би трябвало да запази моето достойнство, ако аз съм твърде пияна, за да го направя сама, и да бутне дневника обратно към мен. Кое щеше да победи? Мъжът или джентълменът?

Мъжът отвори дневника ми на първата страница, тази с описанията на последните Ънсийли, които бях видяла, последвана от страница с размисли за това как убиват и как най-добре мога аз да ги убия.

Оставих го да довърши двете страници, след което си взех дневника.

— Е — казах весело, — тъй като вече знаеш, че съм откачалка... — прекъснах и се възрях в него. — Ти *знаеш*, че съм откачалка, нали? — имаше нещо много сбъркано в начина, по който ме гледаше.

— Маккайла — каза той тихо, — ела с мен някъде, някъде... на по-сигурно място. Трябва да поговорим.

Поех рязко въздух.

— Не ти казах, че името ми е Маккайла. — Възрях се в него, твърде замаяна, за да се справя с паниката, която ме обзе от този рязък обрат. Опитвах се да унищожа шансовете си за нормалност само за да разбера, че никога не съм имала шансове в тази ситуация, защото нормалното момче не беше нормално.

— Знам коя си. И знам какво си — каза той тихо. — Срещал съм твоя вид и преди.

— Къде? — бях объркана. — Тук, в Дъблин?

Той кимна.

— И другаде.

Със сигурност не. Беше ли възможно? Той знаеше името ми. Какво друго знаеше за мен?

— Познаваше ли сестра ми? — попитах. Внезапно останах без дъх.

— Да — каза той тежко, — познавах Алина.

Устата ми висна.

— *Познавал си сестра ми?* — почти изпищях. Откъде ни познаваше той? Кой беше този мъж?

— Да. Ще дойдеш ли с мен някъде, където можем да поговорим насаме?

Мобилният ми телефон звънна ужасно силно, нищо, че бе заровен в чантата, и едва не подскочих, а клиентите на заведението през три сепарета се обърнаха да ме изгледат. Не ги обвинявах. Звънът беше противен. Гръмовен рев на божествени тромпети, настроен на пълна сила. Очевидно Баронс не искаше да пропускам обаждане.

Зарових за телефона, отворих го и натиснах бутона за отговор. Баронс звучеше ядосано.

— Къде си, по дяволите? — попита той.

— Не е твоя работа — казах студено.

— Видях двама Ловци в града тази вечер, госпожице Лейн. Чува се, че още са на път. Много повече. Докарай задника си у дома!

Седях вцепенена с прекъснатата линия. Той каза, каквото имаше да казва, и затвори.

Не мога да обясня точно какво ми причинява самата дума Ловци, но това е нещо, което докосва същината ми. Хваща ме на моето най-свещено място, където някога се чувствах в безопасност, но вече никога няма да бъда, докато има Фае в моя свят. Сякаш определени неща са програмирани в ДНК на *Шийте зрящите* и ние имаме инстинктивна реакция, която не може да бъде смалена, контролирана или овладяна.

— Стана бяла като платно, момиче. Какво има?

Обмислих възможностите си. Нямах никакви. Кръчмата, в която бях, затваряше рано през уикендите. Трябваше или да тичам до книжарницата сега, или да почакам няколко часа, а ако идвах още Ловци, след няколко часа щеше само да е още по-опасно.

— Нищо — хвърлих малко банкноти и монети на масата. Защо Баронс не дойде да ме вземе? Телефонът ми отново иззвъня. Изрових

го.

— Само щях да те направя по-голяма мишена, както и себе си, а ръцете ми вече са пълни в момента — каза той. — Дръж се близо до сградите, под навеси, когато е възможно! Изгуби се сред други хора, когато можеш!

Той да не беше... четец на мисли?

— Мога да хвана такси.

— Виждала ли си какво ги кара напоследък?

Не, но със сигурност щях да гледам, след като ми беше казал това.

— Къде си?

Казах му.

— Не си далече. Ще се справиш, госпожице Лейн. Просто ела тук бързо, преди да пристигнат още! — той отново затвори.

Натъпках дневника и телефона в чантата и станах.

— Къде отиваш? — каза Крисчън.

— Трябва да тръгвам. Изскочи нещо. — Каквито и престъпления да хвърлех в краката на Баронс, аз вярвах, че той може да ме защити. Ако имаше Ловци в града тази вечер, исках на моя страна да бъде най-опасният мъж, когото познавах, а не двацет и няколкогодишно шотландско момче, което познаваше сестра ми (която бе мъртва), но очевидно не ѝ е помогнал. — Искам да знам всичко. Мога ли да те видя в Тринити?

Той се изправи.

— Каквото и да става, Мак, нека да ти помогна!

— Само ще ме забавиш.

— Откъде знаеш? Мога да ти бъда полезен.

— Не ме притискай! — казах студено. — Писна ми да ме притискат.

Той ме прецени за момент, после кимна.

— Ела да ме видиш в Тринити! Ще говорим.

— Скоро — обещах.

Докато излизах от кръчмата, се удивих на невежеството си. Седях там, вярвайки, че Роуина е последното важно парче. Докато се занимавах да анализирам игралната дъска, да отсъждам и да вземам решения, чувствайки се доста умна, играч, за когото не знаех нищо,

дойде и седна до мен. И той, също като останалите, знаеше доста повече за мен, отколкото аз за него.

Отново се чувствах тъпа.

Къде точно на игралната дъска трябваше да разположа Крисчън Маккелтър?

Замахнах наум, прекатурих всички парчета и пристъпих в нощта. Да върви по дяволите! Точно сега трябваше да се върна в книжарницата, незабелязана от смъртните ми врагове чудовища, чиято единствена цел бе да ловят и да унищожават хора като мен.

Татко ми казваше едно нещо, когато се опитвах да го убедя, че тройката в бележника ми е съвсем близо до четворка: „Мак, бебче, близо се брои единствено за ръчните гранати и за подковите.“

Бях наистина близо. Всъщност бях почти у дома, когато Ловецът ме намери.

ПЕТНАЙСЕТ

— Докато бях в крчмата, сякаш се бе родил нов Дъблин. Осъзнах, че с изключение на краткото ни пътуване с кола през Темпъл Бар миналата вечер, не бях вървяла през квартала повече от месец. Толкова отдавна не бях оглеждала добре моя свят.

Нощта беше *тяхното* време и те излизаха на тълпи. Момчета носорози караха такситата.

Нова за мен каста Ънсийли — мъртвешки бледи и болезнено слаби, с огромни, гладни, мокри очи и без усти — продаваха на уличните сергии.

Къде бяха истинските собственици? Съвсем сигурна бях, че не искам да знам.

Имаше по едно Ънсийли на всеки десет човека по улицата. Много от тях носеха Обаяние на привлекателни хора и бяха в двойка с истински хора. Знаех, че отиваха в баровете, носейки маскировка на секси туристи, и избираха истински туристи.

А какво правеха с тях?

Това също не исках да знам. Не можех да убия всички тях. В тази им численост бях безполезна срещу тях. Принудих се да гледам право напред. Имаше твърде много Ънсийли около мен, а аз бях пила твърде много. Стомахът ми беше бунтуваща се каша. Трябваше да се измъкна оттук. Някъде, където можех да дишам. И може би да повърна.

Обединението на *Шийте зрящите* започваше да ми изглежда все по-добре. Имахме нужда от стотици като нас, за да се бием с това, което ставаше в този град. А иммахме само две оръжия. Това беше лудост. Трябваше да намерим повече начини да ги убиваме.

Задържах главата си наведена и забързах през улиците, смесвах се с други туристи, придържах се плътно под стрехите, когато беше възможно, и се чудех с какво бяха пълни ръцете на Баронс тази вечер.

Нощта бръмчеше от Фае и аз се чувствах като камертон, вибриращ просто от числеността и близостта им. Имах непреодолимото желание да започна да крещя на всички да бягат, да се

махат, да направят... нещо... не можех да си спомня... нещо, което се спотайваше някъде в генетичната ми памет... нещо, което се бяхме научили да правим... много отдавна... ритуал, мрачно нещо... бяхме платили ужасна цена... беше най-големият ни срам... бяхме се принудили да забравим.

Зад мен в мрака прозвучаха стъпки, когато завих от Дреъри Лейн по Бътърфийлд. Солидни, устремени стъпки, като маршируващи войници. Не се осмелих да се обърна назад. Ако се обърнех и онова, което беше там, ме стреснеше, щях да се издам, защото бях достатъчно замаяна. А каквото и да беше, нямаше как да знае, че съм *Шийте зряц*, ако не се издънех сама, затова просто трябваше да продължа да вървя, сякаш нямаше нищо лошо.

Нали?

— Човеко — изръмжа нещо зад мен, — бягай! Бягай като краставо псе каквото си! Бягай сега! Ние обичаме да гоним.

Гласът бе излязъл от кошмар. И със сигурност не говореше на мен.

— Ти! *Шийте зряц*. Бягай!

Нарече ме *Шийте зряц*.

Разбрало е, че съм такава, щом ме е видяло.

Единствените Ънсийли, които познаваха лицето ми, бяха слугите на лорд Господар, което значеше, че той се е върнал оттам, където беше, и ме търсеше.

Мислех, че тази вечер Ловците са в града случайно, а не с някаква специална цел. Сгреших. Те бяха тук, за да ме заловят. Можех да се бия, имах копието, затъкнато в кобура, но поради големия брой мрачни Фае, които видях, и без подкрепление, няхах нужда от насърчаване, за да бъда страхливка. Погледнах през рамо. Улицата бе натъпкана с Момчета носорози — по двама един до друг.

Има времена, когато смелостта се равнява на глупост. Побягнах.

По една улица. По следващата. През уличка. През парк. Прескачах пейки и шляпах през фонтани. Бяха, докато дробовете ми не пламнаха, а краката ми не отслабнаха. Завих покрай старата пивоварна и така добавих още шест преки към придвижването си.

Побягнах.

Бяха, сякаш краката ми имаха крилата на Дани, и най-накрая стъпките зад мен затихнаха. Настъпи тишина, чуваше се само

тупкането на обувките ми по цимента.

Хвърлих поглед през рамо.

Изгубих ги. Наистина го направих. Момчетата носорози са силни, но поради късите им и дебели крайници не бяха нито бързи, нито гъвкави.

Завих зад един ъгъл и спрях точно преди да заора в тухлена стена. Задънените улички изскачат толкова неочаквано, колкото и еднопосочните улици в този град. Трябваше да се измъкна, преди войниците да ме намерят. Нямаше начин да изкатеря стената. Беше висока почти четири метра и нямаше натрупани контейнери отпред.

Бях на три преки от „Книги и дреболии «Баронс»“. От другата страна на тази стена и още две улици. Близко, толкова близко.

Обърнах се.

И замръзнах.

Сякаш гигантски фризер бе отворен в небето над мен. Температурата падна свирепо. Малки, блестящи частици лед започнаха да падат по мен.

То беше там. Знаех и какво беше. Всяка клетка от съществото ми знаеше. И не защото бях чела за тях или защото Баронс ми бе разказал, или защото бях виждала техни скици.

Звярът над мен кръжеше мрачно. Можех да усетя ужасното *уф-уф* на гигантски крила, порещи въздуха. Миризма на сярка и древни прашни неща изпълни ноздрите ми. Ако в ада имаше дракони и те миришеха, това бе тяхната миризма.

„*Шийте зрящ* — каза то, без изобщо да говори. Гласът беше в главата ми, в онова горещо, чуждо място. — *Роб. Ние те притежаваме.*“

— Махай се! — озъбих се и замахнах към него с целия горещ, чужд огън в главата ми.

Нямаше го в ума ми, но беше над мен. Можех да усетя движението на въздуха. Можех да подуша парливата миризма.

Прецених разстоянието до края на алеята, пресмятайки бягството ми оттам. Колко бързо беше то? И колко *голямо*? Описанията, които бях чела, значително се различаваха.

Можеше ли да се побере между сградите? Можеше ли да се спусне и да ме грабне в ноктите си от тротоара? Можеше ли да разкъса книжарницата през покрива, търсейки ме? Да призове всичките си

мрачни братя, за да съборят сградата? Щеше ли някой да забележи, или Ловците имаха същия „прикриващ“ ефект като Сенките и Мрачните зони? Смеех ли да ги отведа до Баронс? А смеех ли да не се прибера? Ако влезех някъде, където и да било, щеше ли да ме остави на мира, или щеше да кацне на вечна мрачна стража на стряхата като гарвана на По, само че много по-страховит и смъртоносен? Можеше ли да се отмества? Просто да се материализира там, където щях да бъда и аз?

— Мамка му! — казах категорично. Понякога просто няма други думи.

Трябваше да знам какво се опитвах да надбягам. Знанието е сила. Това беше една от истините, които научих и която никога не ме бе подвеждала.

Избърсах ледените снежинки от лицето си и погледнах нагоре.

Право в очи, които грееха злобно към мен, като двойка пещи от ада — ужасяващ вихрен водопад от черен лед.

Книгите, които бях чела, сравнявах Кралските ловци с класическото човешко изобразяване на дявола. И бяха прави.

Някъде в древното ни човешко минало един *Шийте зрящ* или няколко сигурно са имали нещо общо със записването на религиозните митове и на Библията. Те бяха виждали Ловците и бяха използвали спомените си буквално за да уплашат адски човечеството.

За миг бе трудно да разгранича нещото от нощта. И двете бяха изковани от чернота. После зрението ми се проясни, нещо в гените ми отскочи и Ловецът стана ясно видим. Големи, тъмни, кожести крила пляскаха от голямо, тъмно, кожесто тяло с масивна, подобна на сатир глава. Копитата и опашката му бяха разцепени като вилица. Езикът му бе дълъг и разполовен до средата. Имаше дълги, закривени черни рога с кървави върхове. Беше черен, повече от черен. Без никаква светлина. *Попиваше* светлината около себе си, гълташе я, поемаше я в тялото си, поглъщаше я и я изплюваше обратно като миазма от мрак и опустошение. И беше студен. Въздухът, изтласкан от бавно движещите се крила, се пенеше с блестящи снежинки от черен лед и се завихряше под големите кожести платна. Беше единственото Фае (освен В'лане при първата ни среща), чието присъствие в света ни го променяше. В'лане също бе замразил въздуха, въпреки че не го бе направил толкова открито или драматично. Ловецът беше могъщ. Толкова ми се гадеше от него, че почти не можех да дишам.

Изсмя се в главата ми. Затворих очи и го избутах отново, този път не беше лесно. Той знаеше къде да ме намери вътре в мен. Затова ли се страхувахме толкова много от тях? Защото тези Фае можеха да влизат в главите ни?

Щеше ли една *Шийте зряща*, която не бе толкова силна, колкото мен, да е способна да му противостои, или Ловецът щеше да разкъса ума ѝ на парчета, по един спомен, една характерна черта или една мечта наведнъж, и да прониже с ноктите си дрипите, след което да унищожи тялото?

Отворих очи.

Личният ми Мрачен жътвар стоеше в уличката право срещу мен, на около четири метра, а черната му роба се вееше нежно на неестествения вятър, създаден от крилата на чудовището.

Стоеше в мълчание, както винаги. Наблюдаваше ме изпод дълбоката черна качулка, въпреки че нямаше лице, очи, нямаше нищо под качулката, което можех да различа. Беше сенки и нощ като Ловеца над мен, само че *той* не беше там, а Ловецът беше. Колко абсурдно — да се измъчвам с провалите си!

Не му обърнах внимание, отворих якето си, измъкнах копието от кобура и стиснах дръжката. Той не беше мой проблем. Проблем бе Момчето дракон от ада.

Черна градушка започна да пада, малки топчета жилеха кожата ми. Ловецът бе ядосан, недоволството му заледяваше нощта.

„Как смееш да докосваш нашите Светини?“ — изрева в главата ми.

— О, майната ти! — сопнах се. — Искаш ли ме? Ела и ме хвани! — извиках. Съсредоточих се върху онова чуждо място в ума си, подкладох странния огън и затворих ума си колкото можах по-сигурно. Ревът на нещото едва не бе разцепил главата ми.

Можеше ли Ловецът да се натъпче в тясната уличка? Можеше ли да се Пресее или да промени размера си?

Щях да видя и ако го направеше, в момента, в който приближеше, щях да го вцепеня и да го намушкам.

Чаках.

Ловецът кръжеше.

Погледнах нагоре... и се усмихнах.

Ярост гореше в пламтящите му очи, но той не направи опит да ме приближи. Нямах намерение да рискува да се озове близо до копието ми. И двамата го знаехме. Можех да го убия. Можех да му отнема вечността, а високомерието му бе огромно като размаха на крилата му. Ловецът явно смяташе, че който и да е господарят, на когото бе избрал да служи, той не заслужава да се умре за него.

Тогава осъзнах или в ума ми изплува късче от колективна памет, че от Ловците се страхува дори собственият им вид. Те имаха нещо... не бях сигурна какво... но нещо, с което техните кралски братя не се закачаха. Те бяха Фае... но може би не напълно. Те служеха, на когото пожелаеха, само ако имаше нещо за тях в такова партньорство, и спираха да му служат, когато пожелаеха. Бяха наемници в най-чистия смисъл на думата.

Този се страхуваше от копието. Нямах да рискува да умре. Имах шанс.

Хукнах да бягам.

Стига войниците да не ме намереха, стига да не се появяха повече Ловци, щях да оцелея тази нощ. Можех да стигна до книжарницата, а Баронс щеше да има някакъв план. Винаги имаше. Може би щяхме да се измъкнем от града за няколко дни. Може би, колкото и неохотно да го обмислях, щяхме да се съберем с другите *Шийте зрящи*. Щеше да е безопасно, когато сме повече.

Докато бързах покрай моя призрачен Жътвар, той направи нещо толкова неочаквано и непонятно, че умът ми отказа да го приеме.

Той размаха косата си и тъпият край на дървото ме удари в гърдите.

Извиках наум — „Но ти не си истински!“, — въпреки че се прегънах на две и останах без дъх.

Истински или не, косата му бе съвсем истинска.

За втори път тази вечер моят модел бе брутално променен. Моят Мрачен жътвар бе *материален*.

Невъзможно! Нали хвърлих фенерчето през него, гледах как се превърта от край до край и се заби в стената. Нямах плътност!

Смеейки се, той тръгна към мен. След като вече знаех, че е истински, можех да усетя злобата му, черна пулсираща омраза, едва сдържана под обемния черен саван. Насочена към мен, *изцяло* за мен.

Зяпнах недоверчиво, мъчейки се да вкарам въздух в дробовете си. Бях издишала всичко. Гърдите ми бяха стегнати, дробовете ми — изпразнени.

Бях изиграна. Подмамена да вярвам, че врагът ми не ми е враг, за да има време той да се подготви да действа. Дали ме бе шпионирал през цялото време? Дали ме бе гледал и бе чакал точния момент?

Бях му говорила. Бях му признала греховете си. Какво беше той?

Изхриптях силно, засмуквайки въздух.

Той приближи, черните одежди се отместваха, докато се плъзгаше напред.

Усетих Фае... не усетих Фае. Вероятно можех да го Нулирам, а вероятно не.

Замахна с косата. Аз подскочих. Той се завъртя и отби, аз приклекнах и скочих. Дървената дръжка бръмчеше, докато режеше във въздуха, и знаех, че дори един от тези удари да ме сполети, щеше да превърне костта в прах.

Опитваше се да ме докопа с извитото острие. Искаше да ме смаже и да ме осакати. Защо? Дали имаше специална смърт, отредена за мен?

Докато танцувахме ужасяващия си валс, уличката внезапно се напълни с Момчета носорози. Строените войници ни бяха намерили.

След мигове щях да бъда обкръжена от десетки Ънсийли. И ако това се случеше, бях обречена. Можех да ги вцепеня, но бях твърде много. Накрая щяха да ме надвият. Имах нужда от Дани, имах нужда от Баронс. Щях да бъда погълната от тълпа войници, щях да бъда понесена на кръста на тъмната им вълна и щях да бъда доставена на господаря им.

Направих единственото, за което можех да се сетя. Когато всичко друго пропадне, опитай се да свалиш главния! На този етап бях съвсем сигурна, че господин Жътвар — до този момент го подценявах — беше главният, останал безвредно назад досега.

Нападнах привидението.

То парира ръката ми с копието с нечовешка скорост и опакото на косата ме хвана. Усетих как костите на китката ми се стриха на прах. Докато се сривах на колене, въпреки заслепяващата болка, успях да забия дланта на другата си ръка в тъмната роба.

Не се вцепени.

Всъщност това, което срещна ръката ми, не беше... съвсем... твърдо.

Когато бях на пет, намерих умрял заек, който някак се беше вмъкнал в къщичката ни за игра. Предполагам, че бе умрял от глад. Беше пролет, още не беше твърде горещо и животното не беше започнало да мирише или да показва видими признаци на разложение, поне не отвън. Изглеждаше толкова красив както лежеше на одеялото ми, с копринената си заешка козина, топчеста опашка и розов нос. Помислих, че спи. Опитах се да го вдигна, да го покажа на мама, да попитам дали можем да го задържим. Малките ми ръце се бяха плъзнали дълбоко в тялото му, в топлата жълтеникава каша на разлагаща се плът.

Надявах се никога повече да не усетя и да не подуша такова нещо.

Усетих и подуших сега.

Плъзнах лявата си ръка през корема му, зарових я в плътта му. Но нещото не бе *изцяло* разложено. Ръката му изобщо не беше мека, когато се изви около врата ми, а твърда и неотстъпчива като стоманено въже.

Ритах и пицях, борих се и хапах, но силата на нещото бе невероятна. Какво беше то? С какво се биех? Колко лесно бях повярвала в това, в което то искаше да повярвам! Как ли се е смяло, когато изливах греховете на виновната ми съвест пред него? Къде беше копието ми?

За втори път не можех да дишам. То ме душеше.

Взирах се в кожестия корем на Ловеца, докато умирах.

ШЕСТНАЙСЕТ

Както сигурно сте се досетили, не умрях наистина, не последвах съдбата на сестра си, сама в уличка, победена от чудовища в мрачното сърце на Дъблин.

Родителите ми нямаше да изискват друго тяло от летищните власти. Поне не точно сега.

Но бях *помислила*, че умирам. Когато достъпът на кръв към ума ти е отрязан в задушаваща хватка, не знаеш дали нападателят ти възнамерява да задържи натиска върху сънните ти артерии за десет секунди — достатъчни, за да изпаднеш в безсъзнание, — или за още по-дълго — докато сърцето ти спре, а умът ти загине. Бях приела, че привидението иска да ме убие.

Нямаше да мине много време, преди да ми се поиска да беше ме убило. Съвзех се с кисел, химически вкус в устата, който ме накара да заподозра, че съм била дрогирана. Изгарящата болка в китката ми беше придружена от странна неподвижност и тежест и от миризмата на мокър, покрит с мъх камък. Задържах очите си затворени и дишането си равномерно, опитвайки се да направя оценка на себе си и на обкръжението си, преди да се издам на всеки, който можеше да ме гледа, че съм в съзнание.

Бях боса и ми беше студено, носех само дънки и тениска. Ботушите, пуловерът и якето бяха изчезнали. Имах смътен спомен как губя чантата си в уличката. Дотук с мобилния телефон, който Баронс ми бе дал. Като говорим за Баронс, той щеше да ме намери. Щеше да проследи гривната и...

Сърцето ми потъна. Не усещах гривната на ръката си. Всъщност единственото, което усещах, бе нещо кораво и тежко около китката ми. Чудех се кога и къде е била свалена гривната ми, къде бях сега и колко време бе минало. Чудех се кой или какво беше привидението. Въпреки че лорд Господар носеше подобна закачулена роба в кървавочервено единствения път, когато го видях, не вярвах, че тези двама злодеи са

един и същ. Те имаха някои общи аспекти на природата си, но съзирах нещо много различно у привидението.

Лежах напълно неподвижна и слушах. Ако някой се спотайваше наблизно, си създаваше много главоболия да не издаде присъствието си.

Отворих очи и се взрях нагоре.

Никой не каза нищо злокобно като: „А-ха! Будна си. Нека мъчението започне!“, затова рискувах да хвърля поглед към китката си. Носех гипс.

— Едва не ти откъснах ръката — каза един глас и аз едва не изскочих от кожата си. — Кървеше до смърт. Това наложи поправките.

Седнах бавно, внимателно. Главата ми бе замаяна, езикът удебелен. Китката ми представляваше купчина пищящи нерви, ръката ми гореше чак до рамото.

Огледах се. Бях в каменна килия — древна пещера — зад железни решетки върху тънък палет на пода. Отвъд решетките стоеше моето привидение.

— Къде съм?

Качулката му прошумоля, докато говореше.

— В Бърен. Под него, за да бъдем точни. Знаеш ли къде е Бърен? — попита. В гласа се долавяше усмивка. Къде бях чувала този глас? Шипящ, копринен, беше познат... но различен... тонът бе плавен, а думите свободно оформени.

Да, знаех къде е Бърен. Бях го виждала на картите си и бях чела за него по време на скорошния ми опит да се отърва от провинциализма си. От ирландското *Бойриан*, което означаваше велика скала или скалисто място. Това беше *карстов* пейзаж в графство Клер — варовиков район от приблизително триста квадратни километра, а прочутите Скали на Мохер се намираха в югозападния му край. По напуканата варовикова повърхност, изсечена от карст или от цепнатини в камъка, човек можеше да открие неолитни гробове, портални долмени, високи кръстове и дори петстотин пръстеновидни укрепления. Под Бърен имаше върволица от пещери и километри лабиринтообразни проходи и пещери, някои отворени за туристи, повечето неизследвани, неразработени и твърде опасни за обикновения пещерняк.

Аз бях *под* Бърен.

Това беше стотици пъти по-лошо от това да съм в бомбоубежище. Със същия успех можеше да съм погребана жива. Мразя ограничените пространства, колкото и тъмното. Съзнавайки, че над главата ми има тонове и тонове скала, плътна и непроницаема, отделяща ме от въздуха, от откритите пространства и от възможността да се движа свободно, ме обзе клаустрофобия. Лицето ми сигурно бе издало ужаса ми.

— Виждам, че знаеш.

— Къде са нещата ми? — не биваше да мисля за това къде съм, в противен случай щях да се срина. Трябваше да се съсредоточа върху измъкването. Особено върху гривната. Тук ли бе свалена?

Или на уличката? Не можех да попитам. Отчаяно трябваше да разбера.

— Защо?

— Студено ми е.

— Студът е най-малкият ти проблем.

Това несъмнено беше истина. Дори да успеех да се освободя, как щях да намеря пътя навън от това място? По тъмни тунели, през наводнени пещери, без компас, без чувство за ориентация. Колкото и отчаяно да исках още информация за дрехите, гривната и копието, се боях да го притисна, боях се, че твърде много интерес може да направи тъмничаря ми подозрителен, а последното, което исках да направя, бе да накарам привидението да изхвърли нещо, което можеше да остави да се въргаля наоколо, нещо, което би могло да спаси живота ми. Как действаше гривната? Можеше ли Баронс да я проследи под земята?

— Кой си ти? Какво искаш? — попитах аз.

— Животът си — каза той. — Вместо това ще взема твоя. По същия начин, по който ти отне моя. Парче по парче.

— Кой си ти? — повторих. За какво говореше това нещо?

То вдигна ръка и дръпна назад качулката.

Потреперих силно. За момент бях толкова ужасена, че не можех да направя нищо друго, освен да се пуля. Потърсих в лицето нещо, каквото и да е, което да разпозная. Трябваша ми няколко минути, за да го открия в очите.

Те бяха мъртви, лимонени, нечовешки.

Малуш!

Изметох го преждевременно от игрална дъска. Грешах, толкова много грешах! Вампирът не бе мъртъв.

Това беше по-лошо от мъртъв.

Всички тези пъти, когато поглеждах привидението, когато го виждах през прозореца късно нощем или на уличката, или в гробището с Баронс, е бил Малуш, който ме е наблюдавал. Всички тези пъти, когато омаловажавах моя Мрачен жътвар като част от въображението ми, вампирът всъщност е бил там, някак. Потреперих отново. Била съм близо до него толкова често, без да осъзнавам в каква опасност съм. Той е бил в задната уличка в нощта, когато влязоха Сенките, в нощта, когато разбих гаража на Баронс. Започнал е да ме наблюдава малко след като го бях намушкала. Чудех се защо бе изчакал толкова дълго, за да действа.

Помъчих се да не гледам останалата част от него. Бе станала гротескна. Нищо чудно, че носеше качулката спусната ниско. Криеше лицето си. Погледнах настрани. Не можах да го понеса.

— Гледай ме, кучко! Виж делото си! *Ти* направи това с мен — изръмжа той.

— Не, не съм — казах мигновено. Може да не знам много, но знаех, че *никога* не бих направила нещо такова на никого, дори на най-лошия си враг.

— Напротив, ти го направи. А аз ще ти причиня по-лоши неща, преди да свърша. Ще умреш, когато аз умра. Може да минат седмици, може да минат месеци.

Погледнах отново към него и се опитах да говоря, но не можах. Лицето му, някога по готически, по байроновски красиво, сега бе чудовищно.

— Не съм направила това — настоях. — Няма начин. Аз само те намушках в корема. Не знам как останалото от теб е станало толкова... толкова... — оставих изречението да свърши там, по-милостиво и за двама ни. — Сигурен ли си, че не го е направил Баронс? — Не беше много мъдро от моя страна да обвинявам Баронс, но в момента, при тези обстоятелства, изобщо не се чувствах мъдра. Чувствах се малка и ужасена. Малуш ме смяташе за отговорна за това, в което се бе превърнал, а това, в което се бе превърнал, бе по-лошо от всичко, което бях виждала във филмите, които бях гледала, или в кошмарите, които бях имала.

— Ти ме намушка с копие, което убива Фае, кучко!

— Но ти не си Фае — възразих. — Ти си вампир.

— Части от мен бяха Фае — изсъска той.

Устата му не се затвори напълно, пръски слюнка прелетяха през решетките и попаднаха върху кожата ми. Пареха като киселина. Избърсах ръцете си в тениската.

— Какво? — недоумявах. Как можеше *части* от някого да са Фае? Но все пак точно така изглеждаше. Сякаш копието бе убило части от него. Късове от лицето на Малуш бяха все още мраморнобели и красиви по вампирски, други части бяха обезобразени като от проказа. Почерняла вена минаваше от дясната му буза, през челюстта и до средата на врата като изгнила жила в телешко. Буцата над лявото му око бе сива и влажна. По-голямата част от брадичката и долната му устна се бяха сринали в мокро септично разлагане. Беше ужасно. Не можах да спра да зяпам. Дългата му руса коса бе опадала, оголвайки подпухнал череп, нашарен от мрежа тънки, черни вени.

Осъзнах, че сигурно затова ръката ми бе потънала в корема му. Части от тялото му също се разлагаха, което обясняваше променените му походка и глас. Да не споменаваме устата, която не се затваряше и затрудняваше говора. Дали и отвътре гниеше? Отвратена, избързах ръка в дънките.

— Погледни ме! — каза той, жълтите му очи горяха като фенери в деформирания череп. — Проучи ме! Скоро ще познаваш това лице така добре, както и собственото си. Ще бъдем близки. Много близки. Ще умрем заедно — присви очи. — Знаеш ли коя е най-лошата част? — попита и не изчака отговор. — В началото виждаш как части от теб да гният. Взираш се в огледалото, мушкаш пръст в топящата се плът. Чудиш се дали трябва да изчегърташ изгнилото, или да го оставиш. Да го превържеш. Осъзнаваш, че ухото ти или част от стомаха ти вече не подлежат на поправка. Губиш себе си на степени. Мислиш, че можеш да живееш с това, но после заминава следващата част, после следващата и разбираш, че най-лошата част не е когато се будиш, за да откриеш, че още една част от теб вече не е жива, а нощите, когато лежиш буден в ужас какво ще откриеш на сутринта. Дали следващото ще бъде ръка? Око? Дали ще ослепея, преди да умра? Дали ще бъде езикът ми? Членът ми? Топките ми? Не реалността е това, което те погубва, а възможностите. Чакането, часовете, когато лежиш буден и

се чудиш какво ще последва. Не е болката на момента, а очакването на следващата болка. Не е самото умирање. Това би било облекчение. А отчаянието да живееш, глупавата шибана нужда да продължиш много след като си намразил това, в което си се превърнал, много след като дори не можеш да понасяш да се гледаш. Ще изпиташ това, преди да съм свършил с теб — устните му (едната изваяна, розова и плътна, другата изгнила) оголиха зъбите. — Погледни ме! Живях като Смъртта с години. Играх тази роля за тях. Доставях Смърт на последователите ми, облечен като велика готическа съблазън. Давах им я в кадифе и дантела, миришеца на секс. Издигнах ги по-високо, отколкото са били с какъвто и да е наркотик. Танцувах с тях в смъртта. Разкъсвах гърлата им и пиех кръвта им, а те свършваха под тялото ми. Никой ли няма да направи същото за мен? Никой ли няма да танцува с мен в мрака?

Не можех да намеря думи.

Усмивката му бе ужасна, смехът му — още по-лош. Звучеше влажно, грешно. Той протегна напред ръце, сякаш за валс.

— Добре дошла, партньорке за танц! Добре дошла на моя бал тук, в пещерата на Ада! Смъртта не е привлекателна. Не идва обвита с коприна и ухаеща сладко, каквато бе за моите избрани. Тя е самотна, студена и безжалостна. Отнема всичко, преди най-накрая да вземе теб — той отпусна ръце. — Имах всичко. Държах света за топките. Чуках всичко, което исках, когато поисках. Бях боготворен, бях богат и щях да бъда една от новите велики сили на света. Аз бях дясната ръка на лорд Господар, а сега съм нищо. Заради теб.

Той дръпна качулката си, нагласи я, после се обърна и тръгна.

— Така че, мисли, красива кучко — подхвърли той през рамо, — за това, че скоро няма да бъдеш толкова красива! Мисли за сутринта и за това какъв ужас те очаква там! Опитай се да спиш! Чуди се какво може да те събуди! Сънувай! Сънищата са единственото, което ти е останало сега. Аз притежавам реалността ти. Добре дошла в моята реалност!

Лежах върху палета и се вирах в каменния таван. Отидох на онова място на *Шийте зряц* в главата и открих нещо. Бях способна на илюзия. Не от типа на Фае, която въздейства на другите, а такава,

каквато само аз можех да видя. Беше достатъчно. С ума си нарисувах облаци и синьо небе върху тавана на пещерата и отново дишах.

Наистина ли едва преди три месеца лежах край басейна в къщата на родителите си, облечена в любимия си розов бански на точки, сърбах студен сладък чай и слушах Луис Армстронг да припява какъв чудесен свят?

Песента, която в момента свиреше на въображаемия ми айпод, беше „Магистрала към ада“. Бях на магистралата и дори не знаех. Това бе скоростен път. Пред него аутобаните изглеждаха като игра за охлюви. Общо три месеца от Щатите до гроба, а месец от това време бе прахосан през един-единствен следобед в игра на волейбол с копие на сестра ми в света на Фае.

— В’лане? — казах с лека настойчивост. Призовах слаб вятър, който да разнесе пухкавите облаци по тавана. — Тук ли си? Някъде? *Наистина* мога да се възползвам от помощ точно сега — за известно време (нямах представа за времето тук) призовавах Секс-до-смърт-Фае пламенно. Обещавах му неща, без да знам колко ще съжалявам. Но щях да съжалявам повече, ако се наложеше да умра.

Нямаше полза.

Където и да беше, не ме чуваше.

Какво се бе случило с Малуш? Какво имаше предвид, когато каза, че части от него са Фае? Как би могъл човек — или вампир в случая — да бъде Фае? Според разбиранията ми или си Фае, или не си. Можеха ли Фае и човек да се размножават и дали щеше поколението да е отчасти Фае?

Но не това бяха данните, които отчитах за Малуш. Всеки път, когато го срещнех, се съсредоточавах директно върху него, опитвайки се да усетя какво е той. Винаги беше объркващо, а сега още повече. Както и да бе станал отчасти Фае, не бе роден такъв. Беше нещо, което бе *станал*. Но как? Беше ли като вампирството? Трябваше ли да те ухапят? Или да правят секс с теб? Какво?

Облаците изчезнаха. Поддържането на илюзията бе трудна работа, а между болката в китката и последствията от наркотиците, които ми бе дал, за да ме държи в безсъзнание, докато ме транспортира от Дъблин до Бърен, ми бе останала малко енергия. Умирах от глад. Беше ми студено и бях ужасена.

Превъртях се на една страна и се загледах извън моята килия.

Бях затворена в края на дълга, овална каменна пещера, осветена от факли по стените. В другия край имаше метална врата, закрепена в стената.

В средата на пещерата имаше ниска каменна плоча, която приличаше на жертвен олтар. На нея имаше ножове, бутилки и вериги. Три пищни, брокатени стола във викториански стил бяха придърпани около нея. Малуш бе донесъл дрипи от готическото си минало в смъртта.

В стените на влажната пещера имаше други килии или дупки. Някои бяха тесни и малки като кутии с решетки, в които да бъде напъхан някой. Други бяха достатъчно големи — за дузина затворници. Моята килия беше между други две, от които ме делиха решетки, но те бяха празни. В няколко килии отсреща понякога нещо мърдаше. Повиках другите обитатели, но нямаше отговор. Малуш ли бе създал това място, или се намирах в някаква древна тъмница, останка от по-варварски времена, заровена толкова дълбоко в земята, че е била забравена?

Облаци. Превъртах се и отново ги нарисувах на тавана. Треперех. Фрази като „дълбоко в земята“ просто не бяха за мен. Имах няколко приятели, които бяха пещерняци. Винаги съм мислела, че са откачалки. Защо да влизаш в земята по-рано, отколкото трябва?

Добавих слънце и ослепително бял плаж към илюзията, облякох се в розово. Нарисувах сестра си в картината.

Накрая заспах.

Разбрах, че е в пещерата с мен в мига, в който се събудих.

Фае, но не Фае. Можех да го усетя. Тъмен рак, грешност.

Главата ме болеше от спането върху каменна възглавница. Болката в китката бе намаляла от пищящи нерви до болка на плътта и кръвта, което бе много по-поносимо. Бях толкова гладна, че почти няхах сили да се движа. Да не мислеше да ме умори от глад? Бях чувала, че за около три дни можеш да се обезводниш. Колко дълго трябваше да карам? Няхах усет за време в това място. Дали часовете щяха да са като дни? Дали дните щяха да са като месеци? Колко време съм била в безсъзнание? Колко дълго бях спала?

От това колко бях гладна, прецених, че е минал поне ден, може би два. Имам бърз метаболизъм и трябва да ям често. При условие че ме хранеше и поеше, на какво щях да приличам след седмица? След месец?

Обърнах се предпазливо. В килията ми имаше хляб и малка кофа с вода. Нахвърлих им се като животно.

Докато късах хапки от сухия, твърд хляб и ги тъпчех в устата си, гледах Малуш през решетките. Беше с гръб към мен. Беше свалил качулката. Задната част на подутата му глава без коса изглеждаше гангрениясала. Къдри дантела покриваха врата му и облечените с черни ръкавици ръце, където робата се бе дръпнала. Дори и разлагащ се, все още се обличаше в стил „готик“. Седеше пред ниската каменна плоча и ако не бърках, също ядеше нещо, като издаваше отвратителни звуци. Видях сребърния проблясък на срязване, чух звука от острие върху камък, хрущене. Чудех се с какво се хранят разлагащите се вампири. Според авторите на „Вампири за глупаци“ те *не* ядяха. Пиеха кръв. Тялото му и столът ми пречеха да виждам плочата.

Изядох хляба твърде бързо и в резултат в стомаха ми заседна твърда, горчива буца тесто. Въпреки ужасната жажда пих вода внимателно. Нямаше тоалетна в адската ми килия. Ирония са униженията, които ни се случват при значително по-големи проблеми. Сякаш да те убие врагът ти, не е чак толкова ужасно, колкото да си принуден да уринираш пред него.

Къде беше Баронс? Какво бе направил, когато не се бях появила в книжарницата онази нощ? Тръгнал е да ме търси? Още ли бе някъде навън и търсеше? Дали Малуш и Ловците бяха хванали и него? Отказах да повярвам. Нуждаех се от надежда. Със сигурност, ако Малуш бе хванал Баронс, щеше да се хвали, щеше да го е затворил някъде, където да го виждам. Беше ли се върнал в книжарницата, ядосан, мислейки, че отново съм отишла с В'лане и ще се върна следващия месец с бански и слънчев тен?

Къде беше гривната?

Защо, о, *защо* не му позволих да ме татуира? Какъв ми беше проблемът? Дори ако ме беше жигосал между бузите на петунията ми, нямаше изобщо да ми пука, стига сега да можеше да ме измъкне оттук. Какво съм си мислила? Бях такава идиотка!

„Една гривна може да бъде премахната, госпожице Лейн. Татуировка не може.“

Бях научила урока си по трудния начин. Въпросът беше дали щях да оцелея.

— Къде ми е копието? — попитах Малуш. Ако беше тук, сигурно и гривната беше тук.

— Копието не е твое, кучко — каза вампирът, вдигна ръка и поднесе нова хапка към устата си. Успях да зърна ръката му — носеше лъскави, твърди черни ръкавици. Чудех се дали ръцете му са започнали да гният и носи ръкавици, за да запази формата им. Той подъвка минута-две. — Никога не си била достойна за него. Пуснах слух, че е в мен. Който ме възстанови, ще го получи.

— Наистина ли мислиш, че *можеш* да бъдеш възстановен? — Приличаше на нещо, което е било съживено от гроба. Не виждах как такава щета може да бъде поправена.

Той не ми отговори, но усетих яда му, който смрази помещението.

— Ако си бил дясната ръка на лорд Господар, защо *той* не те излекува? Той предвожда Ънсийли. Трябва да е много могъщ — изпробвах аз.

Той изплю нещо. Зърнах червени жили, преди да падне на пода зад плочата. Сурово месо ли ядеше?

— Той е нищо в сравнение с Фае. Имам нужда от истинско Фае, пълнокръвно. Може би самата кралица ще дойде за копието и ще ми даде еликсира на живота в замяна. Ще ме направи истински безсмъртен.

— Защо да го прави, когато би могла просто да те убие и да вземе копието?

Той се извъртя и се взря в мен. Лимонените му очи бяха полудели от ярост. Облаците бяха моята илюзия. Кралицата, даряваща му вечен живот, бе неговата илюзия и аз току-що я разбих.

Повдигна ми се, преди да проумея какво виждах. Някои неща не трябва да бъдат филтрирани през съзнанието, те те удрят в стомаха. Парче сурова плът висеше наполовина извън гниещата му уста и той държеше още едно парче в ръка. Плътта беше розово-сива, капеща и блестеше с бели гнойни пъпки. Вече знаех какво ядеше.

Момче носорог беше оковано за плочата. Живо. Това, което беше останало от него, се гърчеше в агония. Малуш ядеше Ънсийли!

Хлябът моментално се превърна в развалена буца мая, която нарасна и бе на път да се излее. Не го допуснах. Трябваше ми енергия. Преглътнах трудно. Кой знае кога отново щеше да ме нахрани?

— *Ти!* Ти си този, който ги яде! Но защо? — Не беше съвпадение, че полуизядените тела бяха намерени там, където виждах моето привидение. Малуш бе този, който бе ял Момчето носорог в гробището онази нощ, когато го претърсвах. Той бе оставил полуизядения кошмар в контейнера точно зад книжарницата. Толкова близо, а аз не знаех!

Той натъпка хапката в устата си с пръсти. Тя трептеше и се съпротивляваше през цялото време. Виждах как „храната“ мърдаше зад бузите му. Плътта, която ядеше, не бе просто сурова. Както и онова Ънсийли на масата, тя бе още жива.

— Чудиш ли се, кучко? И аз ти се чудех. След като ме намушка, веднага ми стана лошо. Не знаех какво ми е. Лежах в леговището си отровен, осъзнавайки бавно какво си причинила с копието. Тогава започнах да мисля какво ще направя с теб. Реших да те шпионирам. В началото бях твърде слаб и можех само да те наблюдавам и да планирам, но отмъщението ме направи силен. То и изяждането на повечето от последователите ми — той се изсмя. — Докато лежах в онази стая, докато чаках този момент, вонящ до небето, и докато гледах как гния, проведох толкова много разговори, имах толкова много близки срещи с теб. Във всички тях ти ме боготвореше, преди да умреш. Искаш ли да ме опознаеш? Скоро ще научиш всичко. Ще наричаш *мен* лорд Господар — отхапа още едно парче. — Той ме научи да ги ям.

— Защо? За какво? — Ето най-послед малко информация за врага ми.

— За да мога да ги виждам.

— Кои? Имаш предвид Фае? — попитах недоверчиво.

Той кимна.

— Да не казваш, че ако някой яде Ънсийли, ще развие способността да вижда Фае? Нормален човек или вампир?

Той сви рамене.

— Накарах двама от телохранителите си да ядат. Оказа се сполучливо.

Чудех се какво е направил с телохранителите. Не попитах. Не виждах как би оставил конкуренция в каквато и да е форма да живее и евентуално да го предизвика. Ако Малуш наистина бе вампир, много се съмнявах, че би се кланял на някого.

— Защо лорд Господар е искал да ги виждаш?

— За да ме привлече за каузата си. Той искаше парите ми, връзките ми. Аз исках неговата сила. И щях да я отнема, цялата, но тогава се появи ти. Бях спечелил много от слугите му на моя страна. Те още ми служат — той натъпка още една хапка в устата си и затвори очи. За миг по съсипаното му лице се разля скверно изражение на чувствено удоволствие. — Не можеш да си представиш какво е усещането — каза той, докато дъвчеше бавно, почти усмихнат. После рязко отвори очи, трескави от омраза. — Или какво беше усещането, преди да ме повредиш. Беше изключителен наркотик. Даде ми власт в черните изкуства, сила на десет мъже, усили сетивата ми и лекуваше смъртни рани толкова бързо, колкото бяха нанесени. Направи ме непобедим. Сега съм лишен от този екстаз. Докато ги ям, съм силен и не мога да умра, но нищо повече. Заради теб!

Още една причина да ме мрази. Бях му отнела избрания наркотик. На всичко отгоре бях нанесла нелечима рана, заради която яденето на Ънсийли очевидно бе непреодолимо. Рана, която го убиваше бавно, една част Фае след друга. Не разбирах съвсем това.

— Яденето на Ънсийли превръща ли те във Фае накрая? Това ли правехте ти и лорд Господар? Ядяхте Фае, за да станете Фае?

— Майната му на лорд Господар! — изръмжа той. — Аз съм твоят свят сега.

— Изоставил те е, нали? — предположих. — Когато те е видял такъв, те е пратил да умреш. Вече не си служел на целите му.

Ярост забръмча във въздуха. Вампирът се обърна и изрязва още едно парче плът. Докато се движеше, тъмната му роба се раздели и видях проблясъка на нещо златно и сребърно, инкрустирано с оникси и сапфири, което висеше на врата му.

Малуш беше взел амулета! Той ни беше изпреварил в имението на уелсеца онази нощ!

Но ако имаше амулета, защо не го бе използвал, за да се излекува? Отговорът дойде бързо. Баронс ми каза, че кралят на Ънсийли го изработил за наложницата си, която не била Фае, и че човек трябва да е велик, за да призове силите му. Малуш беше отчасти Фае. Което значеше, че или частта му Фае не му даваше достъп до силата на амулета, или, въпреки машинациите му да се издигне до такъв ранг, Джон Джонстън Джуниър просто не беше велик.

Може би аз бях.

Трябваше да взема амулета.

Една още по-мрачна мисъл последва първата. Малуш е бил този, който така брутално бе убил всички хора. Как го беше обобщил Баронс? „Който или каквото и да бе убило пазачите и персонала онази нощ, го бе направило или с безпристрастния садизъм на чист социопат, или с безмерна ярост.“

Е, с какво си имах работа? Със социопат или с безмерна ярост? И двете не вещаеха нищо добро за мен. Вероятно можех да манипулирам избухливец. Но не бях сигурна, че някой би оцелял от социопат.

Малуш се изправи, обърна се, извади нежно избродирана носна кърпичка от обемистите поли на робата си и попи брадичка. После се усмихна, оголвайки кучешките си зъби.

— Как е китката ти, кучко?

Беше много по-добре, но той я счупи отново.

Сега ще оставя нещата на въображението ви.

Въпреки че може да не изглежда така, това не е история за мрака. А за светлината. Халил Джубран^[1] казва: „Радостта ти може да те изпълни единствено толкова дълбоко, колкото тъгата те е издълбала.“. Ако никога не си вкусвал горчицина, сладкото е просто още един приятен вкус на езика ти. Някой ден ще побера много радост.

Основното е, че Малуш не искаше да умра. Още не. Той знаеше много изобретателни начини да причинява болка, без да оставя трайни, съкрушителни рани. Повече искаше да предвкусвам ужасите, които бе решил да ми причини, отколкото да ги осъществи, за да чувствам същия безпомощен страх, който той бе изпитал. През всички тези седмици, в които бе лежал в бърлогата си, борейки се с отровата в тялото си, бе планирал смъртта ми в подробности, а сега имаше

намерение да отдели много време за извършването ѝ. Едва след като ме нарани толкова, колкото би могъл, без да ме обезобрази, щеше да започне осакатяването. Каза ми, че за всяка част, която бе изгубил, аз също щях да изгубя по нещо. Той имаше подръка лекар, който да възстановява раните след варварските му хирургии и да ме държи жива.

Две от неговите Ънсийли ме държаха в началото. Накрая той ги отпрати, влезе в килията ми и започна по-лично нападение. Изглежда, чувстваше, че имаме специална, интимна връзка. Говореше неспирно, докато ме нараняваше, казваше ми неща, които не пробиваха замъгления ми от болка мозък, но по-късно, когато водите се избистреха, излизаха на повърхността и тогава осъзнах, че наистина беше прекарал много време в разговори с мен в главата си. Думите му бяха репетирани и бяха произнасяни в безпогрешно подбран момент за максимално ужасно въздействие. Вампирът Малуш, с готическото си имение тип семейство Адамс, с дрехите в стил „стиймпънк“ и с прелъстителното си изобразяване на смъртта, винаги е бил шоумен, а аз бях последната му зрителка по неволя. Каза ми, че преди да свърши с мен, аз ще се държа за него, ще търся подкрепата му и ще го умолявам за утеха дори докато ме унищожава.

Има физическо и психологическо мъчение. Малуш бе майстор и в двете.

Държах се. Не пицях много. Все още. Упорито се държах отстрани за спасителната си лодка от оптимизъм в морето на болката. Казвах си, че всичко ще бъде наред, че Малуш може да ми е взел гривната, но никога не би изхвърлил реликва, която би могла да се окаже полезна за него някак, особено толкова древна и толкова скъпа. Уверявах се, че я е захвърлил някъде наблизко в пещерата и че Баронс ще я проследи и ще ме намери. Болката щеше да спре. Нямаше да умра тук. Животът ми не бе свършил.

После ми пусна бомбата.

С прокажена усмивка на лицето, той се приближи толкова близо до мен, че гадната воня на гниеща плът едва не ме задуши и потопи спасителната ми лодка, прати я право на дъното на морето. Каза ми да забравя за Баронс, ако това е моята надежда, ако това ме задържа да се поддам на безмозъчна паника, защото Баронс *никога* няма да дойде. Малуш се бе погрижил да свали „хитрата ми малка гривна локатор“ в

уличката, където ме бе хванал, заедно с чантата и дрехите ми. Беше я оставил да лежи там, сред счупени бутилки и отпадъци.

Ловците ни бяха донесли тук. Не бяхме оставили следа по земята, която да бъде проследена. Те бяха истински наемници и Малуш бе предложил по-висока цена за временните им услуги. Нямахме шанс Джерико Баронс или някой друг някога да ме намери или да ме спаси. Бях забравена и изгубена за света. Бяхме той и аз, сами, в недрата на земята, до горчивия край.

Изрази като „недрата на земята“ наистина ми действаха. Мисълта, че гривната ми лежеше безполезна на онази уличка, ми действа дори по-лошо. Бях на часове път от Дъблин, под тонове камък.

Малуш бе прав. Без гривната никога нямаше да бъда намерена, жива или мъртва. Мама и тате поне бяха получили тялото на Алина. Моето никога нямаше да се появи. Какво щеше да им причини безследното изчезване на втората им дъщеря? Не бях в състояние да понеса мисълта за това.

Баронс го нямаше. Не можех да разчитам на В'лане. Ако се навърташе около мен по обичайния начин, щеше да е прекратил всичко това досега. Нямахме да позволим на Малуш да ме измъчва, което значеше, че е заминал някъде, вероятно по някакви задачи на кралицата си, и че можеха да минат месеци човешко време, преди отново да дойде тук. Оставаше Роуина и нейната група здраво контролирани *Шийте зрящи*, а тя ясно бе изразила чувствата си: „Никога няма да рискувам десет, за да спася един.“.

Малуш беше прав. Никой нямаше да дойде за мен.

Щях да умра тук, в тази нещастна, мрачна адска дупка в ръцете на гниещо чудовище. Никога повече нямаше да видя слънцето. Никога нямаше да усетя трева или пясък под краката си. Никога повече нямаше да слушам друга песен, никога нямаше да вдишам сладкия, напоен с цвят въздух на Джорджия, никога нямаше да вкуся пилето с орехи и прасковения пай на мама.

Той щеше да ме превърне в парализиран инвалид чрез бавни, безкрайно малки стъпки. Страданието, което възнамеряваше да причини на останките от тялото ми, бе прекалено ужасяващо, за да позволи умът ми подробностите да стигнат до ушите ми. Изключих се. Повече не чувах.

Надеждата е важно нещо. Без нея сме нищо. Надеждата оформя волята. Волята оформя света. Надеждата ми бе умряла, но ми бяха останали няколко неща. Воля, отчаяние до голяма степен и шанс.

Блестящ, златен и сребърен, инкрустиран със сапфири и оникс шанс.

Бях яла днес. Още не бях толкова лошо пребита и едната ми ръка бе здрава. Кой знае в каква форма щях да бъда утре? Или на следващия ден. Не можех да мисля за бъдеще на това място. Вероятно никога повече нямаше да съм толкова силна, колкото бях в момента. Наистина ли щеше да ме измъчва с психотропни наркотици, както бе казал? Мисълта, че контролът върху ума ми ще ми бъде отнет, беше по-лоша от мисълта за още болка. Дори нямаше да имам разум, за да се *опитам* да се боря. Не можех да позволя това да се случи.

Налагаше се да действам — сега или никога. Трябваше да знам. Бях ли велика? Можеше да нямам друга възможност да разбера. Можеше да ме окове следващия път. Или по-лошо.

Той все още говореше. Изглежда, не му пукаше дали го чувам и че вече не отговарях с трепване на онова, което казваше. Това беше изпълнението, за което живееше. Нездраво жълтите му очи горяха с откачен фанатизъм.

Когато посегна отново към мен, аз се хвърлих напред, сякаш търсех прегръдката му. Това го стресна. Пъхнах ръката си дълбоко под робата му, затърсих амулета и стиснах здраво, когато го открих. Беше като да сложа ръка върху лед. Металът бе толкова студен, че пареше, сякаш разяждаше плътта ми до кост. Изтласках болката. За миг нищо не се случи. После мрачен огън, синьо-черна светлина започна да пулсира в гънките на робата му измежду пръстите ми.

Получих своя отговор. Маккайла Лейн имаше потенциал за величие.

Щях да се задоволя с малко суперсила и карта, които да ме измъкнат оттук. Дръпнах, но веригата бе изкована от дебели брънки. Не можах да я скъсам. Спомних си как главата на стареца бе почти откъсната. Бяха ли подсилени брънките с магия? Напрегнах волята си, опитах се да издърпам амулета през гниещия му врат. Полупрозрачният камък блесна, окъпвайки пещерата с мрачно сияние.

— Ти, кучко! — вампирът, изглежда, не можа да повярва.

Бях права. Той не бе в състояние да го накара да действа. Усмихнах се самодоволно.

— Предполагам, че просто нямаш точните неща.

— Невъзможно! Ти си никоя, *нищо*!

— Това *нищо* ще ти нарита задника, вампир — блъф, блъф, блъф. Молах се да има поне малко истина в него. Когато веригата се скъса рязко, аз се препънах назад в стената, стиснала амулета.

За миг той се взря невиждащо. Прокара ръка по врата си и знаех, че се чуди как съм свалила амулета, след като той почти бе обезглавил последния му собственик, за да го изтръгне. После лицето му се изкриви от бяс. Той се нахвърли върху мен. Зъбите разкъсваха, юмруците летяха, опитваше се да си върне амулета, преди да успея да го използвам.

Свих се на кълбо, стисках амулета, предпазвах го и се съсредоточих върху него свирепо.

Нищо не се случи.

Нагънах горещото място в мозъка си и се опитах да наложя волята си. „Унищожи го! — наредих му. — Разкъсай го на парчета! Убий го! Спаси ме! Накарай го да умре! Нека живее! Накарай го да спре да ме удря, накарай го да спре, накарай го да спре!“

Но ударите продължаваха да ваят. Не повлиявах на реалността никак.

Амулетът беше по-студен от смърт в ръката ми, студът се просмукваше нагоре към рамото ми. Излъчваше мрачна светлина, предлагайки ми смразяваща, необятна сила. Това арктическо нещо в ръката ми имаше призрачен живот. Усещах пулсирането му, туптенето на нетърпелив, мрачен пулс. Чувствах, че *иска* да го използвам. Жадуваше за цел, но имаше нещо, което не разбирах за него, нещо, което трябваше да сторя, за да го направя мой. Тогава разбрах, че не съм скъсала веригата. Амулетът се бе откъснал по своя собствена мрачна воля, бе *избрал* да дойде при мен, защото бе усетил, че мога да го използвам.

Но спираше дотук. Аз трябваше да разбера как да го накарам да действа.

Какво трябваше да направя?

Малуш бе забил зъби във врата ми, разкъсваше плътта. Твърдите му, напъхани в ръкавици юмруци бяха като движещи се със сто

километра в час бухалки по страните ми. Опитваше се да ме принуди да се разгъна, за да вземе амулета. Болката бързо ставаше по-силна, отколкото можех да понеса.

Мрачната светиня беше безполезна.

Ако имах време да проуча как да я накарам да работи за мен, щях да имам шанс.

Успях само да вбеся истински Малуш. Доказах, че съм велика, а той не беше.

Той продължаваше да ме налага, когато внезапно проумях характера му. В същността си, под чудовищното злодейство, вампирът бе угаждащ си, разглезен грубиян. Изобщо не беше социопат, а изпуснато от контрол капризно дете, което не можеше да понася някой друг да има по-добри играчки, повече богатство или по-голяма власт, а в моя случай — да е по-велик от него. Ако не притежаваше всичко това, то щеше да го унищожи.

Припомних си телата, които бе оставил в имението на уелсеца. Ужасният начин, по който бяха убити хората.

Никой нямаше да дойде да ме спаси. Не можех да накарам амулета да работи. Колкото и да бе изгнил, аз никога нямаше да съм физически съперник на Малуш. Нямаше измъкване. Това бе истината.

Когато ти отнемат контрола над твоя свят, оставяйки те без друг избор, освен да умреш (единствената разлика е как го правиш — бързо или бавно), животът се свива до едно горчиво хапче. Болката, която изпитвах, го правеше по-лесно за преглъщане.

Нямаше да му позволя да ме направи инвалид.

Нямаше да му позволя да ми отнеме разсъдъка. Някои неща са по-лоши от смъртта.

Той бе ослепял от ярост, по-наситена отпреди. Беше на път да изгуби напълно контрол. Напрегнах се да я подхраня, да го избутам от ръба.

Спомних си какво ми каза Баронс за миналото на Джон Джонстън Джуниър. За мистериозната „случайна“ смърт на родителите му и за това колко бързо се бе отделил от всичко, което те бяха подкрепяли и защитавали. Спомних си как Баронс провокира Малуш с намеци за корените му и за вампирската мигновена ярост, нелогичната му омраза към собственото му име.

— Откога си ненормален, Джей Джей? — изпъсках между ударите. — Отпреди да убиеш родителите си ли?

— Името е Малуш, кучко! За теб — лорд Господар. А баща ми заслужаваше да умре. Наричаше се филантроп. Прахосваше наследството ми. Казах му да спре. Той не спря.

Баронс провокира Малуш, като го нарече Джуниър. Това беше моето име, което Алина ми даде. Нямах да го извратя, като го наричам с него.

— Ти си този, който заслужава да умре. Някои хора са родени лоши, Джони.

— Никога не ме наричай така! Никога няма да ме наричаш така! — изкрещя той.

Бях улучила името, което вампирът мразеше дори повече от Джуниър. Беше ли това специалното за него име на майка му? Дали не беше умалителното на баща му?

— Не аз съм те направила чудовище. Ти си се появил такъв, Джони. — Почти бях обезумяла от болка. Не усещах ръцете си. От лицето и от врата ми капеше кръв. — Джони, Джони, Джони! — припах аз. — Джони, малък Джони! Никога няма да бъдеш нещо друго, освен...

Следващият удар превърна скулата ми в пихтия. Паднах на колене. Амулетът се изплъзна от ръката ми.

— Джони, Джони! — казах. Поне мислех, че казах. Убий ме, молах се! Убий ме сега!

Следващият удар ме размаза в задната стена на пещерата. Краката ми се натрошиха. Милостиво изпаднах в забвение.

[1] Джибран Халил Джубран — ливански поет, писател, философ, художник, християнин-маронит. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТ

Не знам откъде идват сънищата. Понякога се чудя дали са генетични спомени, или са съобщения от нещо божествено. Предупреждения може би. Сигурно идваме с книжка с инструкции, но сме твърде тъпи, за да я прочетем, защото сме я изхвърлили от „рационалния“ си ум като нерационален отпадък. Понякога мисля, че всички отговори, които ни трябва, са заровени в подсъзнанието ни, в сънищата. Книжката е точно там и всяка нощ, когато полагаме глава на възглавниците си, тя се отваря. Мъдрите я четат и я взимат под внимание. Останалите от нас се опитват колкото могат по-усърдно при събуждането да забравят всяко тревожно разкритие, което може да са намерили там.

Като дете имах повтарящ се кошмар. Сънят беше за четири отделни, едва различими вкуса. Два от тях не бяха толкова неприятни. Два обаче бяха толкова гадни, че се будех, задушавайки се от собствения си език.

Усещах един от гадните вкусове сега.

Просмукваше се през бузите и езика ми, караше ме да оголвам зъби и най-накрая разбрах защо никога не успях да го назова. Не беше вкус на храна или напитка. Беше вкус на емоция — съжаление. Дълбока, остра скръб, която извира от дъното на душата, за грешките, които сме направили, за действията, които е трябвало или не е трябвало да предприемем, много след като е твърде късно и нищо не може да бъде направено или развалено.

Бях жива.

Но не това беше моето съжаление.

Баронс се беше надвесил над мен.

И това не беше моето съжаление.

Беше изражението на лицето му, което ми казваше по-честно от лекарска прогноза, че няма да оцелея. Бях жива, но не задълго. Спасителят ми бе тук, моят странстващ рицар бе пристигнал, за да ме спаси, но аз бях провалила всичко.

Беше твърде късно за мен.

Бих могла да оцелея само ако не се бях отказала от надеждата.

Изхлипах. Мисля. Почти не усещах лицето си.

Какво ми каза в онази нощ, когато обрахме Роки о'Баниън? Слушах. Дори реших, че звучи ужасно мъдро. Просто не го бях разбрала. „*Шийте зрящ* без надежда, без непоклатима решителност да оцелее, е мъртъв *Шийте зрящ*. *Шийте зрящ*, който вярва, че го превъзхождат с оръжия и по численост, може да насочи това съмнение право в челото си, да дръпне спусъка и да пръсне собствения си мозък. Наистина има само две позиции, които човек може да заеме към каквото и да било в живота — надежда или страх. Надеждата укрепва, страхът убива.“.

Сега го разбрах.

— И-истински... ли си? — попитах едва. Бях разкъсала устните си със зъби. Езикът ми беше удебелен от кръв и съжаление. Знаех какво се опитвах да кажа. Не бях сигурна дали е разбираемо.

Той кимна мрачно.

— Беше... Малуш... жив — казах му.

С трепкащи ноздри и присвити очи той изсъска:

— Знам. Подушвам го тук, навсякъде. Това място вони на него. Не говори! По дяволите! Какво ти е направил? Какво си направила? Да не си го вбесила нарочно?

Баронс ме познаваше твърде добре.

— Той ми к-каза, че ти... няма... да дойдеш — беше ми студено, много студено. Освен това имаше странно малко болка. Чудех се дали това не означава, че гръбначният ми стълб е увреден.

Той се огледа диво наоколо, сякаш търсеше нещо, и ако беше който и да е друг мъж, щях да нарека емоционалното му състояние безумство.

— И ти му *повярва*? Не, не отговаряй! Казах да не говориш. Просто не мърдай! Мамка му! Мак! *Мамка му!*

Нарече ме Мак. Лицето ме болеше твърде много, за да се усмихна, но го направих вътрешно.

— Б-Баронс?

— Казах да не говориш! — изръмжа той.

Вложих цялата си енергия, за да продължа:

— Н-не ме оставяй... да умра... тук! — „Да умра... тук“ отекна слабо към мен. — Моля те! Отнеси ме... под... слънцето. — Погреби ме с бански, помислих. Положи ме до сестра ми!

— *Мамка му!* — избухна той отново. — Трябват ми неща! — Беше прав, отново оглеждаше пещерата с този обезумял вид. Чудех се какво ли ще намери тук. Шините нямаше да помогнат този път. Опитах се да му го кажа, но нищо не излезе. Опитах се също да му кажа, че съжалявам. Но и това не стана.

Сигурно бях мигнала. Лицето му беше близо до моето. Бе пъхнал ръка в косата ми. Дъхът му топлеше бузата ми.

— Тук няма нищо, което мога да използвам, Мак — каза той глухо. — Ако бяхме някъде другаде, ако имах определени неща, съществуват... заклинания, които бих могъл да направя. Но няма да живееш достатъчно дълго, за да те отнеса там.

Последва дълга тишина или той говореше, а аз просто не го чувах. Времето нямаше значение. Аз се носех.

Лицето му отново беше над мен, тъмен ангел. Баски и пикти, беше ми казал. Престъпници и варвари, бях се присмяла. Красиво лице, въпреки цялото това варварство.

— Не може да умреш! — рече. Гласът му бе равен, непреклонен. — Няма да ти позволя.

— Тогава... ме... спри! — успях да кажа, но не бях сигурна, че иронията, която вложих, е преминала в тона ми. Гласът ми бе слаб, писклив. Поне чувството ми за хумор не бе изчезнало. И поне Малуш не бе успял да ме превърне в чудовище, преди да умра. Това беше оптимистично. Надявах се татко да се погрижи добре за мама. Надявах се някой да се погрижи за Дани. Исках да я опозная по-добре. Под цялото това наежване бях усетила сродна душа.

Не отмъстих за Алина. Сега кой би го направил?

— Това не е каквото исках — каза Баронс. — Това не е каквото бих избрал. Трябва да го знаеш. Важно е да го знаеш.

Нямах представа за какво говореше. Същината на нещо гризеше ума ми. Нещо, за което трябваше да мисля. Избор, който да бъде направен.

Усетих пръстите му върху клепачите си. Той ги затвори.

Но още не съм умряла, исках да му кажа.

Ръката му беше като топъл натиск върху врата ми. Главата ми се отпусна на една страна.

„Н-не ме оставяй... да умра... тук!“ — отекваше отново в главата ми. Бях удивена от това колко слабо и глупаво звучах. Колко безнадеждно. Цялата пух и никаква стомана. Бях жалка с главно Ж.

Усетих втория гаден вкус. Той стегна вътрешната страна на бузите ми и слюнката изпълни устата ми. Изследвах вкуса, превъртайки го на езика си като вкиснало вино. Този път разпознах отровата, преди да я изпия. Малодушие.

Продължавах да правя същата грешка. Отказвах се от надеждата, преди боят да е свършил.

Моят бой не бе свършил. Не харесвах избора си — всъщност, можеше да презра избора си, — но битката не бе свършила.

„Даде ми власт в черните изкуства — каза Малуш за яденето на Ънсийли, — сила на десет мъже, усили сетивата ми и лекуваше смъртни рани толкова бързо, колкото бяха нанесени.“

Можех да пропусна черните изкуства. Бих приела силата и усилените сетива. Особено бях заинтересувана от частта за лекуването на смъртни рани. Провалих една възможност да живея тази нощ. Нямаше да проваля друга. Баронс беше тук сега. Килията бе отворена. Можеше да стигне до Фае на плочата, да ме нахрани с него.

— Баронс! — Принудих очите си да се отворят. Бяха тежки, натоварени с монети.

Лицето му беше във врата ми и той дишаше тежко. Оплакваше ли ме? Вече? Щях ли да му липсвам? Бях ли започнала да знача поне мъничко за този енигматичен, твърд, поразителен, завладяващ мъж? Осъзнах, че за мен значи нещо. Добър или зъл, прав или грешен, значеше нещо за мен.

— Баронс — казах отново, този път по-силно, влагайки всичко, което ми бе останало. То не беше много, но достатъчно, за да привлече вниманието му.

Той вдигна глава. На светлината на факлите лицето му бе като издялано. Изражението му бе безрадостно. Тъмните му очи бяха прозорци на бездънна пропаст.

— Съжалявам, Мак!

— Вината... не е твоя — успях да кажа.

— Вината е моя по повече начини, отколкото можеш да си представиш, жено.

„Жено“ ме нарече. Бях израснала в очите му. Чудех се какво ще мисли скоро за мен.

— Съжалявам, че не дойдох за теб! Не трябваше да те оставя да се прибереш сама.

— С-слушай! — казах. Щях да стисна настоятелно ръкава му, но не можех да помръдна ръцете си.

Той се наведе по-близо.

— Ънсийли... плоча? — попитах.

Сключи вежди. Хвърли поглед през рамо, после погледна към мен.

— Там е, ако това имаш предвид.

Гласът ми беше ужасен, когато казах:

— Донеси... ми... го!

Той вдигна вежда и примигна. Погледна към гърчещото се Ънсийли и можех да видя как умът му работеше.

— Ти... какво... беше ли Малуш... — той спря. — Какво точно казваш, Мак? Да не ми казваш, че искаш да *ядеш* това?

Не можех да говоря. Разделих устните си.

— По дяволите, намислила ли си го! Имаш ли представа какво може да ти причини?

Опитах един от нашите безсловесни разговори. Казах:

„Доста добра. Например да ме съживи.“

— Имах предвид лошата страна. Винаги има лоша страна.

Казах му, че ще по-лошо, ако умра.

— Има по-лоши неща от смъртта.

„Това не е. Знам какво правя.“

— Дори *аз* не знам какво правиш, а аз знам всичко — сопна се той.

Щях да се изсмея, ако бях способна. Високомерието му нямаше граници.

— Това е мрачно Фае, Мак. Възнамеряваш да *ядеш* Ънсийли. Разбираш ли го?

„Аз умирам, Баронс.“

— Не ми харесва тази идея.

„Имаш ли по-добра?“

Той вдиша рязко. Не разбрах какво точно проблесна през лицето му. Мисли, твърде сложни, отвъд разбирането ми, мисли, които той отхвърли. Но се поколеба няколко дълги секунди, после кимна рязко с глава в яростно отрицание и знаех, че му е хрумнала друга идея, но я е сметнал за по-лоша от тази.

— Нямам по-добра идея.

Държеше нож. Баронс ме дари с подигравателна усмивка, докато отиваше към плочата.

— Крилце или кълка? Ах, боя се, че няма кълки — каза и сръза Фае.

Те нямаха и крилца, но оцених хумора, колкото и черен да беше. Той се опитваше да облекчи ужасната реалност на предстоящото ми блюдо.

Не исках да знам каква част от него ям, затова затворих очи, когато Баронс вдигна първото парче плът на Ънсийли до устните ми. Не можех да го гледам. Достатъчно лошо беше, че хрупаше на места и продължаваше да мърда през цялото време, докато го дъвчех. И през цялото време, докато го преглъщах. Мънички парченца пърхаха в стомаха ми.

Плътта на Ънсийли имаше по-лош вкус от всичките четири от кошмара ми, взети заедно. Предполагам, че книжките ни с инструкции имат значение само този свят, не за света на Фае, което не е проблем за мен. Бих намразила сънищата за всички лоши вкусове и от техния свят.

Дъвчех и се давех, давех се и преглъщах.

Маккайла Лейн, барманка и лъскаво момиче, ми крещеше да спра, преди да е станало късно. Преди да не можем вече отново да бъдем щастливото, младо, южняшко момиче, което бяхме. Тя не разбираше, че бе твърде късно за това.

Дивата Мак клечеше в прахта, мушкаше земята с копието си, кимаше и казваше: „Да-а-а! Най-после малко истинска сила. Давай я!“.

Аз — тази, която се опитваше да свърже двете — се чудех каква цена ще платя за това. Беше ли основателно безпокойството на Баронс? Щеше ли яденето на Фае да направи нещо ужасно с мен, да направи и мен мрачна? Или се превръщах в мрачен само ако имах семето на мрака поначало? Може би яденето на Фае един-единствен път нямаше да ме промени изобщо. Малуш беше ял постоянно. Вероятно честотата бе убийствена. Имаше много наркотици, които човек можеше да опита

няколко пъти, без да плати твърде висока цена. Може би живата плът на мрачно Фае щеше да ме излекува, да ме направи по-силна и да има малко лоши последици.

Може би нямаше значение, защото основното беше, че направих грешката днес или тази нощ, или каквото време от денонощието беше в момента, да се откажа от надеждата твърде скоро и че нямаше да я повторя. Щях да се боря да живея с всички средства и да платя цената, без да се оплаквам. Никога повече нямаше да приема смъртта. Щях да се боря с нея до последната секунда, без значение какви ужаси се изправяха пред мен. Срамувах се от себе си, че се бях отказала от надеждата.

„Не можеш да вървиш напред, ако гледаш назад, Мак — казваше винаги тате. — Така ще налиташ на стени.“

Заряхах съжаленията си, един потискащ багаж. И отворих уста, гледайки напред.

Той отрязва още едно парче плът и ме нахрани, после друго. Дъвчех по-силно, преглъщах по-енергично. Изпълни ме смразяваща жега и аз потреперих като в хватката на жестока треска. След още няколко парчета усетих как тялото ми започва болезнения процес на срастване. Не беше приятно. Извиках. Баронс покри устата ми с длан, обви ръце около мен и ме притисна към себе си, докато се мятах и стенех. Предполагах, че усилията му да ме задържи тиха значеха, че или Малуш е наблизо, или някой от слугите му.

Когато най-лошото отмина, ядох още и търпях жестокия цикъл отново и отново. Притисната до топлата му кожа, аз се излекувах. Потръпвах и се гърчех, но израснах отново цяла. Разкъсванията от вътрешната страна на устата ми зараснаха до гладка лигавица. Костите се изправиха и сляха, сухожилията и разкъсаната кожа се свързаха сами, натъртванията изчезнаха. Беше агония. Беше чудо. Чувствах как живата плът на Ънсийли прави нещо с мен. Усещах как променя вродената ми структура във всяка клетка, изпълвайки ме с нещо древно и могъщо. Лекувайки всяка болест, отнасяйки ме отвъд идеалното смъртно здраве в царството на изключителното.

Бавен, сладък приток на еуфория започна да расте в мен. Тялото ми беше младо, по-силно от всякога.

Протегнах се, отначало внимателно, после с растящо въодушевление. Нямаше болка. Докато се движех, мускулите ми се

свиваха като пружини. Сърцето ми туптеше, вливайки в мозъка ми могъща кръв, подсилена с кръв на Фае.

Аз седнах. Аз *седнах*! Бях на ръба на смъртта, а сега отново бях цяла. Повече от цяла. Като насън прокарах ръце по лицето и тялото си.

Баронс седна до мен. Наблюдаваше ме, сякаш чакаше внезапно да ми изскочи втора, чудовищна глава. Ноздрите му трепкаха. Той зарови лице в мен и вдиша.

— Миришеш различно — каза грубо.

— *Чувам* се различно. Но съм добре — уверих го. — Всъщност чувствам се удивително! — засмях се. — Чувам се фантастично. Чувам се по-добре от всякога. Това е *невероятно*!

Станах, протегнах ръка и свих юмрук. Ударих каменната стена. Едва го усетих. Ударих я отново, силно. Кожата по кокалчетата ми се разкъса... и заздравя моментално. Кръвта едва бликна, преди раната да изчезне.

— Видя ли това? — възкликнах. — Силна съм. Аз съм като теб и Малуш, вече мога да ритам задници.

Изражението му бе мрачно, когато стана и тръгна. Тревожеше се твърде много. Казах му го.

— Ти не се тревожиш достатъчно — отвърна той.

Беше трудно да се тревожа, когато допреди малко чуках на вратата на Смъртта, а сега се чувствах, сякаш щях да живея вечно. Сякаш бях отскочила шокиращо бързо като лошо балансирано махало и бях рикоширала от дълбините на отчаянието до еуфория, от убийствено безсилие до невиджана сила, от раздиращ ужас до способността сама да ужасявам. Кой можеше да ме нарани сега? Никой!

Най-после усещах, че като *Шийте зрящ* имам някои предимства. По-големи от поразителната бързина на Дани. Аз имах свръхчовешка сила. Нямах търпение да я изпитам, да открия какво мога да правя. Бях замаяна от безстрашие. Бях пияна от сила, от това колко е добре да съм аз.

Затанцувах с лека боксьорска стъпка към Баронс.

— Удари ме!

— Не бъди глупава!

— Хайде, удари ме, Баронс!

— Няма да те ударя.

— Казах, удари... Ох! — той ме повали с удар. Костите ми вибрираха, когато главата ми се килна назад. И отново напред. Поклатих я. Нямаше болка. Засмях се. — Удивителна съм! Виж ме! Едва го усетих — танцувах от крак на крак, преструвайки се, че го удрям. — Хайде! Удари ме отново! — Кръвта ми бе наелектризирана, тялото ми — непроницаемо за всякакви рани.

Баронс клатеше глава.

Ударих го в челюстта и главата му се килна назад.

Когато се върна обратно, изражението му говореше: „Позволявам ти да живееш.“.

— Доволна ли си сега?

— Болеше ли?

— Не.

— Може ли да опитам отново?

— Купи си боксов чувал.

— Бий се с мен, Баронс! Трябва да разбере колко съм силна.

Той разтри челюстта си.

— Силна си — каза хладно.

Засмях се доволно. Тази южняшка красавица беше сила, с която трябва да се съобразяват. Беше невероятно. Бях могъща. Бях играч. Щом отново да си вземех копието, щях да бъда още по-добра. Игралното поле срещу злото току-що бе изравнено.

Говорейки за изравняване, исках Малуш. Мъртъв. Сега. Копелето бе разбило желанието ми за живот. Той беше живо, дишащо напомняне за срама ми.

— Случайно да видя Малуш по пътя насам? Като говорим за това, как ме намери? Той излъга за гривната, нали?

— Не го видях, но бях по-загрижен да намеря теб. Пещерната система под Бърен е огромна. Ще те изведе — погледна часовника си. — С малко късмет, ще излезем оттук за час.

— След като убием Малуш.

— Ще се върна и ще се погрижа за Малуш.

— Не — казах ледено. Хвърлих му поглед, който го предизвикваше да спори. Бях напомпана с адреналин. Нямаше начин да оставя някой друг да се бие в тази битка вместо мен. Тя беше моя. Бях платила за нея с кръв.

— Дай на жена малко сила — каза той сухо.

— Той ме пречупи, Баронс — гласът ми потрепери.

— Всеки, когото си заслужава да познаваш, се пречупва поне веднъж. Веднъж. Няма срам, няма безчестие, ако оцелееш. Ти успя.

— Ти пречупвал ли си се някога? — попитах. Кой и какво е могло да пречупи Джерико Баронс?

Той се взря в мен през мъждиво осветената пещера. Светлината от факлите трепкаше по мургавото му лице, вдълбаваше бузите му и караше очите му да изглеждат като кладенци, изпълнени с тлеещи въглени.

— Да — каза той накрая.

По-късно щях да питам как, кой. Сега исках само да знам:

— Уби ли копелето?

Не бях сигурна дали извивката на устата му беше усмивка, но не знаех как иначе да я определя.

— С голи ръце. След като убих жена му — той махна с ръка към вратата на килията. — Ти води, госпожице Лейн! Аз ще пазя гърба ти.

Отново бях „госпожице Лейн“. Очевидно бях Мак единствено смъртно ранена или умираща. Щяхме да говорим и за това по-късно.

— Той е мой, Баронс! Не се бъркай!

— Освен ако не успееш да се справиш с него.

— Ще се справя — заклех се.

Пещерната система беше огромна. Чудех се как Баронс изобщо ме е намерил. Носехме факли, които взехме от стената, изкачвахме се и се спускахме през тунели и пещери без ред. Бях виждала снимки на туристическите части на Бърен. Изобщо не бяха като тези тук. Бяхме много по-дълбоко под земята и много далеч от отъпканите пътеки, в неизследваните части на лабиринта от пещерни системи. Представих си, че ако безразсъдни пещерняци някога намереха пътя насам, Малуш просто щеше да премахне проблема, като ги изяде.

Никога нямаше да открия пътя си навън.

Бях боса, но или скалите не порязваха краката ми, или раните заздравяваха още щом се отвореха. При нормални обстоятелства за мен мракът и тесните пространства биха били причина за силна тревога, но това Ънсийли, което изядох, бе направило нещо с мен. Не изпитвах страх. Беше ободрително. Сетивата ми бяха изключителни. Можех да

виждам на слабата, трепкаща светлина на факлите толкова добре, колкото и на дневна светлина. Можех да чуя създанията, които ровеха в земята. Подушвах повече миризми, отколкото можех да разпозная.

Малуш се бе нанесъл тук. Беше пренесъл в пещерите повечето викториански мебели, които видях в къщата му. В една зала, която бе превърнал в пищен готически будоар, видях моята четка за коса на една маса до легло, покрито с лекъосана сатенена покривка. До четката имаше черна свещ, няколко мои косъма и три малки шишенца.

Баронс отвори едно шишенце, подуши.

— Той те е шпионирал, проектирайки себе си. Някога имала ли си чувството, че те наблюдават?

Разказах му за привидението. Натъпках четката в задния си джоб. Не исках да докосвам нищо, което той бе докосвал, но нямаше да оставя части от себе си тук, под земята, в адското му владение.

— И никога не ми каза? — избухна той. — Колко пъти го видях?

— Хвърлих фенерче през него. Мислех, че не е истински.

— Как да те опазя жива, ако не ми казваш всичко? — сопна се той.

— Как очакваш да ти казвам всичко, когато ти никога не ми казваш нищо? Не знам нищо за теб.

— Аз съм този, който ти спасява живота. Това не ти ли говори нещо?

— Да, но защо? Защото имаш нужда от мен. Защото искаш да ме използваш.

— Защо бих искал да те спасявам? Защото те харесвам? По-добре да си полезна, отколкото харесвана. Харесването е емоция. Емоциите — той вдигна ръка и я сви в юмрук — са като да държиш вода. Отваряш ръка, там няма нищо. По-добре да си оръжие, отколкото жена.

Точно сега бях и двете. И исках Малуш.

— Можеш да ми дъвчеш петунията по-късно. И аз има да те хокам.

Намерихме копието в подплатена с кадифе кутия до лаптопа му. Чудех се как лаптопът работи тук долу, но осъзнах, че всички светлини по него бяха с онзи странен синьо-черен нюанс на студена светлина, която амулетът излъчваше. Малуш го захранваше с черна магия.

— Чакай! — Баронс набра няколко команди и екранът светна. За част от секундата се появи страница с текст, а после от компютъра изригнаха ледени искри и той угасна завинаги.

— Успя ли да зърнеш нещо? — попитах.

— Имаше много наддаващи за копието. Видях две от имената — отвърна той и отново погледна часовника си. — Взимай копието и да тръгваме!

Посегнах към копието, сгушено в кадифето, и точно щях да го извадя от кутията, когато се дръпнах, ударена от внезапна ужасна мисъл.

Хлопнах капака. Когато взех кутията и я пъхнах под мишница, Баронс ме изгледа със странен поглед. Свих рамене и продължихме.

Напуснахме будоара и влязохме в друга пещера, натъпкана с книги, кутии и буркани със съдържания, които не подлежат на описание. Както изглеждаха нещата, Малуш се бе забъркал в черна магия много преди да срещне лорд Господар. Сред колекцията на вампира от отвари, пудри и настойки имаше пръснати момчешки съкровища. Почти успях да видя британското момче, невидимо в сянката на видния си властен баща, намразило всичко. Видях го да се бунтува. Да се очарова от света на готиката, толкова различен от неговия. Да изучава черна магия. Да планира убийството на баща си на двайсет и четири годишна възраст. Малуш е бил чудовище много преди да се откаже от християнството.

Складовата пещера се отваряше в дълъг, широк тунел, осветен от факли. На стената имаше стоманена врата. Беше заключена. Нито Баронс, нито аз можахме да я отворим с ритници. Баронс положи двете си длани върху нея. След един дълъг миг каза: „А!“ и бързо замърмори неразбираеми думи. Вратата се отвори, разкривайки тясна и дълга около четиристотин метра пещера. В нея имаше килии с Ънсийли. Тук беше личният запас на Малуш. Чудех се как ги е заловил.

Внезапно го усетих — водовъртеж от гниене и ярост, спускащ се по тунелите към нас.

— Той идва насам — казах на Баронс. — Мисля, че има нужда от храна. Каза, че трябва да яде постоянно.

Баронс ме изгледа остро.

Знаех точно какво мисли.

— Не е защото е пристрастяващо — защитих се аз, — а защото части от него са се превърнали във Фае от яденето на Ънсийли и копието е отровило тези части.

Баронс се взря в мен.

— Части от него са се превърнали във Фае? И копието го е отровило? И ти си знаела това, преди да ядеш Ънсийли?

— Припомни си алтернативата, Баронс!

— *Ето* защо остави копието в кутията и я затъкна под ръката си. Боиш се да го носиш сега, нали?

— Преди имах оръжие. Сега аз съм оръжие — заявих. Обърнах се и тръгнах да излизам от пещерата, като нямах намерение да разкривам колко дълбоко ме тревожеше това, че може да съм се сдобила не само със силата на Фае... но и с неговата слабост. Вече не исках да докосвам копието. Ако случайно се набодях, щях ли и аз да започна да гния? В какво щях да се превърна? Подобна на врага по колко начина? — Той е на път — казах през рамо. — Предпочитам да не яде отново.

Баронс пристъпи зад мен и затвори вратата. Измъкна шишенце от джоба си и осъзнах, че е отмъкнал някои от нещата на вампира. Пръсна няколко капки на вратата и заговори отново на онзи език, който не разбирах. Огледа се наоколо и познах, че това, което видя, не му харесва. — Добрият войник избира мястото на битката. Ти си споделила същата плът с него. Ако можеш да го усещаш, обзалагам се, че и той може да те усети. Ще те последва.

— Какво търсим?

— Място без изход. Искам това да свърши бързо.

Пещерата, която избрахме, беше малка, тясна и изпълнена със сталактити и сталагмити. Имаше един вход, който Баронс възнамеряваше да запечата, щом Малуш влезе. Подадох му кутията с копието. Той ми направи знак да го скрия зад купчина камъни. Нямаше да дам на Малуш възможността да използва оръжието срещу мен. Освен това вече бях установила, че то е убило само части от него, а това не бе достатъчно. Искях го мъртъв *целия*.

— Как да убия вампир? — попитах Баронс.

— Надявай се да не е!

— Не ми харесва този отговор.

Той сви рамене.

— Само този мога да ти предложа, госпожице Лейн.

Усещах Малуш, че се приближава. Баронс бе прав. Някак ястието, което бяхме споделили, ни беше свързало. Не се съмнявах, че може да ме усети така ясно, както и аз него.

Вампирът беше вбесен... и гладен. Не бе успял да влезе в хранилището си. Каквото и да бе направил Баронс, входът бе запечатан успешно. Казах ви, че моят загадъчен домакин има бездънна торба с трикове. Наистина започвам да се чудя откъде ги взима.

Той беше близо. Тялото ми бръмчеше от очакването.

Малуш пристъпи през отвора. Беше смъкнал качулката и усмивката му бе повече от страховита.

— Все още не си достоен противник за мен, кучко.

Беше застанал на входа, осветен отзад от факли, черната му роба шумолеше. Усещах емоциите, които се носеха от разложената му плът. Миришеше толкова безстрашно, колкото се чувствах аз. Той вярваше в това, което каза. Щях да му докажа, че греши. Присвих очи, преценявайки го. Сигурно мислеше, че ме превъзхожда, но бягството ми го бе разтревожило и той нямаше да пристъпи в пещерата, докато не разбере как съм успяла.

Присмях му се:

— Ела и ме хвани тогава!

— Как се измъкна от килията?

— Остави я отключена — излъгах.

Той обмисли това за момент.

— Няма начин да си помръднала. Счупих ти и двата крака. И ръцете. Как стигна до Ънсийли?

— По същия начин, по който омагьосах малкия ти „хладилник“ долу. Добра работа свърших, нали? Не можа да влезеш. Имам малко представа от черна магия. Ти ме подцени.

Той ме проучи. Знаеше колко могъща бе магията на хранилището му и ако можех да си служа с черна магия до такава степен, значи бях способна на много неща. Усетих как се отпуска.

— Това прави нещата много по-интересни. Знаеш ли, поиграх си с тази идея. Сега ще изгнием заедно. Ще те нахраня още и ще те намушкам със собственото ти шибано копие.

Очевидно още не знаеше, че копието липсва.

— Донеси го! — измърках.

Той развърза робата си и я остави да падне на пода. По бухналата му дантелена риза имаше петна. Носеше корави, тесни кожени панталони. Подозирах, че е по същата причина, по която носеше корави ръкавици. Искях да влезе в пещерата. Тогава Баронс щеше да запечата изхода и нямаше да има път навън.

Затанцувах като боксьор.

— Хайде, Джони, да поиграем!

Той се мушна през входа с нечовешка скорост и склучи ръка около врата ми. Видях Баронс да се издига зад него и му изстрелях безсловесна команда: „Не се намесвай!“.

Сграбчих китката на Малуш и го ритнах в чатала с коляно със силата на десет мъже. Плътта между краката му бе твърде мека. Коляното ми се плъзна няколко сантиметра в тялото му.

— Не усещам нищо там, кучко — изплю той.

— Ами тук? — цапнах го по ухото с цялата си сила. Кръв шурна от черепа му и той се олюля. Гледах как раната се изцерява толкова бързо, колкото бе нанесена. Дали и с мен щеше да стане така?

Скоро разбрах. Той счупи носа ми. Носът се намести сам. Едва не му откъснах ръката от рамото. Тя вися безполезно няколко мига, после той ме удари отново, силно както винаги.

— Когато свърша с теб, кучко, ще отида в Ашфорд. Помниш ли малката си изповед? — присмя ми се той. — Каза ми, че майка ти е там. Може би ще те оставя жива достатъчно дълго, за да видиш какво ще направя с нея.

Размазах лицето му в каша от кървава плът. Щеше да свърши тук и сега. Малуш никога нямаше да излезе от тези пещери, дори да трябваше да остана тук цяла вечност. Той се опита да откъсне ухото ми. Аз почти го ухапах, но размислих, не ми бяха съвсем ясни вампирските правила. Не исках кръвта му да стигне до устата ми. Ритнах го в коляното. Когато то се раздроби и той политна надолу, аз паднах върху него, ритях, удрях, ръмжах.

Усетих как нещо в мен се развива и ми хареса.

Времето загуби смисъла си за мен. Ние бяхме като неразрушими машини. Биехме се до безсъзнание, дълго след точката на разума. Аз съществувах само за едно — да го накарам да падне, да остане долу и

повече да не помръдне. Вече не знаех кой е той. Вече не ми пукаше коя съм аз. Нещата се бяха разградили до най-основните термини. Малуш вече нямаше дори име или лице. Той беше Враг. Аз бях Унищожител. Разбрах само повелята на битката, жаждата да убия.

Запратих го в стената на пещерата. Той ме запрати в сталагмит с човешки ръст, който се разпадна от удара. Станах и отново се счепкахме, удряхме, ритаме, грухтахме.

Внезапно Баронс застана между нас и ни раздели със сила.

Обърнах се към него, ръмжейки:

— Какво правиш, по дяволите?

— Ти! — Малуш изглеждаше зашеметен. — Как се озова *ти* тук? Оставих гривната на уличката. Няма начин да си ме проследил.

Зяпнах Баронс. Как ме *беше* намерил?

— Не се бъркай, Баронс! Битката е моя.

Баронс ме изненада напълно с половин дузина бързи удара в главата и стомаха.

Превих се на две замаяна.

Малуш се засмя.

Бях приведена ниско, ребрата ми пукаха и се възстановяваха за няколко секунди. Гърдите ми горяха сякаш дробът ми беше пробит.

Малуш спря да се смее със задавен звук.

Когато се изправих, Баронс държеше Малуш с ръка през врата. Удари ме отново и аз отново се превих. Баронс се бе сдържал, когато ме удари първия път. Беше ме потупал любовно в сравнение с това, което ми сервира сега.

Копелето го направи още три пъти. Всеки път, щом станех, юмрукът му се стоварваше върху лицето ми, преди да мога да се изправя изцяло. Чувствах се така, сякаш мозъкът ми дрънчеше в черепа.

Петия път, когато станах, Малуш бе на земята, неподвижен. Разбрах защо. Главата му вече не беше на раменете. Той го беше убил! Баронс бе отнел възможността да си отмъстя, бе ми отнел удоволствието да унищожа този, който едва не унищожи мен!

Нахвърлих се върху него. Беше опръскан с кръв, дишаше тежко, главата му бе отпусната, очите присвити, а яростта се изливаше от него на плътни, опасни вълни. Как смееше да е ядосан на мен? Аз бях

обидената! Моята битка бе прекъсната, в мен бе запечатана жажда за кръв, турбодвигател бе форсиран до червената линия.

— Вампирът беше мой, Баронс!

— Провери зъбите му, госпожице Лейн! — каза той — Те са козметични удължения. Не е бил вампир.

Ударих го леко по рамото.

— Не ми пука какъв е бил! Това беше моят бой, копеле!

Той ме удари със същата лека, предупредителна сила.

— Твърде дълго време ти трябваше, за да го довършиш.

— Кой си *ти*, за да решаваеш колко дълго е твърде дълго? — тупнах го още веднъж по рамото.

Той върна удара със същата сила.

— Ти се наслаждаваше.

— Не съм!

— Усмиваше се, подскачаше на пръсти, насъскваше го.

— Опитвах се да приключа боя! — ударих го по рамото, този път силно.

— Изобщо не се опитваше да го приключиш — сопна се той и също ме удари. Едва не се катурнах. — Ти удължаваше битката. Перчеше се.

— Не знаеш за какво говориш, мамка му! — извиках.

— Вече не виждах разлика между вас двамата — изрева той.

Забих юмрук в лицето му. Лъжите се изтърколват встрани от нас. Истините са тези, които най-силно се стараем да заглушим.

— Тогава не си гледал достатъчно добре. Аз съм тази с циците.

— Знам, че ти си тази с циците. Те са в шибаното ми лице всеки шибан път, когато се обърна.

— Може би трябва да контролираш либидото си, Баронс.

— Да ти го начукам, госпожице Лейн!

— Само опитай! Ще ти нарита задника.

— Мислиш, че можеш ли?

— Дай да видим!

Той се вкопчи в тениската ми и ме притегли към себе си, докато носовете ни се докоснаха.

— Ще си го получиш, госпожице Лейн. Но помни, че ти го поиска! Така че, дори не си помисляй да се опиташ да потупаш по тепиха и да се откажеш от боя!

— Да чуваш някой да реве „чичо“, тук, Баронс? Аз не чувам.

— Добре.

— Добре.

Той пусна тениската ми, сграбчи косата ми и допря устата си до моята.

Аз избухнах.

Избутах го и го притеглих по-близо. Той ме върна обратно и ме дръпна по-плътено към тялото си. Издърпах косата му. Той издърпа моята. Не се бореше честно. Всъщност бореше се съвсем честно. Не предлагаше учтивости.

Захапах устната му. Той ме препъна и ме бутна на каменния под. Ударих го. Настани се между краката ми.

Разкъсах ризата му отпред, оставих я да виси на парцали от раменете му.

— Харесвах тази риза — изръмжа той. Надигна се над мен като тъмен демон, лъщеше на светлината на факлите, от него капеха пот и кръв, торсът му бе покрит с татуировки, които изчезваха под колана на панталона му.

Той сграбчи края на тениската ми, разкъса я до врата ми и вдиша рязко.

Ударих го. Ако и той ме беше ударил, не можах да го усетя. Устата му отново беше върху моята; усетих горещата коприна на езика му, остро преднамерено скърцане на зъбите му, размяната на дъх и тихите, отчаяни звуци на нуждата. Цунами от похот — без съмнение подсилена от Фае в кръвта ми — се разби в мен, поваляйки ме и повличайки ме в едно опасно море. Нямаше спасителна лодка в тези дълбоки, убийствени води, нито дори фар, който да осветява пътя ми към брега със своето меко, кехлибарено обещание. Съществуваше само бурята на Баронс и тази, която, изглежда, бях аз и дори да имаше тъмни сенки, движещи се във водите под краката ми, които трябваше да огледам добре и да размисля дали да се опитвам да плувам в тях, не ми пукаше.

Той се прилепи към мен и започна подлудяващо еротично и ритмично блъскане и триене. „Самотно момче. Сам мъж. Сам в пустинята под кървавочервена луна. Война навсякъде. Винаги война. Спиращ дъх вятър сирого, помитащ всичко над коварните отсяващи се пясъци. Пещера в скална стена. Убежище? Никъде не беше останало

убежище.“ Езикът на Баронс беше в устата ми и някак аз бях вътре в Джерико Баронс. Образите бяха негови.

И двамата чухме звука в един и същи момент и се разделихме толкова бързо, както се бяхме събрали, пръскайки се в противоположните страни на малката пещера.

Задъхана, се взрях в него. Той дишаше тежко, бе присвил очи.

„Още ли е омагьосан?“ — произнесох само с устни, като имах предвид входа на пещерата.

„Само да задържа. Не да прогонва.“

„Е, омагьосай го отново!“

„Не е толкова лесно.“

Той се стопи в сенките зад един сталагмит.

Съсредоточих вниманието си върху вратата, опитах се да усетя какво идваше и се вцепених.

Фае... но не Фае. Последвано от поне десет Ънсийли.

Загледах се покрай тялото на Малуш към входа, напрегната като пружина. Проблясък на злато и сребро привлече окото ми в светлината на мъждукащата факла.

Амулетът! Как можах да забравя? Беше затрупан на купчинка от веригата, между тялото на Малуш и вратата. Трябва да беше паднал, когато Баронс обезглави вампира.

Стъпките приближаваха.

Хвърлих се към Светинята.

Крак в ботуш стъпи отгоре ѝ точно когато стигнах до нея. Плъзнах поглед нагоре по крака и погледнах право в очите убиеца на сестра ми.

ОСЕМНАЙСЕТ

Лорд Господар отмести поглед от мен и с бегъл интерес извърна очи към Малуш.

— Дойдох да го довърша сам — каза. — Беше наистина зле. Ти ми спести неприятностите. Как го направи? — Той ме огледа — кръвта по лицето ми, дрехите и ръцете, очебийната липса на наранявания. Бавна усмивка се разля по екзотичното му, красиво лице. — Яла си Ънсийли, нали?

Не казах нищо. Но, предполагам, прочете нещо в очите ми. Зад него на входа стояха около дузина Ънсийли от каста, която не бях виждала. Носеха черни униформи с червени отличителни знаци, очевидно негова лична охрана.

Той се засмя.

— Каква изненада си ти! Красавица като сестра си, но Алина никога нямаше да го направи.

Името на сестра ми на устните на убиеца ѝ ме вбеси.

— Повече не произнасяй името ѝ! Нищо, което се отнася до нея, не е твое. Нищо никога не е било — отвърнах. Ако Баронс ми отнемеше тази битка, щях да го убия.

Ала нямаше да я започна сега. Не тук. Не тази вечер.

Гласът на лорд Господар стана по-дълбок, по-твърд, затъркаля се като трясъка на легион гласове. Направи нещо в главата ми. Отекна, прошепна, преподреди нещата.

— Дай ми амулета! Веднага!

Вдигнах го и му го подадох, чудейки се какво става и защо се подчинявам. Амулетът проблесна със слаба, синьо-черна покана в мига, в който го докоснах. Очите на лорд Господар се разшириха леко. Бързо взе амулета.

— Още една изненада — промърмори той.

„Точно така, копеле, аз съм велика, затова внимавай!“ — исках да кажа, но вече не контролирах гласните си струни.

— Стани! — нареди той. Амулетът блесна в ръката му, засенчайки слабата светлина, която бях успяла да сътворя и с която толкова се гордеех.

Станах рязко, като кукла на конци. Умът ми се съпротивляваше, но плътта се подчиняваше. Поклацах се пред облечения в червена роба лорд Господар, вирах се в лицето му, твърде красиво, за да бъде човешко, и чаках да властва над мен. Това ли бе направил със сестра ми? Може би не я бе измамил, просто е нямала избор, както аз сега.

— Ела! — заповяда. Обърна се и започнах да го следвам като автомат.

Баронс изскочи от сенките и ме удари като ракета, поваляйки ме на земята.

Лорд Господар се обърна във вихрушка от дипли.

— Тя остава с мен — каза Баронс. Неговият глас също се затъркаля с трясъка на множество гласове, отеквайки в черепа ми. Разбира се, че оставах с него. Какво съм си мислела?

Това, което лорд Господар направи след това, бе толкова непонятно за мен, че стоях и мигах към отвора няколко минути, след като си бе отишъл.

Той хвърли поглед към моя загадъчен наставник, кимна на пазачите... и напусна.

ДЕВЕТНАЙСЕТ

Препускахме назад към Дъблин в гладката, открадната тишина на черния майбах на Роки о'Баниън.

Не направих опит да поведя разговор, нито пък Баронс.

Бях преживяла твърде много през изминалите часове. Двайсет и седем, щях да науча по-късно. През това време се срещнах с Ловец; открих, че моето привидение не само е истинско, но дори е по-голяма заплаха от Ънсийли, които ме преследваха. Стоях заключена в пещера, измъчвана, пребита до смърт, спасена. Ядох живата плът на Ънсийли. Придобих свръхчовешка сила и загубих само Бог знае какво. Бих се с вампир. Влязох в битка с Баронс, който накрая се бе променил опасно. Предадох могъща Мрачна светиня на убиеца на сестра си и още по-лошо — не можех да упражня волята си в негово присъствие, и ако Баронс не беше там да ме спаси още веднъж, щях да се затъркалям след най-големия си враг, омагьосана от закачуления в червено Ловец на плъхове.

После, когато помислих, че нищо повече не би могло да ме стресне или изненада, лорд Господар хвърли поглед на Баронс... и си отиде.

Това ме тревожеше. Много. Ако лорд Господар си бе отишъл заради Баронс, в колко голяма опасност бях ежедневно? Чувствах се непобедима до тези последни няколко мига в пещерата. Но единият мъж отне волята ми само с думи, а другият го заплаши и му каза да се махне. От лошо по-лошо.

Погледнах през предната седалка към по-лошия. Отворих уста. Той ме погледна. Затворих я.

Не знам как продължи да кара, защото дълго се взирахме един в друг. Нощта профучаваше край нас, въздухът в бързата кола бе натежал от думите, които не казвахме. Този път не проведохме дори безсловесен разговор. Никой от нас нямаше желание да издаде дори една мисъл или чувство.

Гледахме се като интимни непознати, които се събуждат, след като са правили любов, и не знаят какво да кажат, затова не казват нищо и всеки тръгва по своя път, обещавайки, разбира се, че ще се обади, но щом погледне телефона през следващите няколко дни, неудобството и лекия срам от това, че е свалил дрехите си пред някого, когото не познава, изобщо не се обаждат.

Баронс и аз свалихме *кожите* си тази нощ. Бяхме споделили твърде много тайни и нито една от тях не беше важна.

Тъкмо щях да погледна встрани, когато той се пресегна, докосна лицето ми с дългите си силни, красиви пръсти и погали лицето ми.

Да бъдеш докосвана от Джерико Баронс с нежност, е нещо, което те кара да се чувстваш така, сякаш си най-специалният човек на света. Сякаш отиваш до най-големия, най-дивия лъв в джунглата, лягаш, пъхаш глава в устата му, а той вместо да отнеме живота ти, те близва и мърка.

Обърнах се.

Той се съсредоточи в пътя.

Довършихме пътуването в същата напрегната тишина, в която го започнахме.

— Дръж това! — каза Баронс, когато се обърна да заключи вратата на гаража. Вече имаше алармена система и той натисна няколко цифри на клавиатурата.

Беше почти призори. С ъгълчето на окото си видях как Сенките се носят неспокойно и отчаяно на ръба на Мрачната зона като мухи, хванати на мухоловка.

Приех крехката стъклена топка. Тънка като черупка на яйце и чуплива, тя бе в невероятен цвят като вечно променящите се нюанси на робата на В'лане онзи ден на плажа на Фае. Поех я внимателно, наясно с увеличената си сила. Бях изкривила вратата на майбаха само защото я затворих твърде силно. Баронс още бе ядосан за това. Никой не харесва тези, дето тряскат врати, бе изръмжал.

— Кълбото Д'Жай. Реликва от един от кралските домове на Сийли.

— Невъзможно. Не е ОС — казах му.

Той ме погледна.

— Напротив. Е.

— Не, не е — казах. — Разбирам от тези неща, помниш ли?

— Да — повтори той внимателно. — Това е.

— Не, не е.

За момент помислих, че ще изпаднем в препирня „е/не е“. Взяхме се един в друг, непоколебими в мнението си.

После очите му се разшириха, сякаш от стряскаща мисъл.

— Извади копието от кутията, госпожице Лейн! — отсече той.

— Не виждам смисъл и предпочитам да не го правя — повече не исках да го докосвам. Бях мъчително наясно с плътта на Ънсийли в мен. Нямах представа доколко ме е променила и докато не опознаех новите си ограничения, имах намерение старателно да избягвам всичко, способно да нарани Фае.

— Тогава просто я отвори! — изсъска той.

Можех да го направя, но все още не виждах смисъл. Измъкнах я изпод мишницата си и вдигнах капака. Погледнах копието. Трябваше ми малко време, докато осъзная истината.

Не усетих копието.

Изобщо.

Всъщност, дадох си сметка, не го усетих в будоара на Малуш. Просто го видях там, в кутията.

Съсредоточих се силно върху него. Не усещах и най-лекото изтръпване. Моят усет на *Шийте зрящ* бе мъртъв. Не изтръпнал. Не уморен. Изчезнал. Поразена, извиках:

— Какво ми е?

— Ти яде Фае. Сметни сама!

Затворих очи.

— Фае не може да усеща ОС на Фае.

— Точно така. И знаеш ли какво значи това? Това, госпожице Лейн, значи, че вече не можеш да намериш *Шинсар Дъб*. По дяволите! — изруга той, обърна се рязко на пети и влезе в книжарницата.

— По дяволите! — повторих като ехо. Това означаваше, че Баронс вече няма нужда от мен. Нито пък В'лане. С всичките си свръхчовешки сили, внезапно вече не бях толкова специална.

„Винаги има лоши страни“ — бе ме предупредил той.

Това беше много лошо.

Бях загубила всичко, което бях, за да стана отчасти Фае с фатална слабост.

Останах в леглото цялата неделя, като спях през повечето време. Ужасите, които изживях, ме изчерпаха. Изглежда, бързото ми, неестествено излекуване също бе взело своята цена. Човешкото тяло не е създадено така, че да се възстанови, след като веднъж е стигнало до смъртта. Дори не разбирах какво се бе случило с мен на клетъчно ниво. Въпреки изтощението ми, Фае в мен продължаваше да се чувства нервно и агресивно, сякаш под кожата ми гъмжеше от мънички войници.

На пресекулки задрямвах и сънувах кошмари. Бях на студено място, от което нямаше път за бягство. Извисяващи се стени от лед ме заобикаляха и ме затваряха. Някакви създания бяха издълбали пещери в скованите, отвесни скали над мен и ме гледаха. Някъде там имаше дворец, чудовищна крепост от черен лед. Усещах, че тя ме привлича, знаех, че ако я намеря и вляза през тези неприветливи врати, никога няма да бъда същата.

Събудих се трепереща и заставах под горещия душ, докато топлата вода не свърши. Затрупана с одеяла, взех лаптопа и се опитах да отговоря на няколко имейла от приятели, но не разбирах нещата, за които пишех. Купони, желатинови шотове, кой с кого спи и той каза/тя каза просто не влизаха в мозъка ми точно сега.

Спах. Сънувах отново студеното място. Отново взех горещ душ, за да се стопля. Погледнах часовника. Беше понеделник, девет сутринта. Можех да остана в леглото цял ден и да се крия или пък да се изгубя в утехата на рутината.

Избрах рутината. Понякога е опасно да спреш и да мислиш. Понякога трябва просто да продължиш напред.

Насилих се да се спретна. Почистих лицето си, сложих маска, обръснах краката си. Порязах коляното си под душа и го намазах с паста за зъби. На този трик ме бе научила Алина, когато за първи път започнах да се бръсна и накълцах глезените си няколко пъти. Докато кръвта избиваше в бледия син гел, сълзите ми щяха да рукнат. В този момент, ако имах възможността да се плъзна в света на Фае и да прекарам отново малко време с нея, щях да бъда твърде слаба.

Кръвта избиваше в бледия син гел.

Зяпнах я.

Аз кървах. Не се изцеревах. Защо? Изчегъртах пастата за зъби от раната. Кръвта потече свободно, сливайки се с капките вода по още мокрия ми крак.

Намръщих се, свих юмрук и ударих касата на вратата.

— Ох!

Смаяна и невярваща, я ударих отново. Отново ме заболя и ожулените ми кокалчета също започнаха да кървят.

Моята свръхчовешка сила си бе отишла! И не се възстановявах!

Мислите ми се завихриха. Малуш каза, че е ял Ънсийли непрестанно, дори преди да го намушкам. Допуснах, че може да е пристрастяващо.

Сега вече знаех. Ако не продължиш да ядеш, се връщаш в естественото си човешко състояние. Разбира се, Малуш не искаше да допусне това.

Погледнах в огледалото как кървя. Това ме накара да мисля за друг един път, когато бях стояла пред това огледало, изучавайки се. За нещо пурпурно, което бях зърнала по себе си.

Трудно е да се каже защо нещата се подреждат ясно в стряскаща мълния, но изведнъж ме засипаха образи...

Шина, висяща от ръката ми, петна от кървавочервено и черно мастило по кожата ми, татуировки по тялото на Баронс, Малуш, който пицеше, че е оставил гривната на уличката, и настояваше да знае как Баронс ни е проследил, аз, окована във вериги за греда в гаража, инструменти за татуиране наблизо...

..._и ми просветна._

— Ти, копеле! — извиках. — Било е хитрост, нали? Защото си се боял да не би да разбере, че вече си го направил — игри в игрите, истински Баронс.

Започнах да преглеждам всеки сантиметър от тялото си в огледалото. „Мислех да я скрия“ — бе казал.

Мушках, ръчках. Погледнах под гърдите си. Проверих между бузите на задника си с огледалце и въздъхнах тежко от облекчение. Погледнах в ушите и зад ушите.

Намерих я на тила, високо в леката вдлъбнатина на врата, почти невидима под косата ми.

Представляваше сложна шарка с черно и червено мастило, с бледо светещо Z в средата. Тайнствен баркод, магьосническа дамга.

Изглежда, я бе направил в нощта, когато ме донесе от Мрачната зона, когато ме шинира и излекува. В нощта, когато ми каза да спя и ме целуна. Бях в безсъзнание много време.

После явно се бе разтревожил, че ще я открия и ще се почувствам твърде притисната. Беше прав, точно така щях да се почувствам. Затова, когато се върнах от света на Фае, той се бе вкопчил в идеалната възможност да настоява да ме татуира, *за мое добро*.

Когато му казах, че ако пристъпи границите ми, ще си тръгна, сигурно е бил в двойно затруднение. Нямаше желание да ме притиска, защото щях да напусна... Но знаеше, че ако открия, че вече го е сторил, също ще напусна.

Беше ме дамгосал без моето знание и съгласие, като собственост. *Негова* собственост. Имаше шибано Z отзад на врата ми.

Опилах с пръсти татуировката. Мястото бе по-топло от кожата наоколо. Спомних си как лежах в адската пещера, съжалявайки с всяка частица от съществуването си, че не му бях позволила да ме татуира.

Ако не ме бе татуирал, сега щях да съм мъртва.

По ирония на съдбата именно татуировката, заради която бях решена да го напусна, ме опазила жива.

Погледнах се в огледалото, мечтаейки си всичко в живота ми да е поне с една десета по-ясно от отражението ми.

Роуина грешеше. Толкова много грешеше. Има само отсенки на сивото. Черното и бялото не са нищо повече от възвишени идеи в умовете ни, стандарти, по които се опитваме да съдим за нещата, и карта на мястото ни в света. Доброто и злото в най-чистите им форми са толкова недостижими и завинаги извън нашата способност да ги задържим в ръка, колкото и всяка илюзия на Фае. Можем само да се целим в тях, да се стремим към тях и да се надяваме да не се изгубим дотолкова в сенките, че да не можем повече да се стремим към светлината.

Силата е достижима. Ако не я използваш, някой друг ще я използва. Можеш или да създаваш с нея, или да унищожаваш. Създаването е добро. Унищожаването е зло. Това е най-важното за мен.

Усетих копието зад мен, тихо дразнещо сетивата ми на *Шийте зрящ*.

Отново усещах ОС. Имах само най-нормалните човешки сили и най-нормалните способности да се лекувам. Бях самата себе си. Сто процента Маккайла Лейн, за добро или за лошо.

Върнах се... И се *радвах*. Надявах се мрачната плът да бе преминала през мен и да не бе оставила следа.

Животът не е черно и бяло. Най-лесно можем да стигнем до тези цветове, като ги носим.

Облякох се, слязох по стълбите и отворих магазина.

Беше натоварен ден. Малко дъждовен, но не чак толкова лош.

Намерих мобилния телефон, който Малуш бе изхвърлил на уличката, когато ме отвлече, на щанда до касата, до ботушите, якето и чантата. Баронс сигурно бе отишъл да ме търси и ги бе намерил. Батерията му падаше и го включих да се зарежда. Вече не се отнасях пренебрежително към телефоните. Винаги ще ме преследва споменът за един телефон, който се носи в небесносиния плувен басейн, и за разглезената млада жена, която бях.

Изхвърлих якето и ботушите в контейнера за боклук отзад заедно с всичко останало, което носех, докато бях погребана под Бърен. Малуш ги бе докосвал, те смърдяха на него и никога повече нямаше да ги нося.

Гривната не беше на щанда.

Усмихнах се бегло. Баронс знаеше, че от малкото думи на Малуш ще разбере, че е имал друг начин да ме намери. Добре. Не ме подценяваше. Не трябваше.

До шест вечерта влязоха близо шестдесет купувачи.

Канех се да сложа табелата за почивка за тоалетна, когато усетих някого или нещо пред предната врата.

Фае... но не Фае!

Вкочаних се.

Вратата с рамка от черешово дърво и стъкла с форма на диаманти се отвори, камбанката издрънча.

Дерек о'Баниън пристъпи вътре, изпълнен с агресия и високомерие. Чудех се как съм го смятала за привлекателен. Той не беше мрачно красив, бе смугъл. Движенията му не бяха като на мачо, а като на влечуго. Дари ме с усмивка, зад която зъбите му изглеждаха

като наточени остриета и в която видях смъртта да чака на ножове от слонова кост.

Знаех как се чувства. И аз се чувствах така доскоро. Беше напомпан с Ънсийли.

Ставах все по-добра да събирам две и две. Способностите ми за дедуктивно разсъждение се бяха подобрили стократно, откакто слязох от самолета в Дъблин.

Факт — Дерек о'Баниън не е *Шийте зрящ*. Не може да вижда Ънсийли. Ако не можеш да виждаш Ънсийли, не можеш да ядеш Ънсийли. Което значи, че ако човек, който не е *Шийте зрящ*, се появи напомпан с Ънсийли, някой, който *може* да вижда Ънсийли, трябва да е нахранил този човек, преднамерено отваряйки очите му за нова мрачна страна, както лорд Господар бе направил с Малуш. Нормален човек не би се съгласил да бъде превърнат в хибрид. Той или тя трябва да бъде *направен*, въведен в мрачния ритуал от някого, който вижда и може.

— Махай се от магазина! — казах студено.

— Имаш голям кураж за ходеща мъртва жена.

— Кой те напомпа? Червена роба? Красиво момче? Каза ли ти за Малуш?

— Малуш беше глупак. Аз не съм.

— Каза ли ти, че Малуш изгни отвътре навън?

— Каза ми, че ти си убила брат ми и че имаш нещо, което ми принадлежи. Прати ме за него.

— Тогава те е пратил да умреш. Това, за което те е пратил, е единственото нещо, с което може да се убие Ънсийли, каквото отчасти си ти сега. Ето така Малуш изгни отвътре навън. Аз го намушках с него — усмихнах се. — Новият ти приятел каза ли ти това? Нямах представа в какво си се забъркал. — Не говорех ли като Баронс? Не казах ли нещо на брата на мафиота, което Баронс ми каза, когато започнах да проправям пътя си в света на Фае? Моля ви, кажете ми, че не съм се отрила в наставника си! Моля ви, кажете ми, че не порастваме и не се превръщаме във възрастни, което ни подлудява.

Извадих копие от кобура на рамото си и го тръснах с върха напред на гишето. То потрепери на дървото, блестейки с алабастрова светлина, почти в бяло.

— Давай, О'Баниън! Ела и го вземи! Писнало ми е от петунии като теб и нищо не би ми харесало повече от това да те гледам как гниеш бавно и болезнено. Знам, че сега си опиянен от новите си сили, но трябва да знаеш, че аз съм много повече от красиво лице. Аз съм *Шийте зряц* и имам сили, с които мога да надвивам задници. Няма начин да ме спреш да те намушкам, ако приближиш на три метра от мен. Така че, ако не възразяваш да изгниеш отвътре навън... Споменах ли, че патката му замина много преди ума му? Пристъпи и един сантиметър навътре в магазина ми!

Колебание проблесна в тези студени очи на влечуго.

— Брат ти не видя заплахата в мен. И е мъртъв. Както и петнайсет от мутрите му. Помисли за това! Помисли хубаво!

Той се взря в копието, блестящо с меката си, неестествена светлина. Роки не знаеше нищо за тъмните сили наоколо. Дерек наскоро се бе събудил за тях и нямаше да направи същите грешки. Видях го на лицето му. Този О'Баниън нямаше да прибърза сякаш към смъртта си. Сега щеше да си тръгне, но само временно. Щеше да се прегрупира и да се върне, дори по-опасен отпреди.

— Не съм свършил — каза той. — Няма да свърша, докато не умреш.

— Докато един от нас умре — съгласих се. — Махай се! — дръпнах копието от щанда и хванах здраво дръжката.

Трябваше да го оставя да влезе в Мрачната зона онзи ден. Вместо това заради вина за минали грехове, спасих живота му. Каква идиотка съм била!

Загледах се към вратата, след като той си тръгна. Пулсът ми дори не се бе ускорил. Сложих табелата, отидох до тоалетната, после отворих отново.

Баронс не се появи в понеделник вечер, нито във вторник. Сряда мина и замина без следа от него. В четвъртък станаха пет дни, откакто го видях за последен път. Никога не бе стоял толкова дълго настрана.

Ставах нетърпелива. Искях да задам въпроси, да отправя обвинения. Спомнях си битката, която бе свършила в обезпокоителна похот. Всяка вечер седях в задната част на магазина с часове пред тихо съскащия газов огън, преструвайки се, че чета, в очакване на Баронс.

Книжарницата беше огромна и тиха и аз се чувствах самотна, на хиляди километри от дома.

След пет дни се пречупих и набрах ДБ на мобилния телефон, който ми даде. Нямаше отговор.

Загледах се в дисплея, превъртайки краткия списък с контакти: ДБ, АНМСМ и АУ.

Нямах достатъчно кураж, за да опитам последния. Вместо това натиснах АНМСМ.

— Риодан — излая някакъв глас.

Затворих моментално, чувствайки се засрамена и виновна.

Телефонът затръби в ръцете ми със силата на стотици небесни тромпети и въпреки че част от мен напълно го очакваше, все пак подскочих.

На дисплея примигваше АНМСМ. Въздъхнах и натиснах копчето за отговор.

— Мак? Добре ли си? Говори с мен! — изръмжа дълбок глас.

Риодан — мистериозният мъж, който говореше за Баронс с хора, с които не трябваше да говори, мъжът, с когото се биеше Баронс, когато отидох в апартамента на Алина.

Поколебах се.

— Мак! — изрева гласът.

— Тук съм. Добре съм. Съжалявам! — казах.

— Защо се обади?

— Чудех се къде е Баронс.

— Така ли се нарича напоследък? Баронс?

— Не е ли това името му? Джерико Баронс? — Отново смях.

— Използва ли презиме име?

— Инициалът Z. — Бях го виждала на личната му карта.

— А, Омега. Винаги е бил мелодраматичен.

— А Алфа? — попитах с ирония.

— Вероятно ще се опита да спори.

— Какво е истинското му име?

— Попитай го!

— Няма да ми отговори. Никога не го прави. Кой си ти?

— Аз съм този, на когото се обаждаш, когато не можеш да се свържеш с Баронс.

— Уф! Благодаря! Кой е Баронс?

— Този, който все ти спасява живота.

Не можех да повярвам, че двама мъже звучат толкова еднакво — и двамата майстори на заобиколните отговори, които не водят доникъде.

— Братя ли сте?

— Така да се каже.

Нямаше нужда да го притискам повече, за да разбера, че също като Баронс Риодан ще ми каже само това, което възнамерява да ми каже, и всичките въпроси на света биха попаднали на глухи уши, освен ако не искаше да знам нещо.

— Тръгвам си, Риодан. Той ме лъже, тормози ме. Никога не ми казва нищо. Той ме предаде.

— Не вярвам.

— Какво? Че лъже, че ме тормози или че ме предаде.

— Предаването. Останалото е класика. Как го нарече? Баронс. Той не предава.

— Не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш.

— Отвори очи, Мак!

— Какво имаш предвид?

— Думите могат да бъдат усукани по всякакъв начин. Обещания се дават с цел да приспят сърцето и да изкушат душата. В края на краищата, думите не значат нищо. Те са етикети, които слагаме на нещата, в усилие да обвием хилавите си мозъци около тяхната основна природа, но в деветдесет и девет процента от времето реалността е нещо напълно различно. Най-мъдрият човек е тихият. Проследи действията му! Съди го по *тях*! Той мисли, че имаш сърце на воин. Той вярва в теб. И ти повярвай в него!

— В какво? В един наемник? Той иска книгата, за да я продаде на този, който даде най-много. Ловците също са наемници.

— Ако бях на твое място, никога не бих го нарекъл така. Коя си ти, за да го съдиш? Мислиш, че твоите мотиви са чисти? Че имаш благородно призвание? Глупости! Какво е доброто в теб? Ти искаш отмъщение. Не ти пука за съдбата на света. Просто искаш твое то щастливо малко място да се върне. Хората, които живеят в стъклени къщи... — той замлъкна, сякаш трябваше да знам какво следва. Не знаех.

— Какво? Хората, които живеят в стъклени къщи, какво?

— Мамка му, ти си млада, нали? — той се засмя. — Не трябва да хвърлят камъни, Мак. Хората, които живеят в стъклени къщи, не трябва да хвърлят камъни.

Линията замлъкна.

Камбанката издрънча. Баронс влезе.

— Баронс! — извиках и моментално набутах телефона между възглавниците.

— Госпожице Лейн! — той наклони тъмната си глава.

— Татуирал си ме, копеле! — хвърлих се право на въпроса.

— И?

— Нямаше право!

— Предпочиташ да не го бях сторил ли?

— Това не прави постъпката ти правилна.

— Напротив. И точно това те човърка. Пренебрегнах желанието ти. Погрижих се за теб по начин, по който мъжът се е грижил за жената преди светът да стане място, на което деца биха могли да разведат родителите си в съда. И ако не го бях направил, щеше да си мъртва. Ще се престориш ли, че искаш да си мъртва? Познавам те. Ти пращиш от живот и по най-егоистичен начин си доволна, че си жива, и винаги ще бъдеш. Ако имаш нужда от сцена и публика, на които да играеш монахинята девица, която би пожертвала живота си, за да запази девствеността си, намери ги някъде другаде! Аз няма да ръкопляскам. Ще се придържаш ли към ценности, които на практика не съществуват? Когато беше твърде млада и наивна, за да виждаш рисковете, аз си навлякох твоя гняв, за да те предпазя. Крещи по мен, ако трябва! Но ще ми благодариш, когато най-накрая пораснеш!

Смених темата. Понякога той ме засипва с толкова много удари, че е по-лесно да подхвана тема, която би поставила мен в нападателна позиция, а него — в отбранителна, а не обратното.

— Защо лорд Господар те погледна и си тръгна? Какво си ти, Баронс?

— Този, който никога няма да те остави да умреш, а това е повече, отколкото някой в живота ти е бил способен да ти каже, госпожице Лейн. Повече, отколкото е могъл да направи.

— В'лане...

— В'лане със сигурност не дойде да те спаси в пещерата, нали? Къде беше тогава златният ти принц?

— Писна ми от измъкванията ти! Какво си ти? — приближих се до него и го ударих в рамото. — Отговори ми!

Той избута ръката ми.

— Току-що го направих. Това е всичко, което ще получиш. Приеми ме или ме остави! Остани или си върви!

Загледахме се кръвнишки. Изглежда, само това правехме вече. Но в мен нямаше истински хъс за бой и той го усети.

Когато отидох до дивана и седнах, той се обърна.

— Приемам, че отново си самата себе си — каза той, загледан в огъня.

— Откъде знаеш?

— Прекарах последните няколко дни да проучвам усложненията от това, което направи, за да открия дали е обратимо. Научих, че ефектът от яденето на Ънсийли е временен.

— Ако си бе направил труда да се появиш в понеделник, щях сама да ти го кажа.

Той се обърна.

— Изчезнало е толкова бързо?

Кимнах.

— Напълно ли си възстановена? Можеш ли отново да усещаш копието?

— Не се страхувай! Твоят детектор на ОС се върна — казах горчиво. — О, изглежда, че О'Баниън е заел мястото на Малуш при лорд Господаря. — Разказах му за посещението на по-младия брат, за това, че е ял Ънсийли.

Баронс седна на другия край на дивана. Дори с цялото разстояние между нас, бяхме твърде близо. Спомних си усещането за дивото му, наелектризирано тяло върху моето. Спомних си как лежах под него с разкъсана до врата тениска и какво бе изражението на лицето му. Погледнах встрани.

— Ще защитя магазина срещу него. Ще бъдеш в безопасност, стига да си вътре.

— Ако съм била вече татуирана, защо не си могъл да ме намериш, когато В'лане ме отведе във Фае? — Това бе малко нелогично и ме тормозеше.

— Знаех, че си във Фае, но не можех да те проследя там. Световите се местят постоянно и става невъзможно да проследиш...

сигнала.

— Защо ме накара да нося гривната, щом вече съм била татуирана?

— За да обясня как съм те намерил, ако се наложи.

Изсумтях.

— Каква оплетена паяжина плетем, а? Наистина ли действа като проследяваща гривна? — той поклати глава. — Прави ли изобщо нещо?

— Нищо, което да те засяга.

— Какво направи лорд Господар, за да ме накара да му се подчинявам?

— Салонни трикове. Нарича се Гласът. Друидско умение.

— Ти владееш същия салонен трик. Може ли друг да се научи да го прави? Например аз?

— Съмнявам се, че ще живееш достатъчно дълго, за да го научиш.

— Ти си го научил.

— Нямах обучение.

— Изпробвай ме!

— Ще си помисля.

— Това ли използва за баща ми? Това ли го накара да си тръгне на другата сутрин, след като спорихме цяла нощ и аз не успях да го убедя?

— Щеше ли да предпочетеш да остане?

— Това ли използва отново, когато се обади тук, докато бях във Фае за месец? — Започвах да разбирам методите му.

— Трябваше ли да го оставя да долети тук и да го убият?

— Защо не ми каза за манастира, Баронс?

— Те са вещици и лъжци. Биха ти казали всичко, за да те спечелят на своя страна.

— Звучиш като друг, когото познавам. — Всъщност, звучеше като всеки друг, когото познавах.

— Не ти давам обещания, които няма да спазя, и ти дадох копието. Те биха ти го взели. Дай им половин шанс и виж какво ще направят! Не идвай да ми хленчиш, когато те прецакат!

— Ще отида в манастира след няколко дни, Баронс — казах аз. Това беше предизвикателство. Беше като: „По-добре ми дай свободата,

която искам!“. След всичко, което бях преживяла, чувствата ми към нещата се бяха променили. Той и аз бяхме партньори, не детектор и директор на ОС. А партньорите имат права. — Ще прекарам известно време там и ще видя на какво ще ме научат.

— Ще бъда тук, когато се върнеш. И ако старата жена се опита да те нарани, ще я убия.

Едва не промърморих „благодаря“, но се спрях.

— Знам, че няма мъже *Шийте зряци*. — Той понечи да каже нещо, но преди да ми подхвърли съдържателен коментар, добавих: — Спести ми го! Знам, че си мъж и знам, че ги виждаш. Няма нужда да преговаряме това. Също така знам, че си суперсилен и че рядко докосваш копието. От колко време ядеш Ънсийли, Баронс?

Той ме зяпна за момент, после раменете му започнаха да се тресат, гърдите му да тътнат, тъмните му очи проблеснаха развеселено и той се разсмя.

— Това е напълно логично предположение — настръхнах.

— Да — каза той накрая, — така е. Стресна ме с логиката си. Но не е вярно.

Присвих очи.

— Може би затова Сенките не те ядат. Не са канибали, а ти си пълен с братята им. Може би не харесват тъмно месо.

— Е, намушкай ме! — каза той тихо.

Плъзнах ръка под якето и хванах дръжката на копието. Беше чист блъф. И двамата знаехме, че няма да го направя.

Телефонът зад гишето иззвъня. Вгледах се в тъмните очи на Баронс, докато телефонът звънеше и звънеше. Спомних си как го целувах, спомних си образите — пустинята, горещия убийствен вятър сироко, самотното момче, безкрайните войни. Чудех се дали ако го целуна отново, ще се озова в него отново. Телефонът звънеше. Хрумна ми, че може да е татко. Откъснах поглед с усилие, станах и грабнах телефона.

— Ало? — Не беше татко. — Крисчън! Здравей! Да, всъщност бих се радвала. Не, не, не съм забравила. Бях заета.

Имах други неща на главата си преди време, бях напрегната като пружина.

Но сега вече бях добре. Нещата се връщаха към нормалното. Бях Мак Лейн, *Шийте зряц*, въоръжена до зъби с копие, ножове и

фенерчета. Баронс беше... е, Баронс и търсенето на *Шинсар Дъб* се върнаха в натоварения ми график.

И тази вечер щеше да е хубава. Щях да я прекарам с добре изглеждащ млад шотландец, който е познавал сестра ми, и да науча това, което той знае.

— Ще бъда там след четирийсет минути. — Искях да се преоблека и да се освежа. — Не, няма нужда да идваш да ме взимаш. Ще дойда. Не се тревожи, ще се оправя.

— Среща ли, госпожице Лейн? — попита Баронс, когато затворих. Беше неподвижен. Всъщност за момент не бях сигурна, че диша. — Мислиш ли, че е подходящо при сегашното състояние на нещата? Има Ловци навън.

Свих рамене.

— Те се страхуват от копието ми.

— Лорд Господар е навън.

Дарих го със суха усмивка.

— Тогава всичко е наред. Знам, че няма да ме оставиш да умра.

Той ми отвърна с полуусмивка, още по-суха.

— Сигурно е нещо сериозно, щом си струва заради него да ходиш вечер по улиците на Дъблин.

— Така е. — Не му казах, че е бил приятел на сестра ми. Нито Баронс, нито аз давахме доброволно информация един на друг. Оставяме се да врим в кашите, дето сме забъркали. Денят, в който той спре и аз ще спра.

— Трябва ли да ти определя вечерен час? — присмя се той.

— Опитай! — рекох и тръгнах към междинните врати. Щях да измия лицето си, да мацна малко руж, спирала, блясък за устни и да облека нещо красиво и розово. Не защото мислех за това като за среща. Не. Скоти познаваше сестра ми и вероятно знаеше това-онова за нас, какво представляваме, но не можеше да живее в моя свят. Беше твърде опасно за средностатистически човек, дори за такъв, въоръжен с малко познание.

Исках да нося розово, защото знаех, че бъдещето ми изобщо не е светло. Исках да се издокарам и да нося кокетни обувки, защото светът ми имаше нужда от повече красота, за да се противопостави на грозотата в него. Исках да нося розово, защото мразех сивото, не заслужавах бяло и ми бе писнало от черно.

Когато стигнах до междинните врати, спрях.

— Джерико!

— Мак!

Поколебах се.

— Благодаря ти, че спаси живота ми! — казах и се плъзнах през вратата. Преди да я затворя, добавих тихо: — Отново.

ДВАЙСЕТ

Трябваше да премина през Темпъл Бар, за да стигна до Тринити, където щях да се срещна с Крисчън. Подминах инспектор Джейни по пътя. Той и двама други Гарда се опитваха да укротят група войнствени пияници. Хвърли ми остър, ядосан поглед, докато минавах, давайки ми ясно да разбера, че не ме е забравил и за убийството на зет си. Нямах съмнение, че скоро ще го видя отново. Не го обвинявах. И аз гонех убиец и знаех как се чувства. Проблемът беше, че той се целеше в грешния човек. А аз не.

Сигурно си мислите, че след всичко, което преживях, се страхувах от нощта, но не беше така. Нощта е просто другата страна на деня. Не мракът ме плаши. Плашат ме нещата, които излизат в него, а аз бях готова за тях.

Имах копие, до което Ловците не искаха да се приближават. Имах татуировка на тила, която Баронс можеше да използва, за да ме намери по всяко време, където и да е. И подозирам, че ако се окажех в света на Фае, новината щеше бързо да стигне до В'лане по вятъра, а знаех, че той също иска да съм жива. Имах могъщи врагове, но и могъщи защитници. Тук беше и Риодан — мъж, способен да оцелее в бой с Баронс — на едно телефонно обаждане, в случай че Баронс не е наоколо, а имах и АУ, в случай че обстоятелствата станат наистина лоши. След всичко, което видях от Баронс, бях уверена, че АУ ще може яко да рита петунии.

Ако пък станеше ужасно лошо, щях да захапя най-близкото Ънсийли, вместо да го намушквам, и щях да започна да дъвча.

И като стана дума за Ънсийли — трябва да кажа, че те бяха навсякъде в оживената купонджийска зона тази вечер, но не се съсредоточих върху тях. Вглеждах се в човеците.

Те бяха моите хора.

Имах работа, цел, нещо повече от задачата по намирането на Шинсар Дъб, с която сестра ми ме бе натоварила. Вече знаех, че тя

никога не е имала намерение всичко да свърши тук. Това беше просто тълкуването на нейното съобщение от моята егоистична гледна точка.

„Всичко зависи от това — каза. — Не можем да им позволим да я имат. Трябва да стигнем до нея първи.“

Знаех съобщението й наизуст. Слушах го отново и отново в ума си. Трябваше да стигнем до нея първи, за да можем да *направим* нещо с нея. Нямах представа какво, но не се съмнявах, че работата ми няма да приключи, когато я намерим.

Въпрос: Когато си от малкото хора, които могат да направят нещо, за да решат даден проблем, колко отговорен си за решаването му?

Отговор: Начинът, по който избереш да отговориш на този въпрос, определя какъв човек си.

Вървах през оживената тълпа, облечена в розово и златно, тъмните ми къдрици бяха разрошени, очите — блестящи, гледах навсякъде, вдишвах ароматите и се наслаждавах на звуците. Гъвкавостта се бе върнала в стъпките ми. Никога не се бях чувствала по-жива, по-заредена и повече като част от света. Реших, че на връщане у дома ще се отбия в денонощно интернет кафене, ще се потопя в късния нощен ирландски крек и ще сваля нови мелодии за айпода. Вече изкарвах пари. Имах право да похарча част от тях.

Напоследък няколкократно чуках на вратата на Смъртта и сега се чувствах ободрена от това, че съм жива, независимо в колко лошо състояние е светът ми и колко отвратителен е животът ми.

Взирах се любопитно, заинтересовано в лицата на хората, докато ме подминаваха. Предлагах усмивки и получих много в отговор. Получих и няколко подсвирквания. Понякога малките удоволствия в живота са най-сладките.

Докато вървах, прецених състоянието на игралната ми дъска. Малуш вече наистина бе извън нея — мрачна, обезглавена врана, убита на страничната линия. Дерек о'Баниън се бе издигнал на мястото му от сенчестата страна на дъската, ръководен от лорд Господар.

Все още имах желание да държа Роуина предимно на моята — светлата, страна, и се надявах, че Крисчън Маккелтър може също да намери място там. Щеше да е хубаво да имам малко компания. Бях сигурна, че Дани е воин на светлината.

Баронс?

Понякога се чудех дали не е изградил проклетата дъска и лично не е пуснал играта в действие.

Бях на три преки от Тринити, на една странична уличка, по която щях да мина напряко, когато *това* се случи.

Стиснах глава и изстенах:

— Не! Не сега! Не! — извиках. Опитах се да отстъпя назад, да се оттегля, но не успях да помръдна. Краката ми се заковаха точно там, където бяха.

Болката в главата ми бе непоносима. Зарових лице в двете си ръце, прегръщайки болезнения си череп.

Нищо не може да се сравни с агонията, която *Шинсар Дъб* ми причиняваше. Забих брадичка в гърдите си, съзнавайки, че всеки момент ще се озова на тротоара, свита на ломотеща топка, а после да изпадна в безсъзнание, уязвима за всеки и всичко в нощта.

Налягането се увеличаваше силно и точно когато бях сигурна, че горната част на черепа ми ще се пръсне и ще запрати шрапнели от кост през улицата, хиляди нажежени до червено ледени кирки продупчиха главата ми, облекчавайки налягането и създавайки свой нов ад — един вътрешен пъкъл.

— Не! — изхленчих аз, олюлявайки се. — Моля те... не!

Ледените кирки с нащърбени краища се въртяха като шишове. Устните ми се движеха беззвучно и аз се сринах на колене, катурнах се в канавката и паднах по очи в миришещата на вкиснало локва. Дотук с красотата в розово и златно. Мразовит вятър зарева между сградите, смразявайки ме до кости. Стари вестници се премятаха като мръсни, прогизнали топки плевели през счупени бутилки, захвърлени опаковки и стъкла.

Вкопчих се в паважа с нокти, краищата им останаха в дупките между камъните.

С огромно усилие вдигнах глава и погледнах напред по улицата. Беше почти безлюдна. Мрачният арктически вятър я бе разчистил от туристите и бе оставил само мен... и тях.

Гледах с безмълвен ужас живата картина, която се разиграваше пред очите ми.

След няколко безкрайни минути болката започна да се оттегля и аз отпуснах брадичка във вкисналата тъмна локва, дишайки тежко от последиците от агонията.

След още няколко минути успях да изпълзя от локвата и да се издърпам обратно на тротоара, където повръщах, докато не остана нищо.

Вече знаех къде е *Шинсар Дъб*.

И знаех кой я разнася наоколо.

Колкото и важна и объркваща да беше тази информация, тя не бе моята основна грижа в момента.

Бях се озовала на по-малко от петдесет метра от Мрачната книга, по-близо откогато и да било, бях я видяла с очите си... и не бях припаднала.

„Чудя се — каза веднъж Баронс, — ако разредим противоположността, дали все още ще отблъсква?“

Шинсар Дъб съществуваше от милиони години и въпреки че според Баронс нещата на Фае се променят по неуловим начин през времето, аз бях съвсем сигурна, че тя никога няма да стане по-добра. Всъщност не се съмнявах, че ще става все по-зла.

Преди ме отблъскваше толкова яростно, че изпаднах в безсъзнание в мига, в който се приближавах до нея. Тази вечер останах в съзнание през цялото време, а бях до нея по-близо, откогато и да било, а това значеше само едно.

Това, което се бе променило, бях аз.

РЕЧНИК ОТ ДНЕВНИКА НА МАК

Амулетът: Тъмна светиня на Ънсийли, създадена от краля на Ънсийли за неговата наложница. Изработен е от злато, сребро, сапфири и оникс. Позлатената „клетка“ на амулета подслонява огромен чист камък с неизвестен състав. Велик човек с могъща воля може да го използва, за да променя реалността. Списъкът на миналите му собственици е легендарен, включва Мерлин, Будика^[1], Жана д'Арк, Карл Велики и Наполеон. За последен път го купува уелсец за осемцифрена сума на незаконен търг, той беше в моите ръце за съвсем кратко време. В момента го притежава лорд Господар. Изисква някакъв вид десетък или свързване, за да се използва. Аз имах волята. Но не можах да разбера начина.

В'лане: Според книгите на Роуина, В'лане е Сийли — принц от Двора на светлината, член на Висшия съвет на кралицата и понякога консорт. Той е Секс-до-смърт-Фае и се опитва да ме накара да работя за него от името на кралица Авийл, за да открия *Шинсар Дъб*.

Гривната на Круз: Гривна от злато и сребро, украсена с кървавочервени камъни. Древна реликва на Фае, за която се предполага, че дава на човека, който я носи „някакъв щит срещу много Ънсийли и други... неприятни неща“ (но това е по думите на Секс-до-смърт-Фае — сякаш наистина можеш да се довериш на някое).

Дани: Тийнейджърка, *Шийте зряща*, чийто талант е свръхчовешка бързина. Тя има на сметката си (както гордо би се перчила от покривите, ако ѝ се даде и най-малка възможност) четирийсет и седем убити Фае до този момент. Сигурна съм, че ще има и други още утре. Майка ѝ е била убита от Фае. Ние сме сестри по отмъщение. Тя работи за Роуина и е наета в Корпорация „Бързи пощи“.

Дерек о'Баниън: Братът на Роки и новото попълнение на лорд Господар. Трябваше да го оставя да влезе в Мрачната зона онзи ден.

Детелина: Тази леко безформена трилистна детелина е древният символ на *Шийте зрящите*, натоварени с мисията да виждат, служат и закрилят човечеството от Фае.

Джерико Баронс: Нямам и най-малката шибана следа. Той продължава да спасява живота ми. Предполагам, че това е нещо съществено.

Долмен: Мегалитен гроб с единична камера, съставен от два или повече положени каменни плочи, които поддържат голяма плоска хоризонтална каменна плоча. Долмените са често срещани в Ирландия, особено около Бърен и Конемара. Лорд Господар използваше долмен в ритуал с черна магия, за да отвори портал между световите и да води през него Ънсийли.

Друид: В предхристиянското келтско общество друидите са имали власт над богослуженията, над законодателните и съдебните въпроси, над философията и над обучението на елитните младежи в техния орден. Смята се, че са били посветени в тайните на боговете, включително по въпроси, отнасящи се до манипулирането на физическата материя, на пространството и дори на времето. На древен ирландски *друи* означава магьосник, вълшебник, гадател. („Ирландски митове и легенди“).

Допълнение към оригиналния запис: Видях и двамата — Джерико Баронс и лорд Господар, да използват силата на Гласа. Това е начин да се говори с много гласове, на които не можеш да не се подчиниш. Значение?

КБП: Корпорация „Бързи пощи“ — дъблинска куриерска служба, прикритие на коалицията на *Шийте зрящите*. Изглежда, Роуина го управлява.

Копието на Луизне (познато още като Копието на Люин, Копието на Лонгин, Копието на съдбата и като Пламтящото копие): Копието, с което е прободен Исус Христос на кръста. Произходът му не е човешки, то е Светла светиня на Туата Де Данан и е един от няколко предмета, с които може да се убие Фае — независимо от ранг или мощ. (Определение на Джерико Баронс)

Допълнение към оригиналната бележка: Убива цяло Фае и ако някой е само отчасти Фае, то убива тази част от него по ужасен начин.

Котелът: Сийли, или Светла светиня, от която всички Сийли накрая пият, за да загубят спомените си, когато те започват да ги потискат. Според Баронс безсмъртието има цена: възможна лудост. Когато Фае усети, че тя приближава, пият от Котела и се „прераждат“ без спомен за предишно съществуване. Фае имат Пазител на архива,

който документира преражданията на всяко Фае, но точното място на този писар е известно на малцина избрани. За местонахождението на архива знае само писарят. Това ли е сбърканото с Ънсийли? Те нямат котел, от който да пият.

Кралски ловци: Средно ниво каста на Ънсийли. Войнствено съзнателни, те приличат на класическото изображение на дявола с раздвоени копита, с рога, с дълги като на сатири лица, с кожени криле, с пламтящи оранжеви очи и с опашки. Високи са между два и три метра, развиват изключителна скорост както с крака, така и с криле. Основна функция — унищожители на *Шийте зрящи*. Оценка на заплахата — убиват. (Определение на Джерико Баронс)

Допълнение към оригиналния запис: Срегнах един. Баронс не знае всичко. Ловецът беше по-голям, отколкото очаквах, защото Баронс ме подведе. Размахът на крилата му беше между девет и дванайсет метра. Притежава известни телепатични способности. Ловците са наемници в същината си и служат на господар само ако имат полза от това. Не съм сигурна, че са средно ниво каста. Всъщност не съм сигурна, че са изцяло Фае. Страхуват се от копието ми и подозирам, че нямат желание да умрат за никоя кауза, което ми дава тактическо предимство.

Крисчън Маккелтър: Работи във Факултета по древни езици на Тринити. Знае какво съм и е познавал сестра ми! Нямам представа какво е мястото му във всичко това, нито знам мотивите му. Ще науча повече скоро.

Круз: Фае, неизвестно дали Сийли, или Ънсийли. Много от неговите реликви се носят наоколо. Той е прокълнал Пресеяващите сребра. Не е известно какво е проклятието.

Кълбото Д'Жай: Нямам представа какво е, но Баронс го притежава. Казва, че е ОП. Не го усетих, когато го държах. Откъде го бе взел и къде го бе прибрал? В мистериозното си хранилище? Какво прави? Как влиза в хранилището си все пак? Къде е достъпът за тези три етажа под гаража? Има ли тунел, който свързва сградите? Трябва да потърся.

Лорд Господар: Предателят и убиецът на сестра ми! Фае, но не Фае, водач на армията Ънсийли, търси *Шинсар Дъб*. Той е карал Алина да я търси, както Баронс използва мен да търся ОС.

Малуш: Роден Джон Джонстън Джуниър. Веднага след мистериозната смърт на родителите му наследява стотици милиони долари, изчезва за известно време и се появява отново като отскорошния немъртъв — вампира Малуш. През следващото десетилетие той създава култ от последователи по целия свят и е вербуван от лорд Господар заради парите и връзките си. Блед, рус, с лимонови очи, вампирът предпочита стил „стиймпънк“ и викториански готик.

Мечът на Луг: Познат също като Мечът на Светлината. Сийли или Светла светиня, способна да убие Фае — Сийли или Ънсийли. Понастоящем е при Роуина и тя го дава на нейните *Шийте зрящи* в КБП както намери за добре. Обикновено го получава Дани.

Луг (Лугх) — келтски бог на Слънцето и светлината, повелител на небето. — Б. пр.

Многоустото нещо: Противно на Ънсийли с безброй прилични на пиявици усти, десетки очи и свръхразвити полови органи. Каста на Ънсийли — неизвестна за момента. Оценка на заплахата — неизвестна засега, но подозирам, че убива по начини, за които предпочитам да не мисля. (Личен опит)

Допълнение към оригиналния запис: Все още е някъде навън. Искам това нещо да умре!

Момчета носорози: Грозни, сивокожи Фае, които приличат на носорози, с буцести, изпъкнали чела, тела като бурета, къси и дебели ръце и крака, цепки за усти без устни и изпъкнали долни челюсти. Те са нисша средно ниво каста на Ънсийли главорези, изпращани главно като пазачи на Фае с висши рангове. (Личен опит)

Допълнение към оригиналния запис: Вкусът им е ужасен!

Мрачна зона: Район, превзет от Сенките. През деня изглежда като всеки изоставен, порутен квартал. Щом падне нощта, се превръща в смъртоносен капан. (Определение на Мак)

Нул: *Шийте зрящ* със сила да вцепенява Фае с докосване на ръка (например аз). Докато Фае е вцепенено, е напълно безсилно. Колкото по-висша и по-могъща е кастата на Фае, толкова по-кратко време действа вцепенението. (Определение на Джерико Баронс)

Обаяние: Илюзия, направена от Фае, за да прикрие истинския им външен вид. Колкото по-могъщ е Фае, толкова по-трудно е да се пробие маскировката му. Средностатистическият човек вижда само

това, което Фае иска да бъде видно, и е леко отблъснат, ако се докосне до близкия периметър на изкривеното пространство — част от обаянието на Фае. (Определение на Джерико Баронс)

ОС детектор: Аз. *Шийте зрящ* със специална способност да усеща ОС. Алина също е била такава, ето защо лорд Господар я е използвал.

ОС: Съкращение за Обекти на силата — реликви на Фае с мистични свойства. (Определение на Мак)

Патрона: Спомена я Роуина, смята се, че приличам на нея. Била ли е О'Конър? По някое време е била водач на Убежището на *Шийте зрящите*.

Пресяване: Начин за пътуване на Фае. Случва се със скоростта на мисълта. (Виждала съм това!)

Допълнение към оригиналния запис: В'лане някак ме преся, без дори да усетя, че е наблизил. Може би е успял по някакъв начин да ме приближи „маскиран“, после ме е докоснал в последната минута и просто не съм го осъзнала, защото стана бързо. Или вероятно вместо да мести мен, е преместил световите около мен. Може ли да прави това? Колко могъщ е В'лане? Може ли друго Фае да ме пресее, без да получа предупреждение? Неприемливо опасно! Нужна е повече информация.

Пресяващо сребро или **Сребро:** Ънсийли или Мрачна Светиня. Сложен лабиринт от огледала, създаден от краля на Ънсийли, някога използван като основен метод на Фае за пътуване между световите, докато Круз не хвърля забранено проклятие над сребърните коридори. Сега никой Фае не смее да влезе в Среброто. (Определение на Джерико Баронс)

Допълнение към оригиналния запис: Лорд Господар имаше много такива в къщата си в Мрачната зона и ги използваше, за да се придвижва от и до Фае. Ако унищожил Сребро, унищожавал ли и това, което е в него? Оставя ли отворен вход/изход в света на Фае, като рана в тъканта на нашия свят? Какво точно е било проклятието и кой е бил Круз?

При-я: Човек, пристрастен към секса с Фае. (Или поне така мисля. Определение в развитие)

Риодан: Сътрудник на Баронс и АНМСМ на мобилния ми телефон.

Роуина: Командва до някаква степен коалиция от *Шийте зряци*, организирани като куриери в Корпорация „Бързи пощи“. Тя ли е Великата повелителка? Имат убежище в един стар манастир на няколко часа от Дъблин и библиотека, в която трябва да вляза.

Светини: Осем древни реликви с безмерна сила, сътворени от Фае — четири Светли и четири Мрачни. Светлите светини са: Камъкът, Копието, Мечът и Котелът. Мрачните са Огледалото, Кутията, Амулетът и Книгата (Шинсар Дъб или Мрачната книга). („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Допълнение към оригиналния запис: Все още не знам нищо за Камъка или за Кутията. Дали дават сили, които биха могли да ми помогнат? Къде са? Поправка към горното определение: Огледалото всъщност е Среброто. *Виж* Пресяващо сребро или Сребро! Кралят на Ънсийли е направил Мрачните светини. Кой е направил Светлите?

Секс-до-смърт-Фае (напр. В'лане): Фае, което е толкова сексуално „потентно“, че човек умира при полово сношение с него, освен ако Фае не го предпази от пълното въздействие на смъртоносната си еротика. (Определение в развитие)

Допълнение към оригиналния запис: В'лане направи така, че не го усещах като нещо повече от невероятно секси мъж, когато ме докосна. Те *могат* да смекчат смъртоносността, ако решат.

Сенки: Една от най-ниските касти на Ънсийли. Слабо съзнателни. Огладняват — ядат. Не понасят светлината и ловуват само нощем. Крадат живот по същия начин, по който Сивият мъж краде красота, изпиват жертвите си с вампирска бързина и оставят след себе си купчина дрехи и обвивка от обезводнена човешка материя. Оценка на заплахата — убиват. (Личен опит)

Допълнение към оригиналния запис: Мисля, че се променят, развиват се и се учат.

Сивият мъж: Чудовищно грозен, прокажен Ънсийли, който се храни, като краде красотата на човешките жени. Оценка на заплахата: може да убива, но предпочита да оставя жертвата си отвратително обезобразена и жива, за да страда. (Личен опит)

Допълнение към оригиналния запис: Според слуховете единствен по рода си. Баронс и аз го убихме.

Сийли: Светлият или вълшебен двор на Туата Де Данан, управляван от кралицата на Сийли Авийл. (Определение на Джерико

Баронс)

Табх'р (Та-вр): Входиове или портали на Фае между световете, често скрити в ежедневни човешки предмети. (Определение на Джерико Баронс)

Туата Де Данан или **Туата Де** (Туа Дей Дана или Туа Дей) (виж Фае): Високо напреднала раса, която идва на Земята от друг свят. (Определение в развитие)

Убежището: Висшият съвет на *Шийте зрящите*.

Фае (феи): Фае са познати още като Туата Де Данан. Разделени са на два двора: Сийли — Светлия двор, и Ънсийли — Мрачния двор. И двата двора имат различни касти на Фае и по четири кралски дома, които са домове на най-високите касти във всеки двор. Кралицата на Сийли и избраният от нея консорт управляват Светлия двор. Кралят на Ънсийли и последната му наложница управляват Мрачния. (Определение на Джерико Баронс)

Четириете камъка: Полупрозрачни, синьо-черни камъни, покрити с букви, подобни на руни. Ключът към разшифроването на древния език и разбиването на кода на *Шинсар Дъб* е скрит в тези четири мистични камъка. Един камък може да бъде използван, за да хвърли светлина върху малка част от текста, но само ако четириете са сглобени отново в един, може да бъде разкрит истинският текст в цялост. („Ирландски митове и легенди“)

Шийте зрящ (Ши зрящ): Личност, върху която магията на Фае не действа, способна да види през илюзиите или обаянието на Фае чак до истинската същност, която лежи отвъд. Някои могат да видят и Табх'р — скритите портали между световете. Други могат да усещат обектите на сила на Сийли и Ънсийли. Всеки *Шийте зрящ* е различен и с различна степен на устойчивост към Фае. Някои са ограничени, други са напреднали и притежават множество „специални сили“. (Определение на Джерико Баронс)

Допълнение към оригиналния запис: Някои, като Дани, са супербързи. Има място в главата ми, което не е... като останалата част от мен. Всички ли го имаме? Какво е то? Как ставаме такива? Откъде идват частиците необяснимо знание, които са като спомени? Има ли такова нещо като генетично колективно безсъзнание?

Шинсар Дъб (ши-су-ДОО): Ънсийли или Мрачна светиня, принадлежаща на Туата Де Данан. Написана на език, познат само на

най-древните представители на техния вид. За нея се казва, че сред кодираните ѝ страници се намира най-смъртоносна от всички магии. Донесена е в Ирландия от Туата Де по време на нашествието, за което е писал псевдоисторикът Лиабар Габала, но е открадната заедно с другите Мрачни светини и според слуховете намира пътя си до света на хората. Смята се, че е написана преди повече от милион години от Мрачния крал на Ънсийли. („Окончателен наръчник за артефакти, автентични и легендарни“)

Допълнение към оригиналната бележка: Вече съм я виждала. Не може да се опише с думи. Това е книга, но е жива. Тя усеща.

Ънсийли: „мрачният“ двор на Туата Де Данан. Според легенда на Туата Де Данан Ънсийли били заключени за стотици хиляди години в затвор, от който било невъзможно да се избяга. Невъзможно, друг път!

[1] Царица на келтското племе ицени, което населява Източна Англия през древността. През 60 г. застава начело на въстание срещу Римската империя и в жестока битка предвожданите от нея войски избиват 70 000 римляни. Въстанието е потушено и тя се самоубива. Римляните запомнят червената ѝ коса и дълго време се страхуват от червенокоси жени. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.